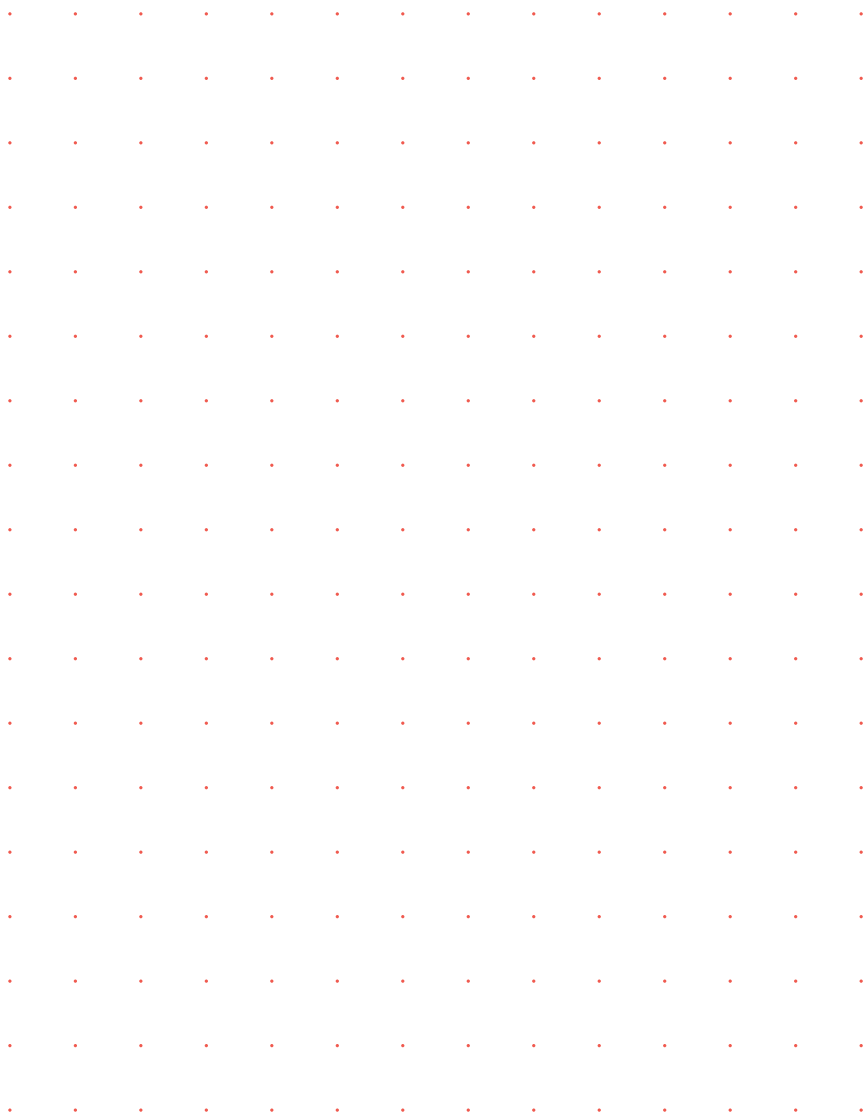
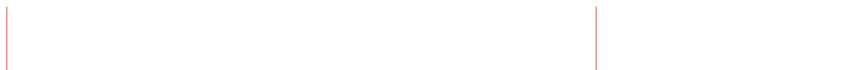
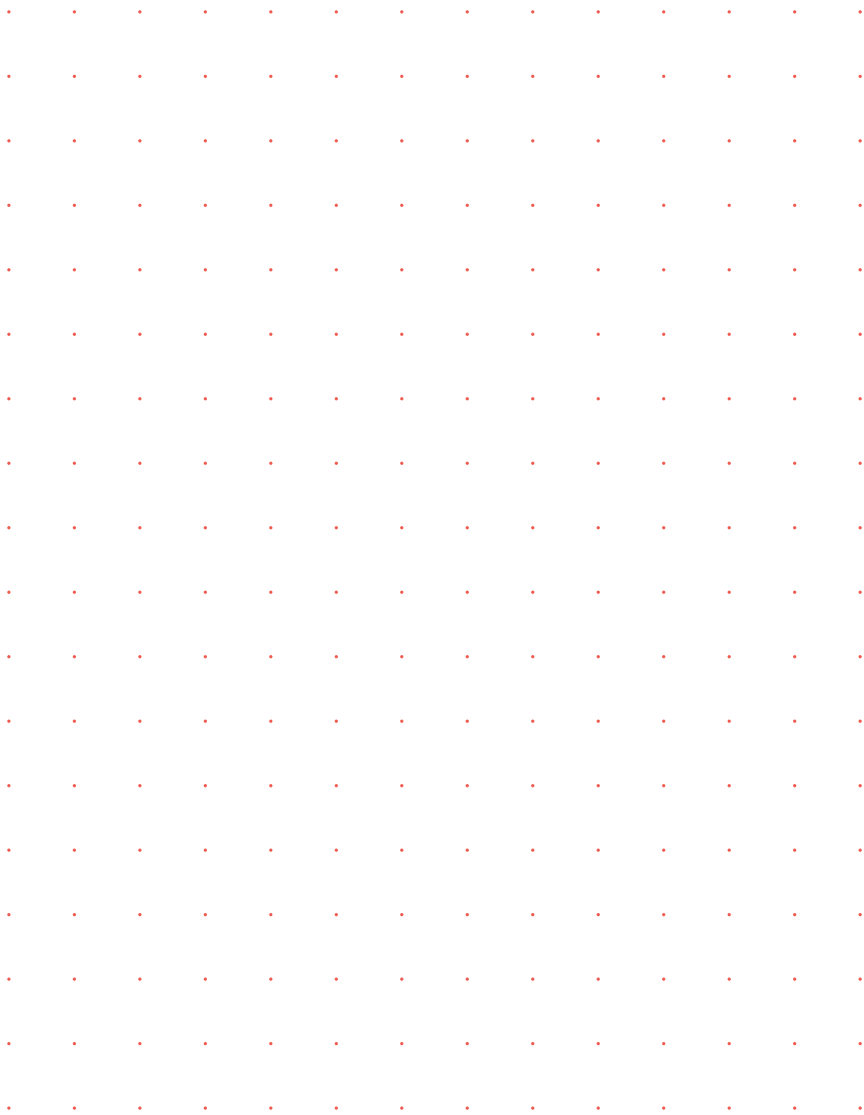
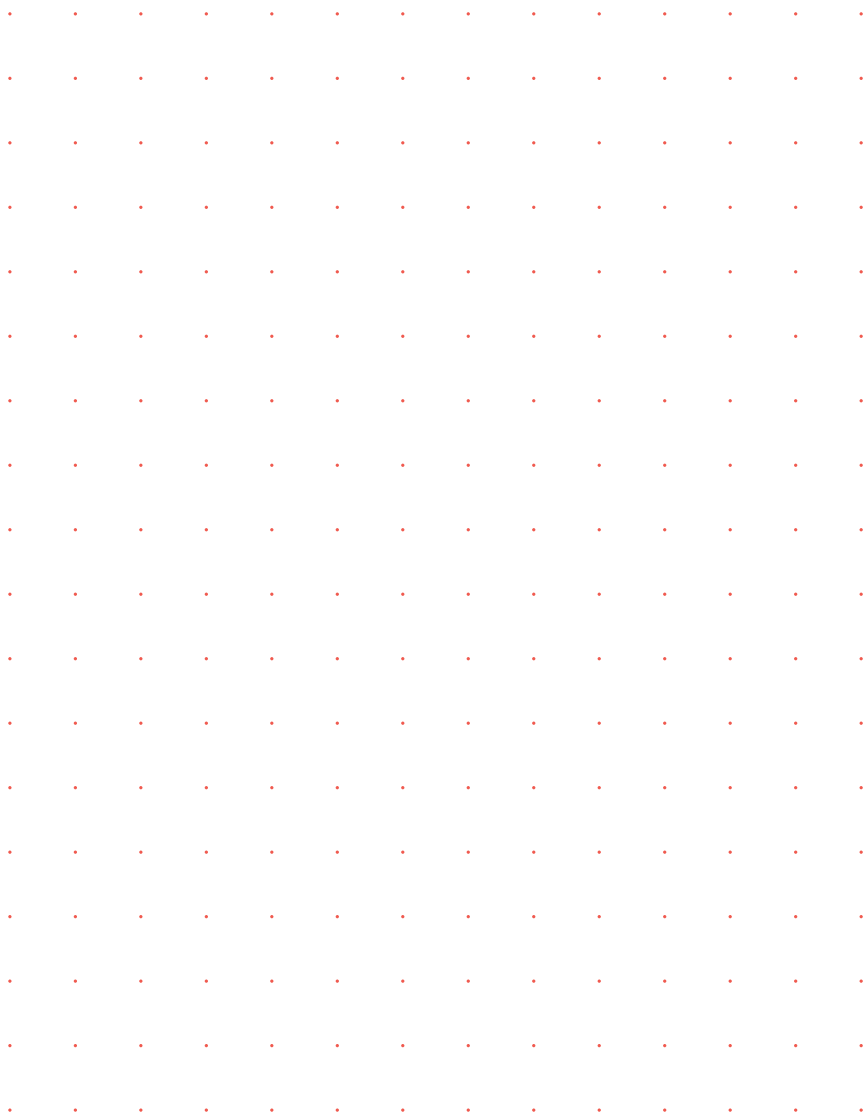
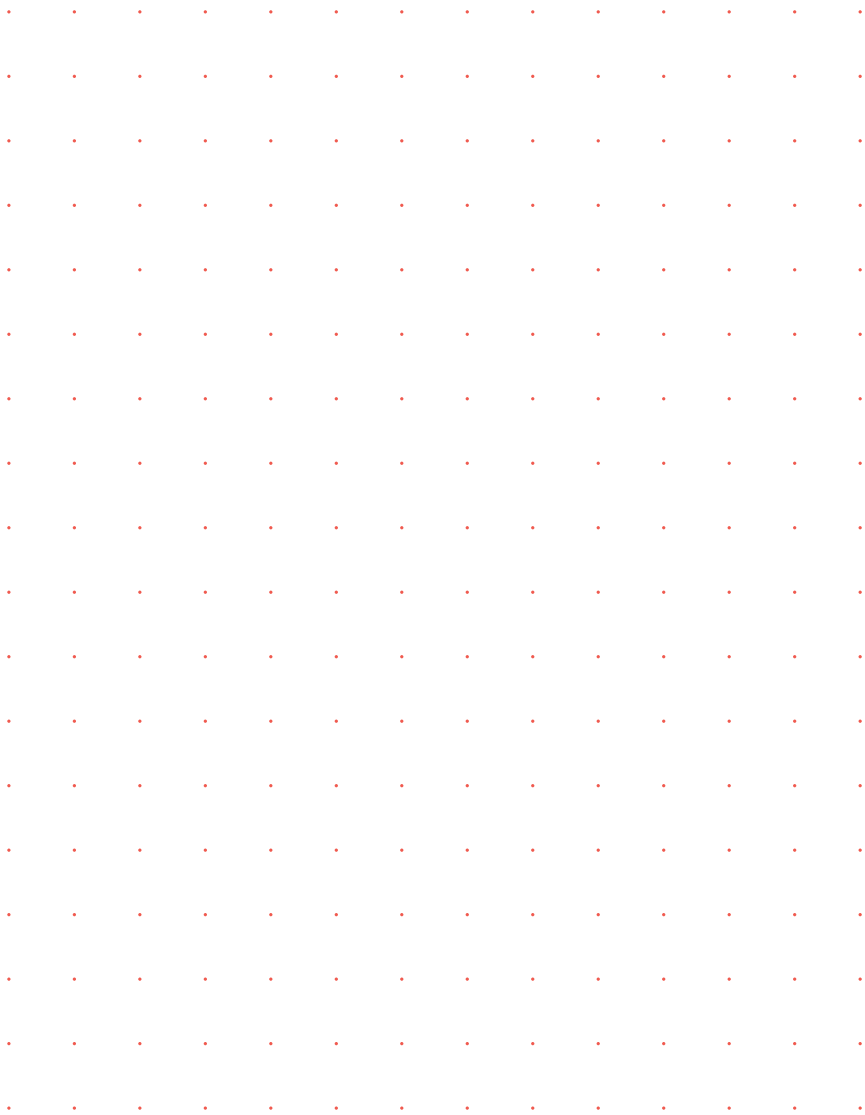

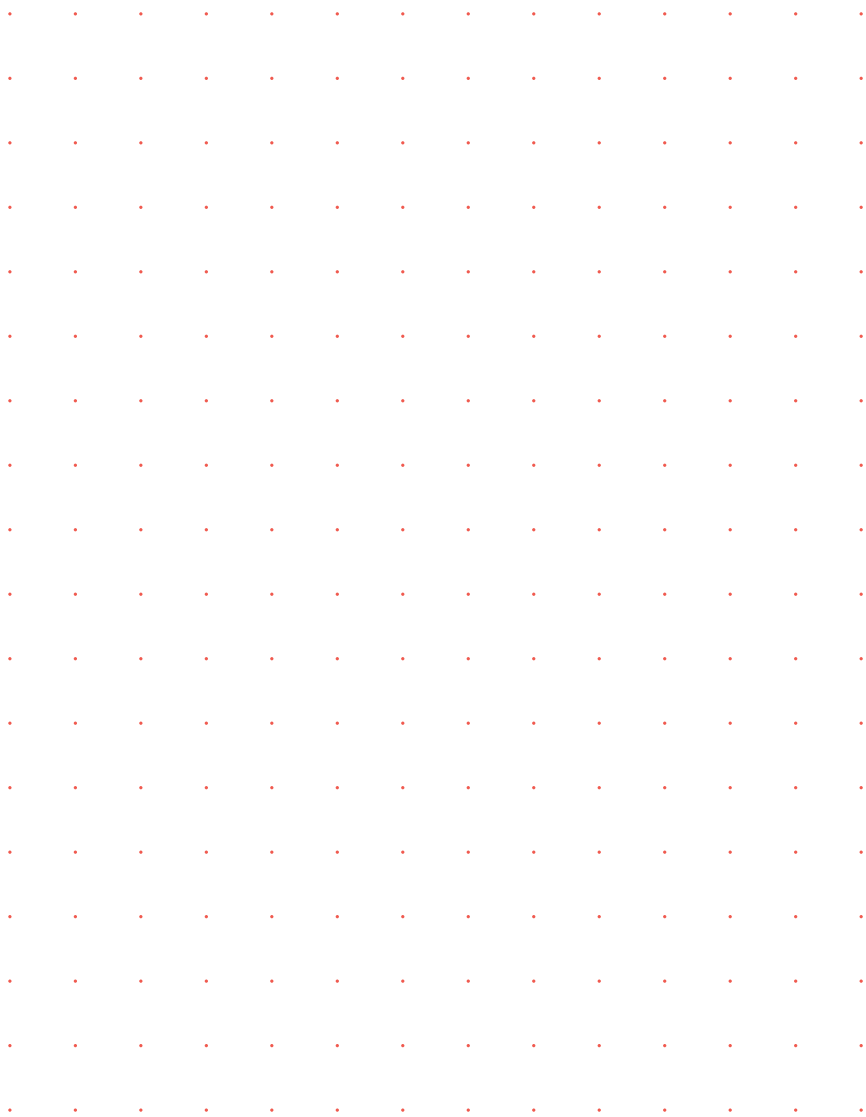
#blok4life

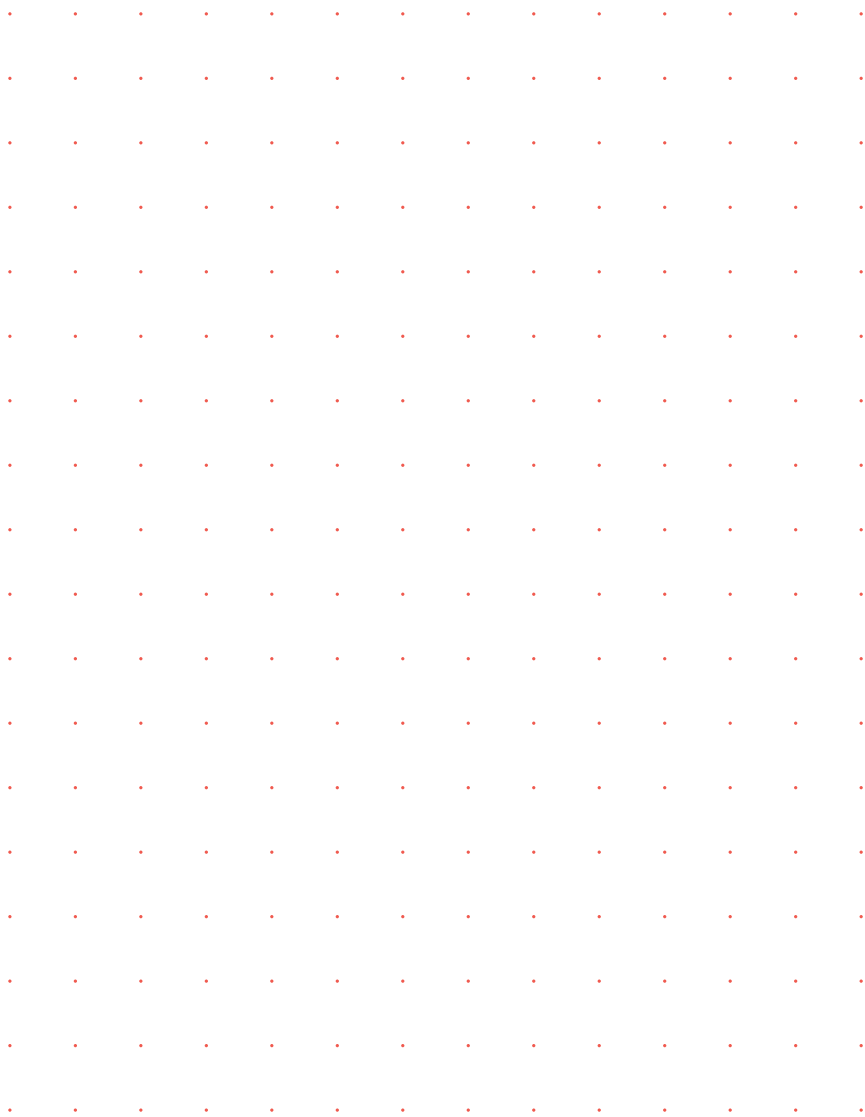

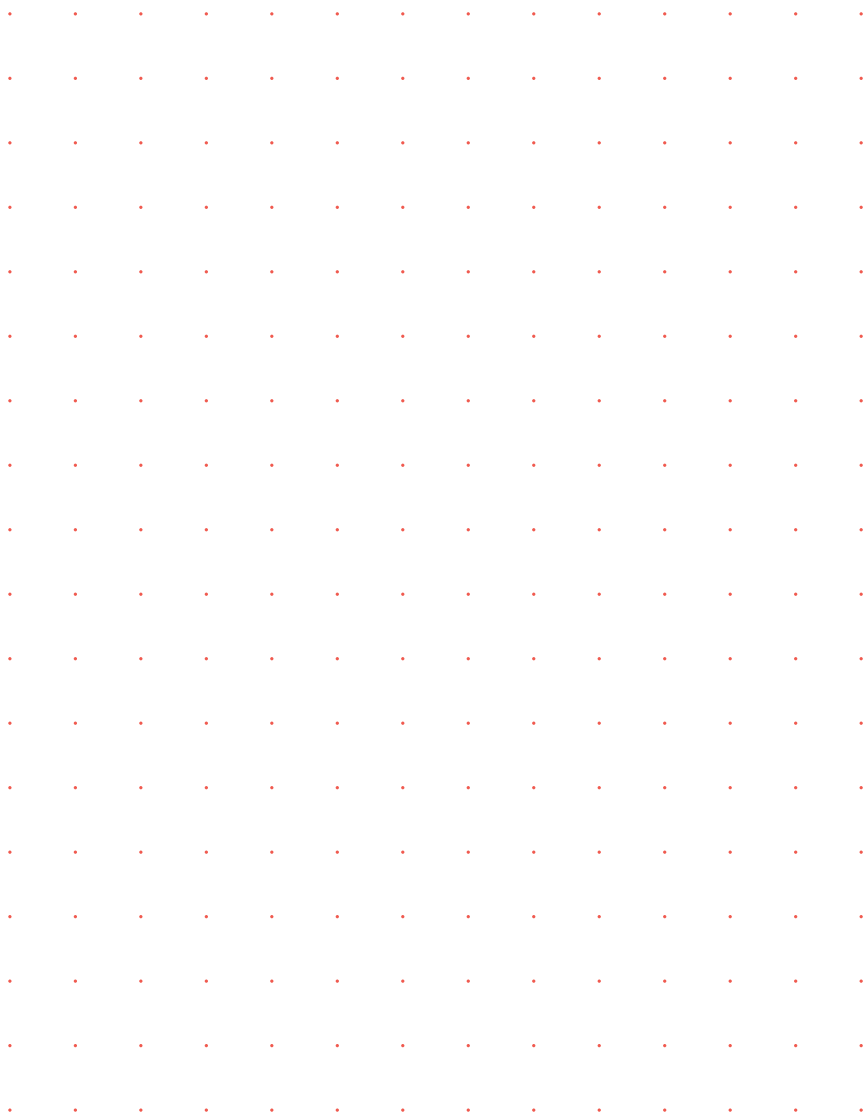

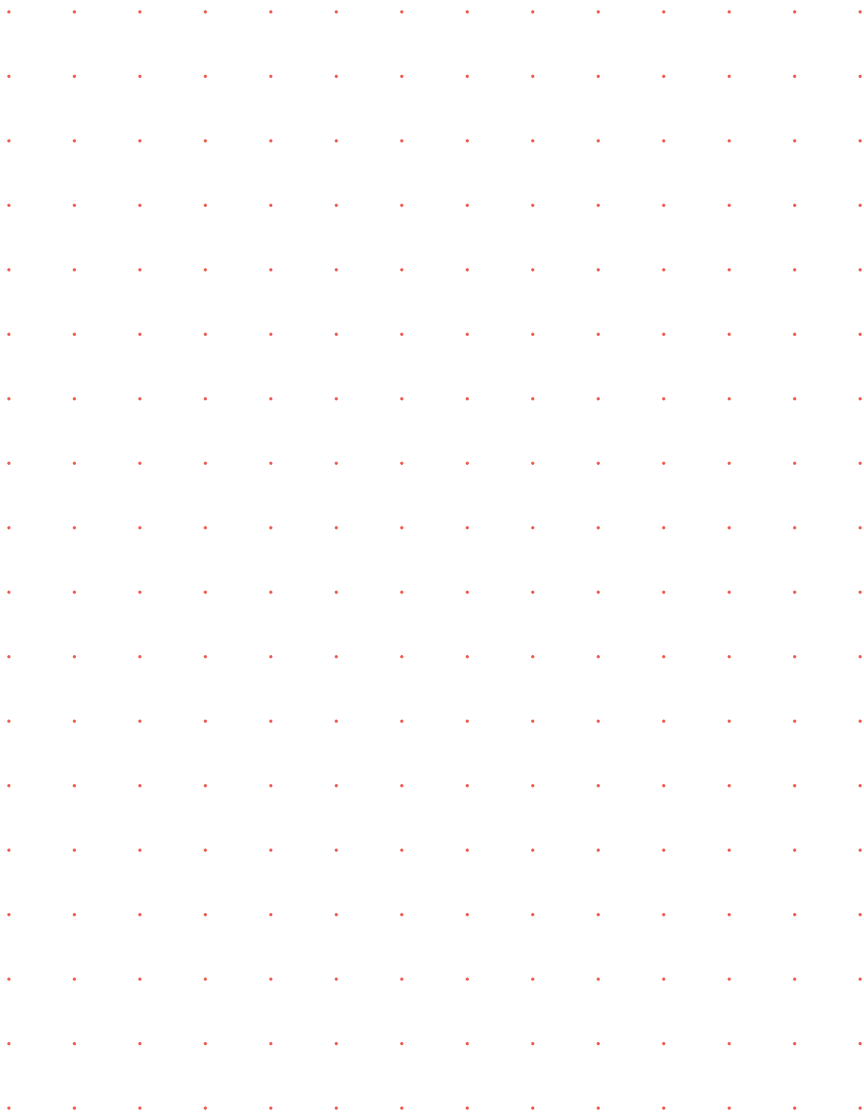
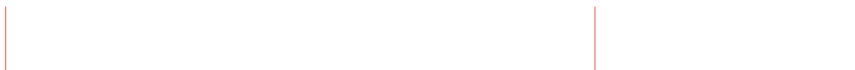

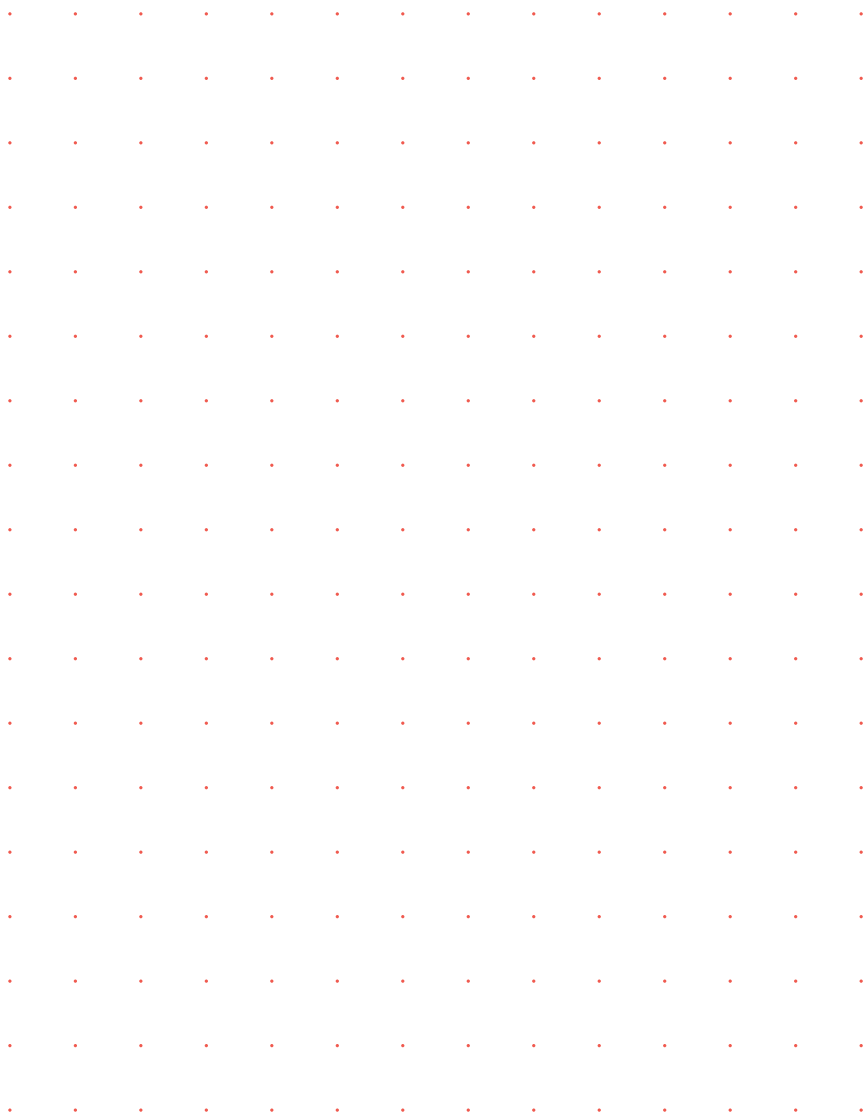
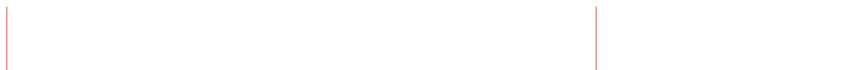

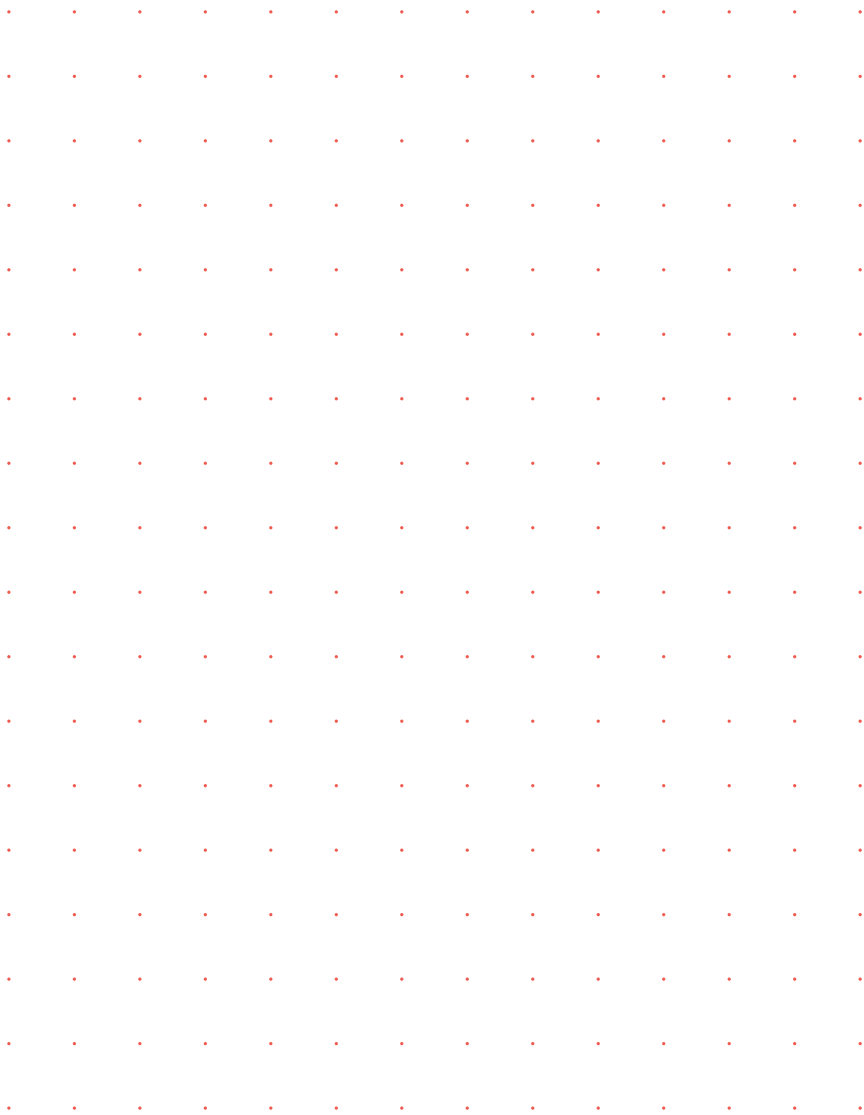

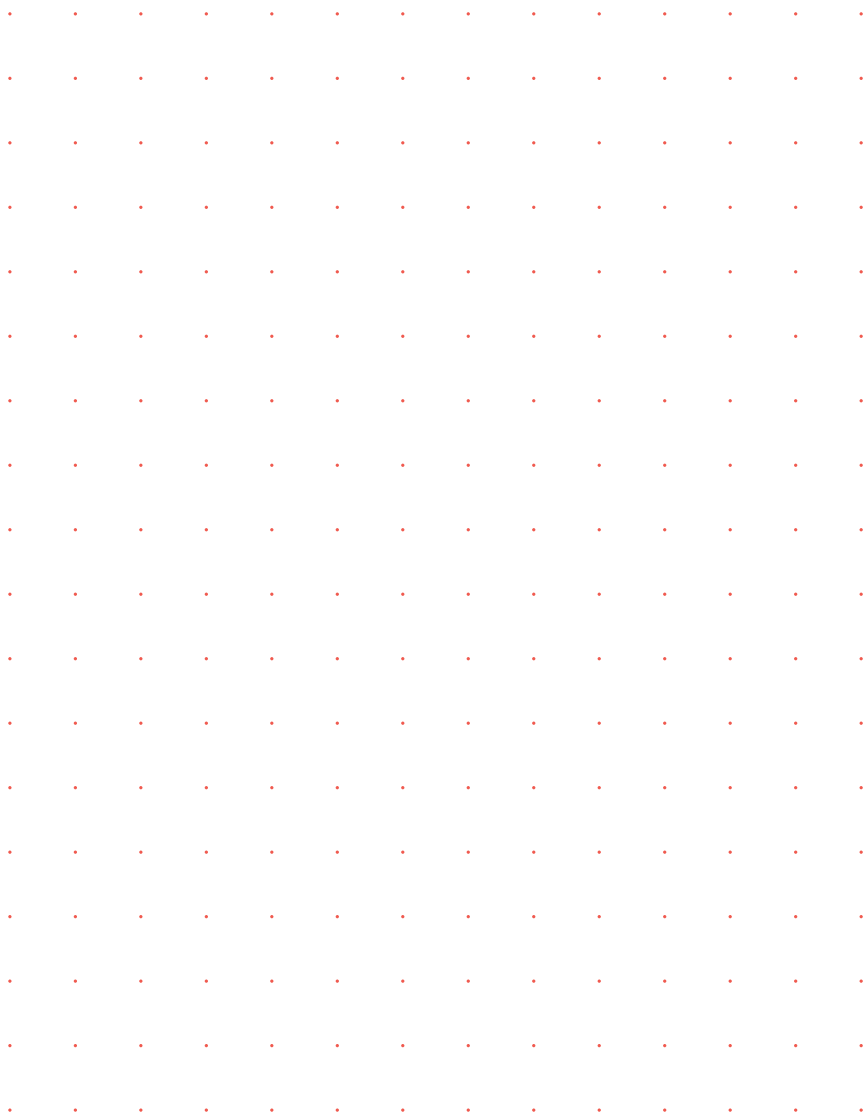

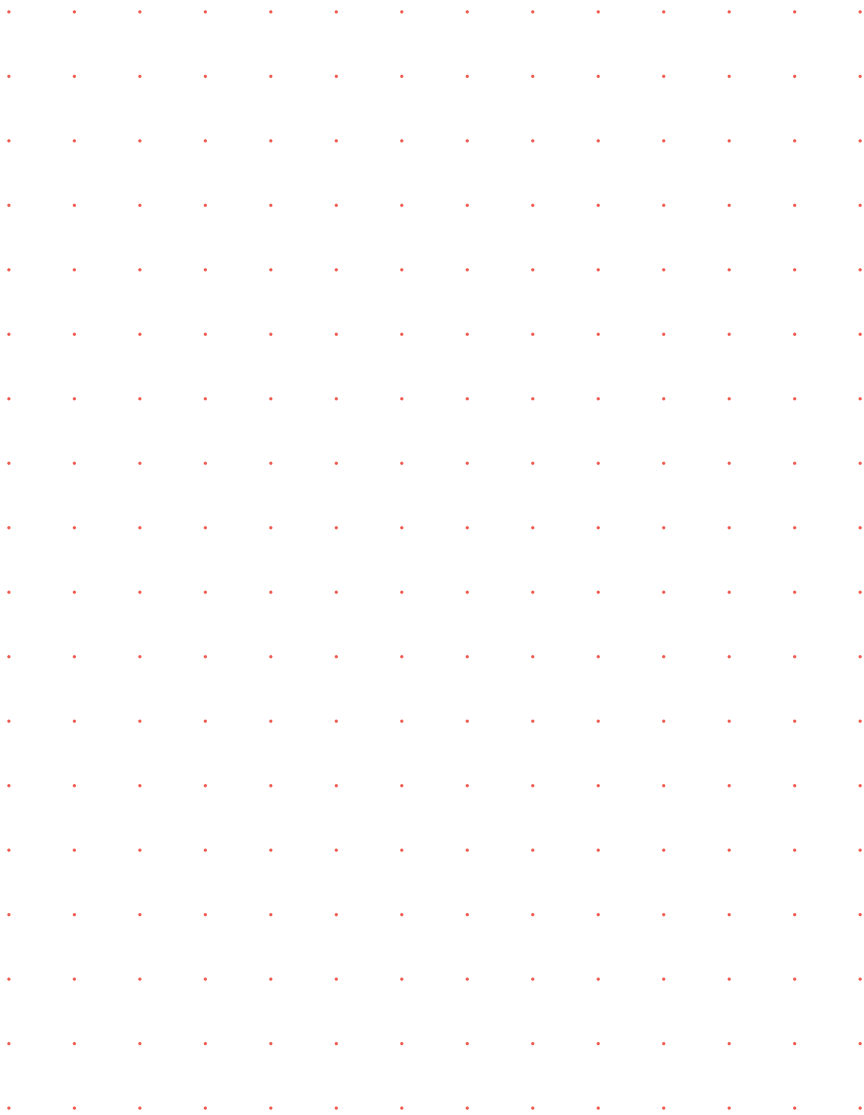

„Když máte štěně nebo kotě a dojde k takovému excessu, že zabije své mládě, tak ho také nedáte na patnáct let do vězení,“ hájil neúspěšně klientku advokát Viktor Klíma [idnes.cz].

My lidé jsme hmotnými tělesy, podobně jako jimi jsou kámen či voda. Na rozdíl od nich však jsme živými tělesy, organismy. Přijímáme potravu, rosteme a usilujeme o zachování rodu.

Nejsme však jen organismy jako pampelišky, jsme i živočichové. Můžeme smysly poznávat svět, máme touhy, emoce, paměť, představivost – máme psychiku.

Nejsme však pouze živočichové jako kanárek či štěně. Vedle smyslů máme i rozum, vedle emocí a smyslových tužeb máme i svobodnou vůli. Rozum nám umožňuje poznávat skutečnost obecně a vymanit se tak z přítomného okamžiku. Díky vůli máme vládu nad svými skutky, takže patří jen nám a jsme za ně zodpovědní.

Rozum není tělesnou schopností. Obecné pojmy jako „člověk“ či „trojúhelník“ nejsou na žádném místě, nezaujímají žádný prostor, nemají žádnou velikost. Těleso si můžeme představit, ale obecný pojem ne – nelze si představit trojúhelník, který není ani ostroúhlý, ani pravouhlý, ani tupouhlý. Obecný pojem si můžeme jen myslet. Protože obecné pojmy nejsou tělesa, rozum nemůže být tělesnou schopností.

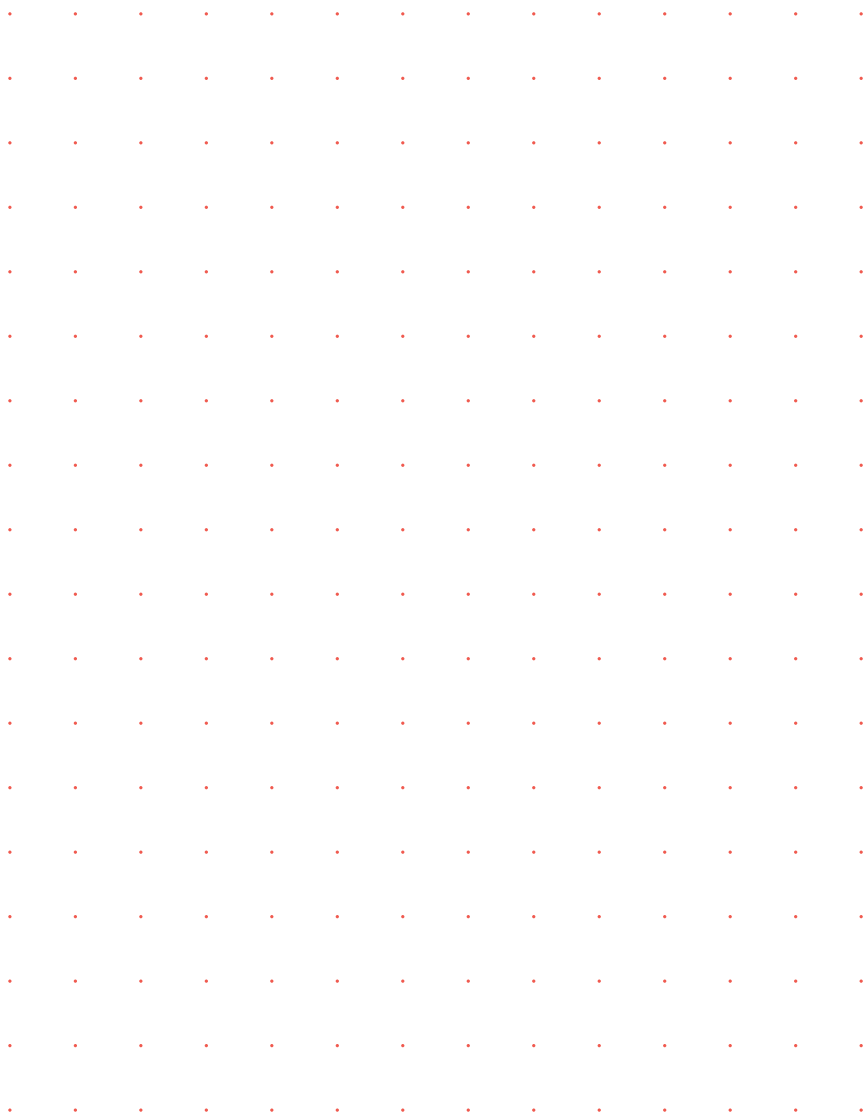
Ani vůle není tělesnou schopností. Vůli lze chtít pouze to, co jsme předtím poznali rozumem: rozum působí na vůli.

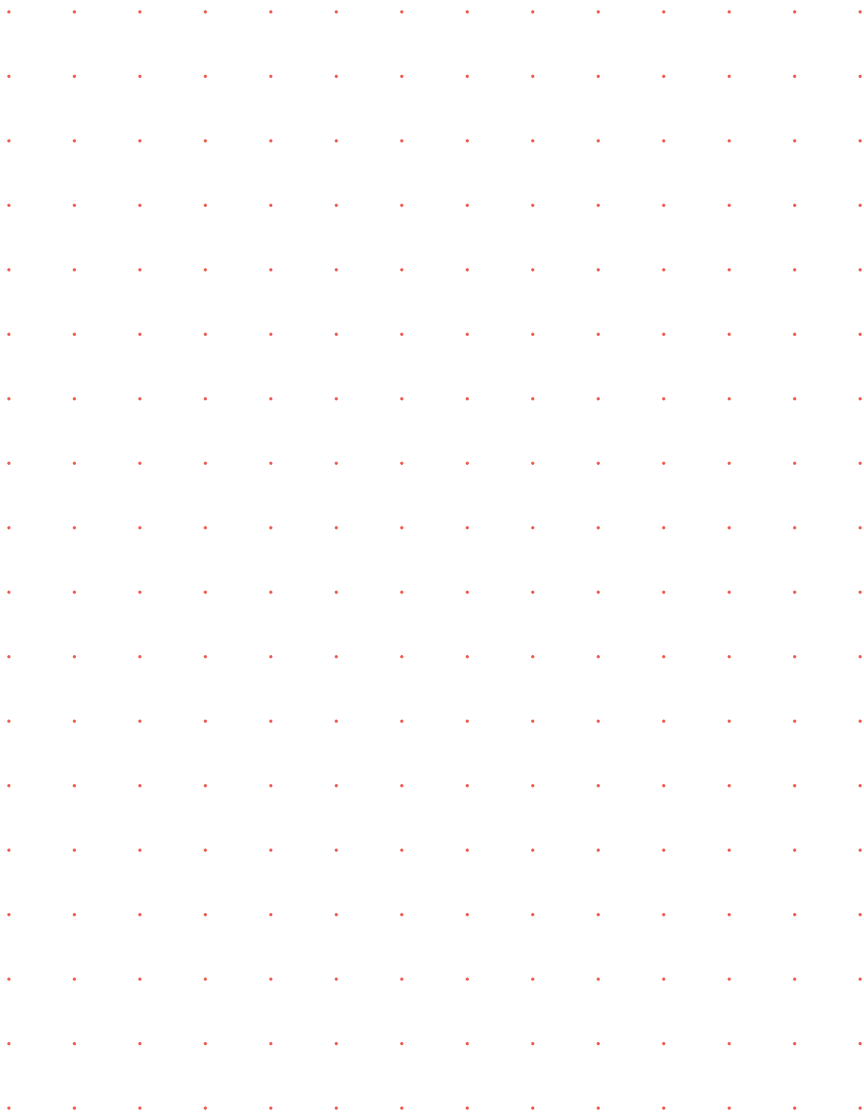
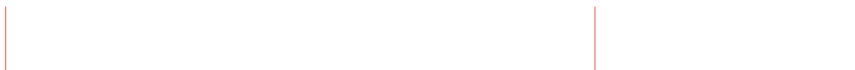
Člověk je hmotný, je tělesem zaujímajícím určitý prostor. **Člověk je ale víc než jenom těleso, neboť dokáže vykonávat nehmotné, duchové činnosti: myšlení a svobodné rozhodování.** Žádné těleso, ani mozek nemůže vykonávat nehmotné činnosti.

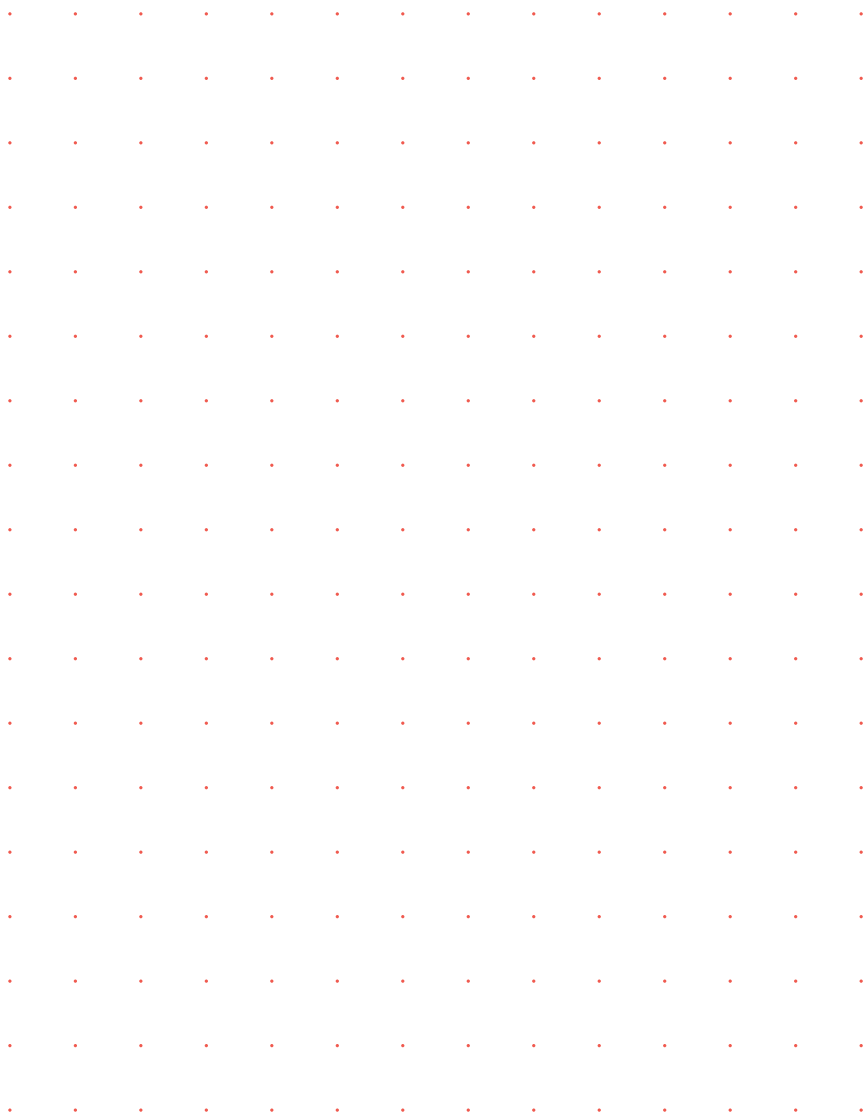
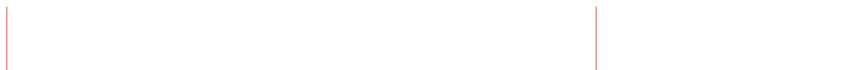
K člověku musí patřit něco, co tělesem není, co je zdrojem a principem jeho života a čím se odlišuje od zvířat – a to je lidská duše.

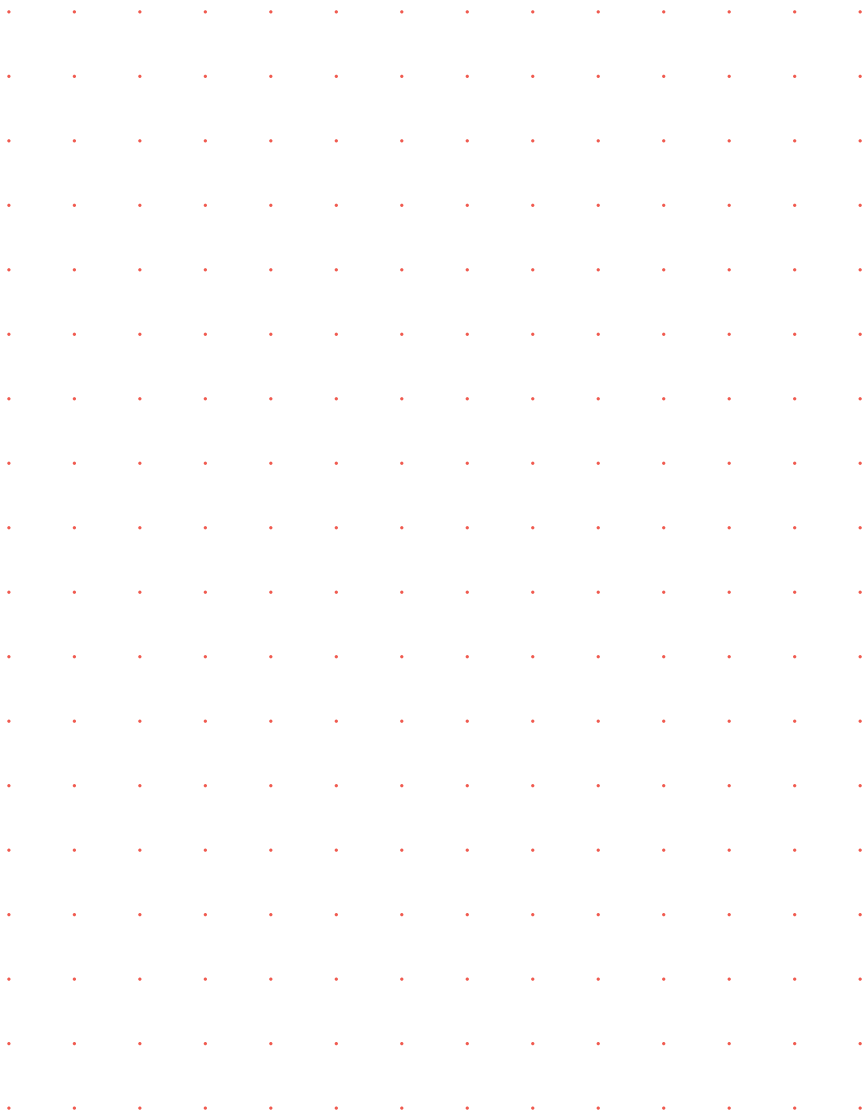
Vždycky jsem věřil,
že svět je plný
kouzel, ale dlouho mi
trvalo, než jsem objevil
kouzelníka.

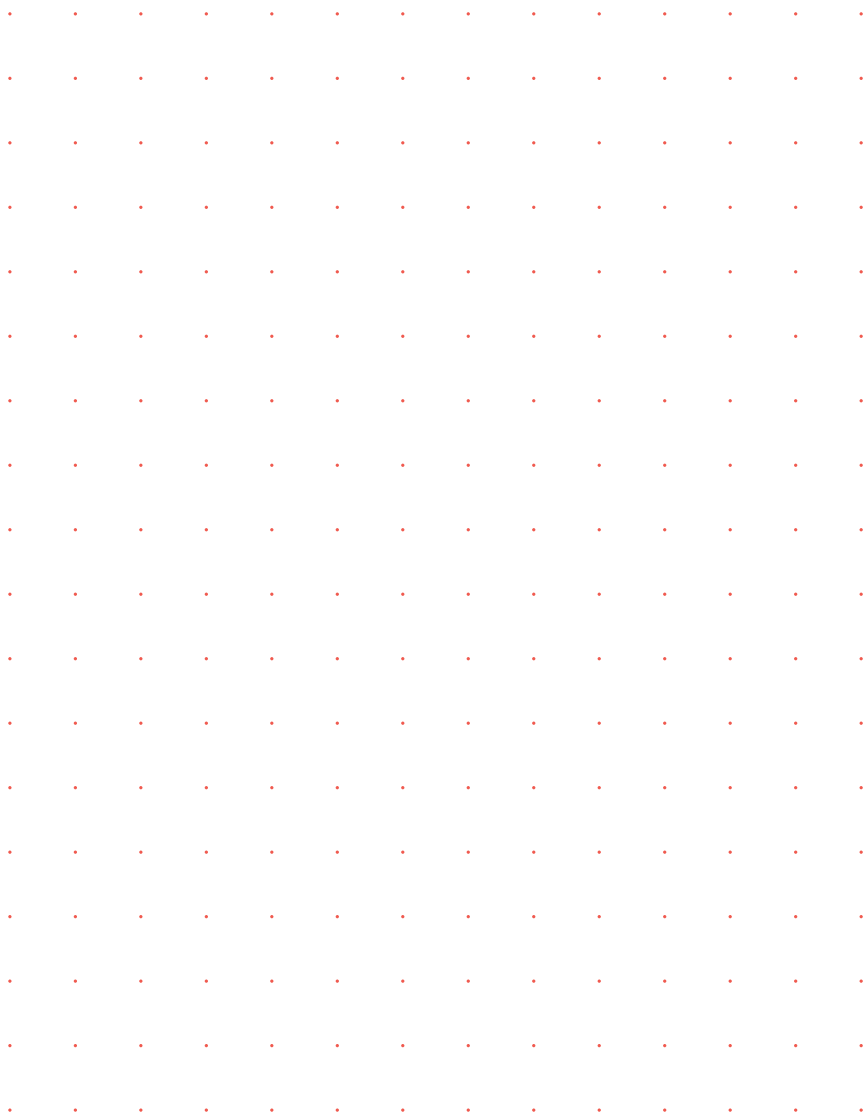
G. K. Chesterton

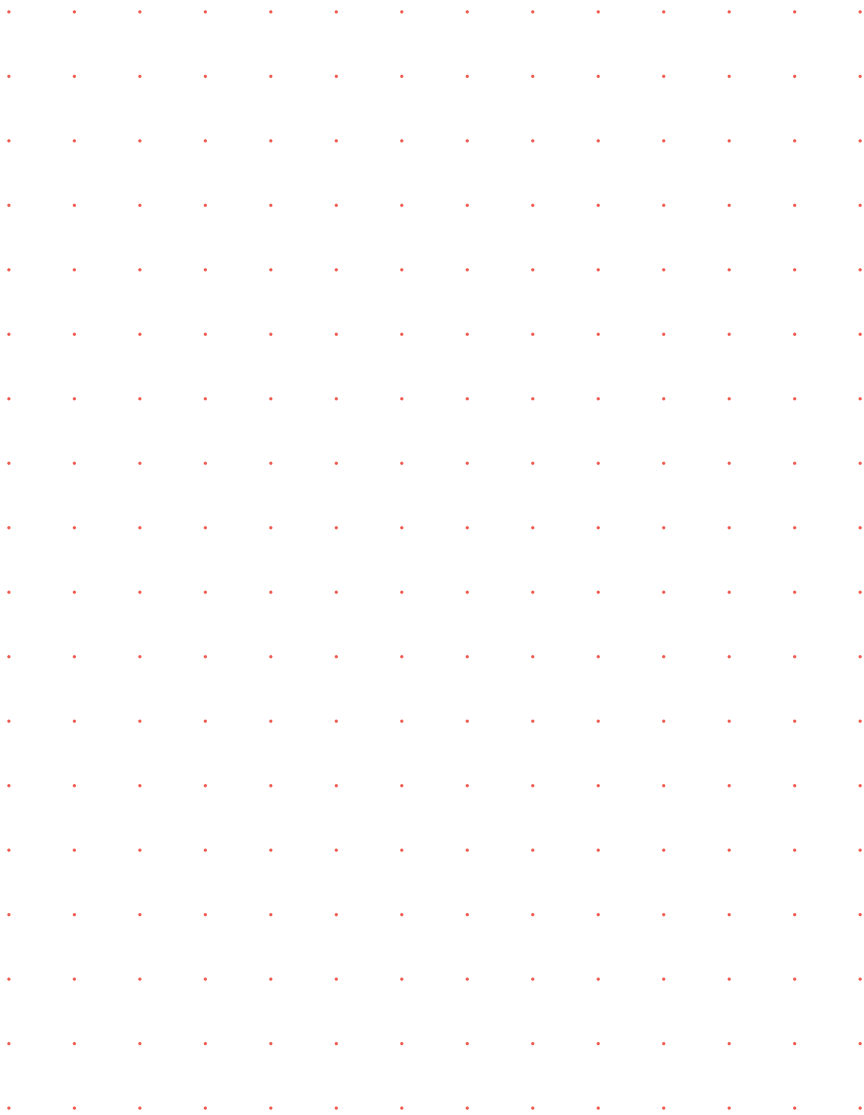

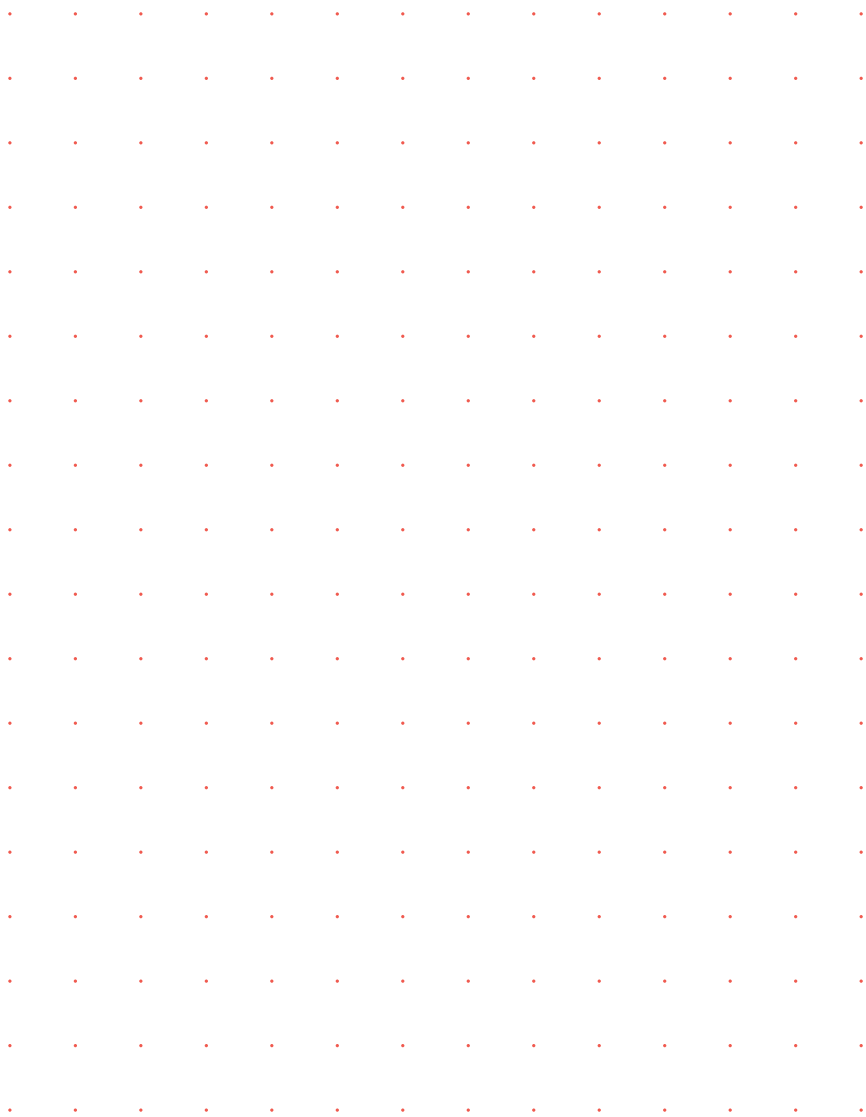

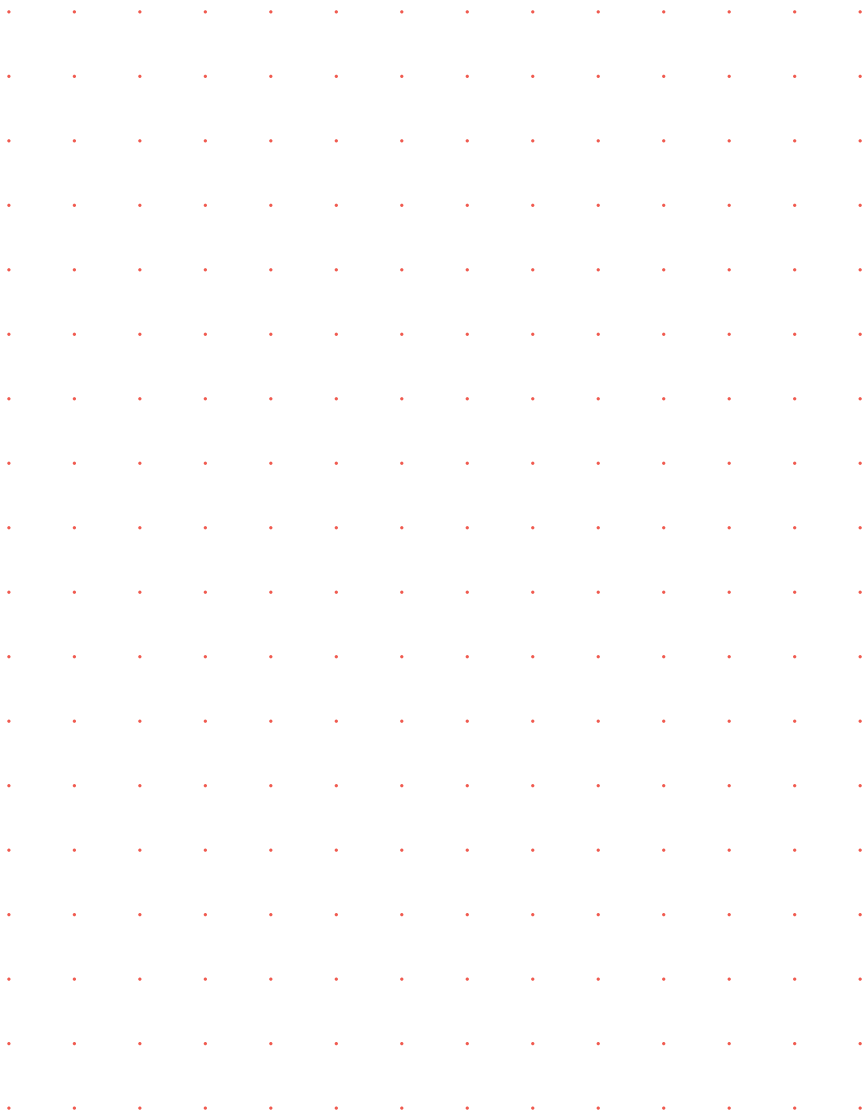

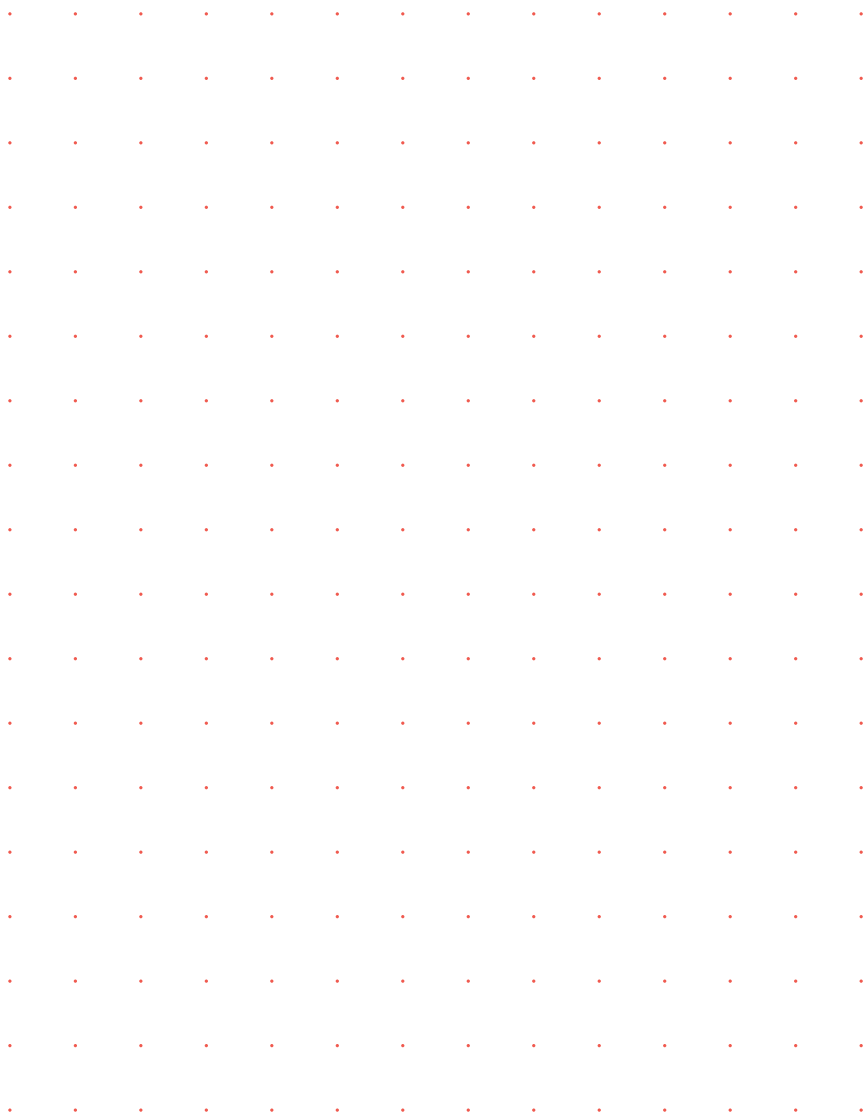

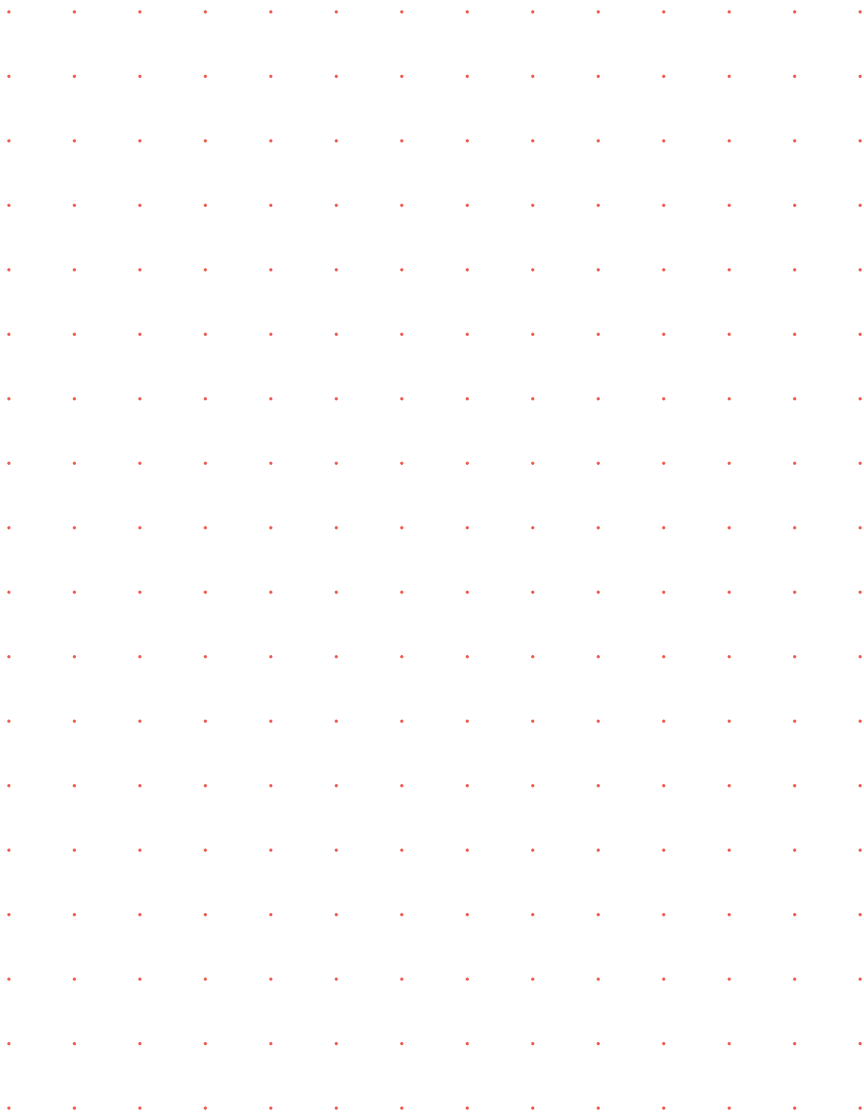
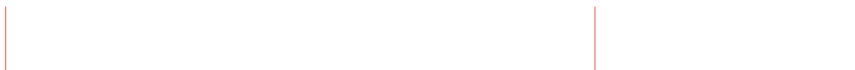

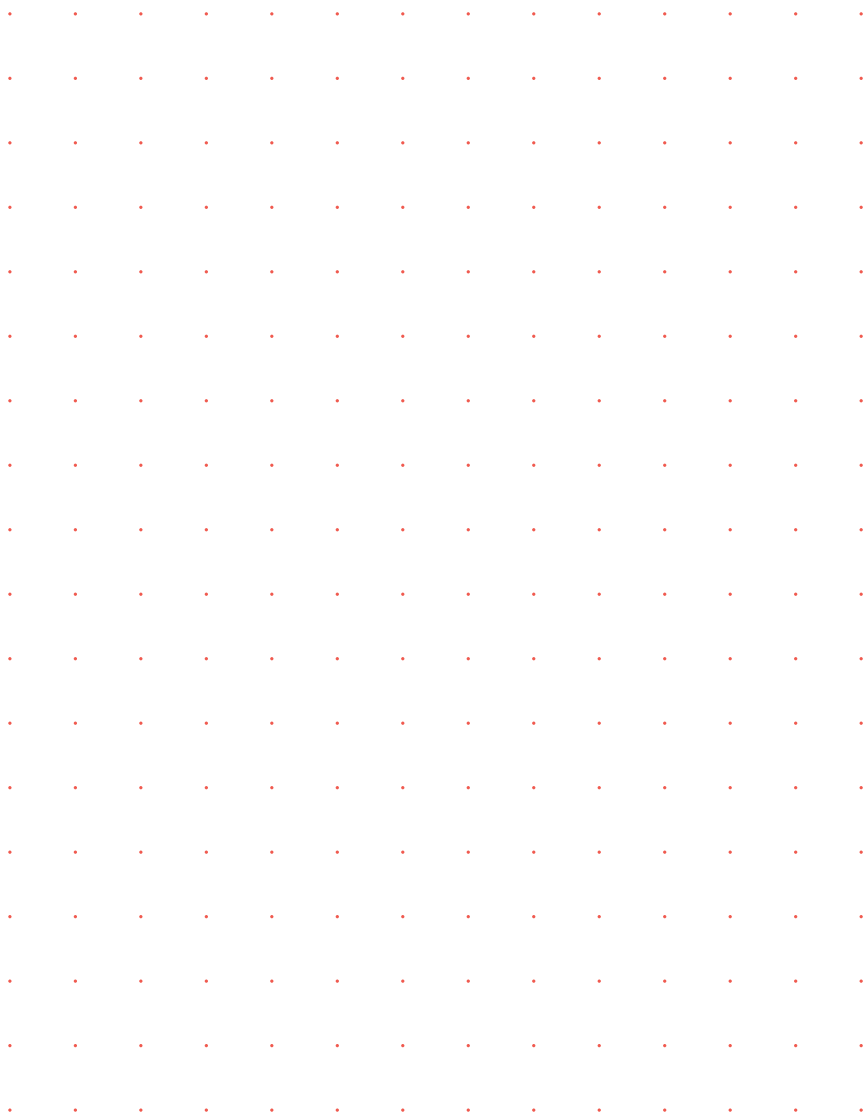
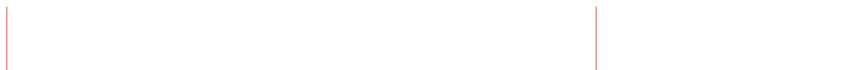

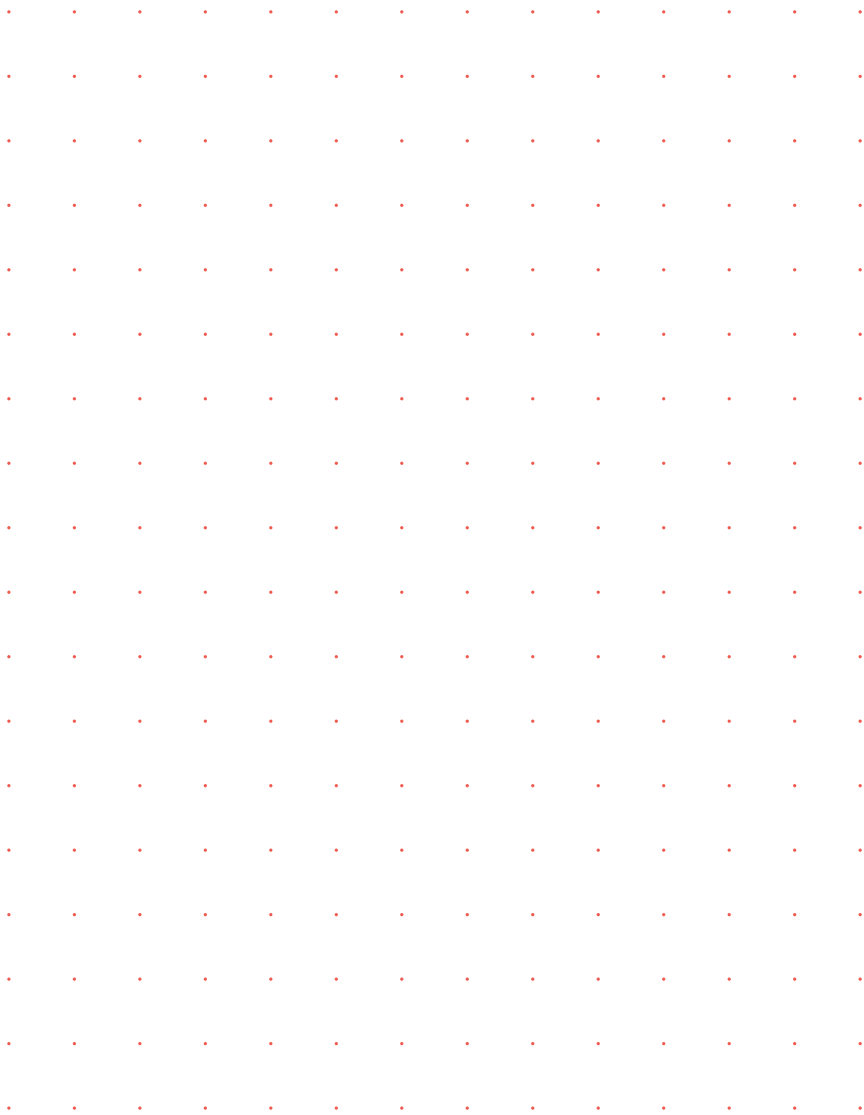

Seděl jsem v bytě na St. Paul Street v Baltimore. Dcerka seděla ve vysoké židliče. Rád jsem ji pozoroval při jídle, i když si patlala kaši po tvářích a zadumaně ji pouštěla na podlahu. Oči mi ulpívaly na jemných, složitých, dokonalých křivkách jejího ouška. Hlavou mi probleskla myšlenka: „Tahle ouška přece nemohla vzniknout náhodným shlukem atomů. To by byl komunistický pohled na věc. Ta mohla být stvořena jen nesmírně pečlivým návrhem.“ [Whittaker Chambers: Svědek]

Nelze-li duchové jsoucno vytvořit tělesnými procesy, kde se tedy bere nehmotná lidská duše, když vzniká člověk?

Tělesné procesy jsou proměnami hmoty: tělesa ztrácejí různé vlastnosti a zase je získávají, tělesa zanikají a jiná z nich vznikají. K tomu všemu je potřeba hmota – materiál schopný těchto proměn, který nevzniká ani nezaniká, nikam se neztrácí ani nepřibývá. Fyzikové hovoří o zákonu zachování hmoty. Vše, co vzniká z hmotného materiálu, je hmotné, tělesné. Lidská duše ale tělesná není. Nelze ji proto žádným tělesným procesem „vyrobit“.

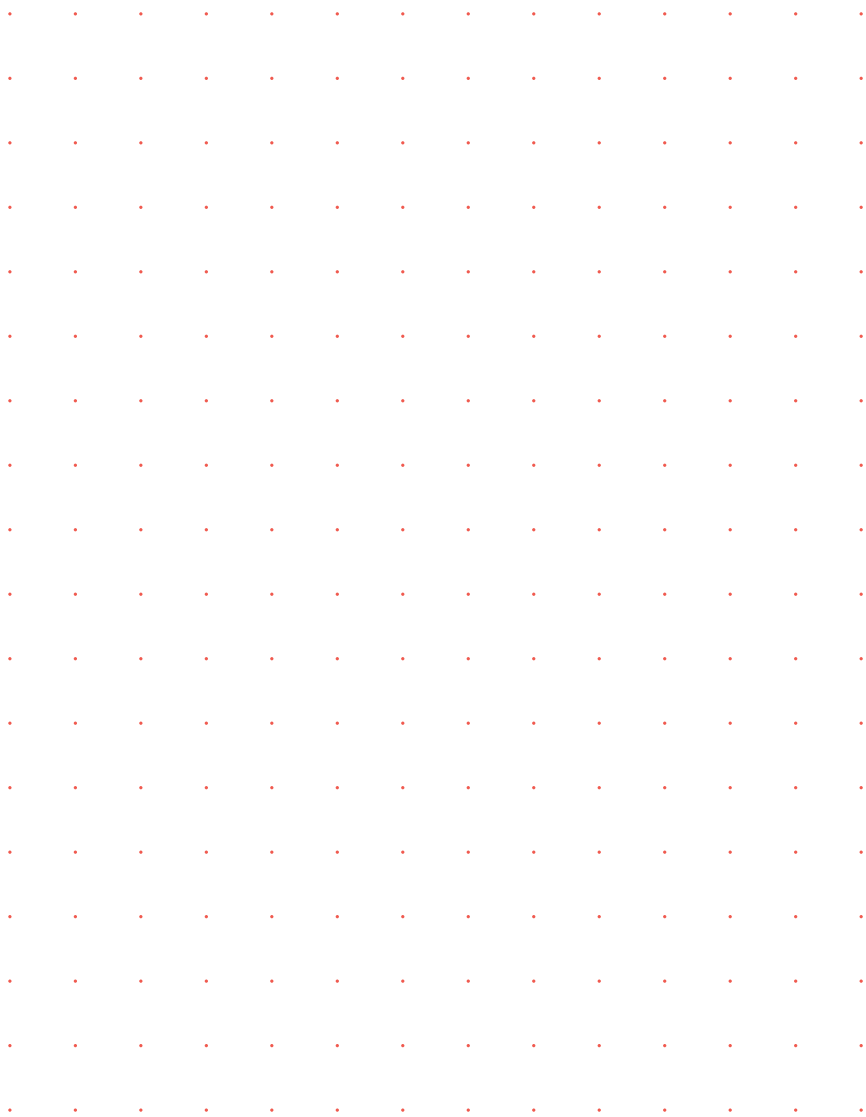
Člověk svou duší přírodu přesahuje. Příroda k jeho vzniku nestačí. Vznik člověka není pouze přírodním, hmotným procesem. Při vzniku člověka se nutně děje něco jedinečného, něco, co hmotnou přírodu s jejími zákonitostmi přesahuje. Lidská tělesnost sice patří do přírody, ale nebyla by to tělesnost lidská, kdyby nebyla od počátku spojena s lidskou duší – a ta do přírody nepatří.

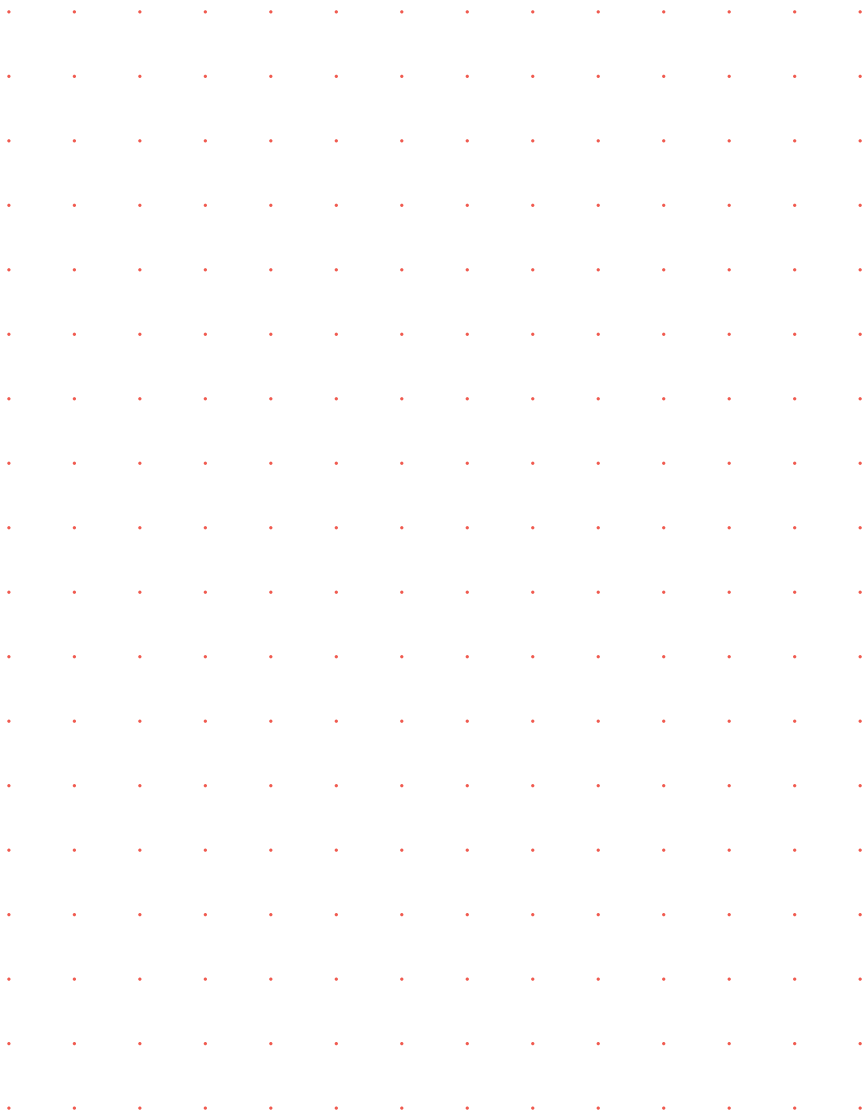
Lidská duše nemůže vzniknout z žádného materiálu. Může vzniknout jedinečně „z ničeho“ – být stvořena. A stvořit z ničeho – *ex nihilo* – umí pouze Bůh. Člověk má tak privilegium, že nový lidský život nemůže vzniknout bez zvláštního Božího zásahu. Nějakou náhodou. Omylem. **Každý člověk je tu proto, že Bůh ho chtěl. Právě jeho.**

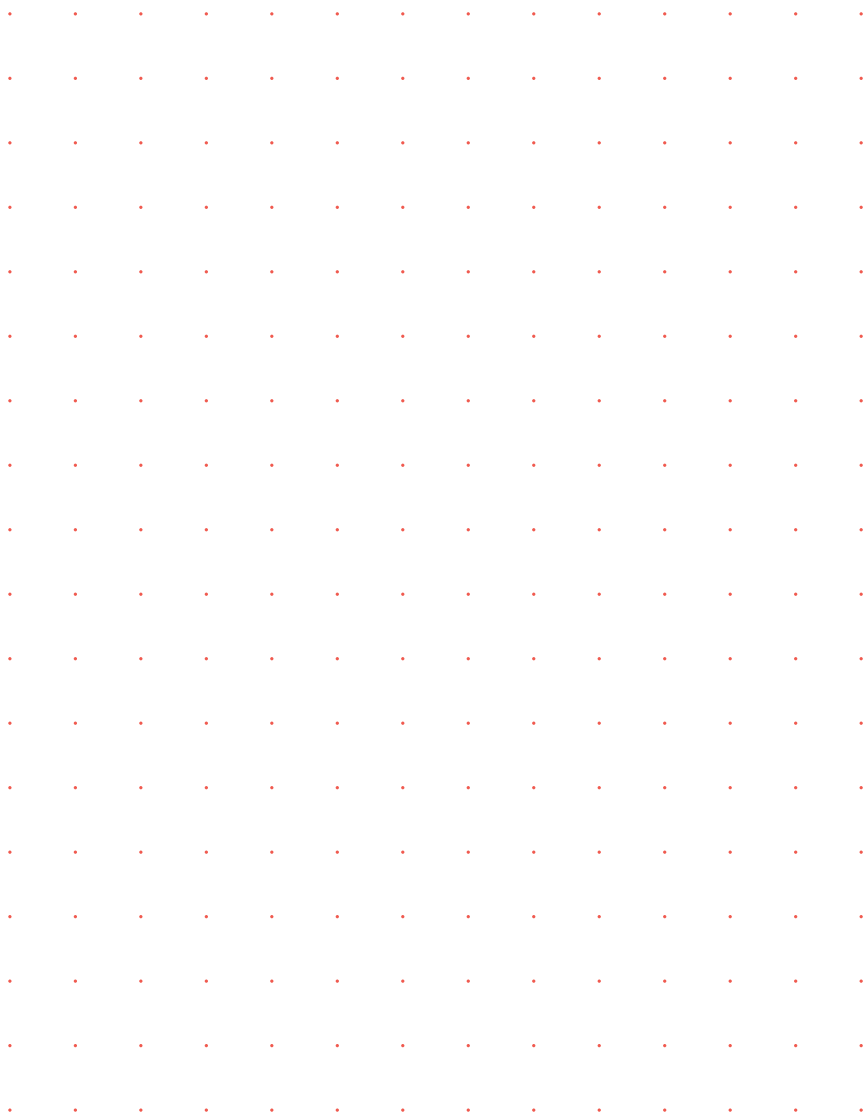
Plodí-li tedy muž a žena novou lidskou bytost, spolupracují se Stvořitelem na stvořitelském díle nové nesmrtelné bytosti. Jde jen o to, zda vědomě, nebo nevědomě.

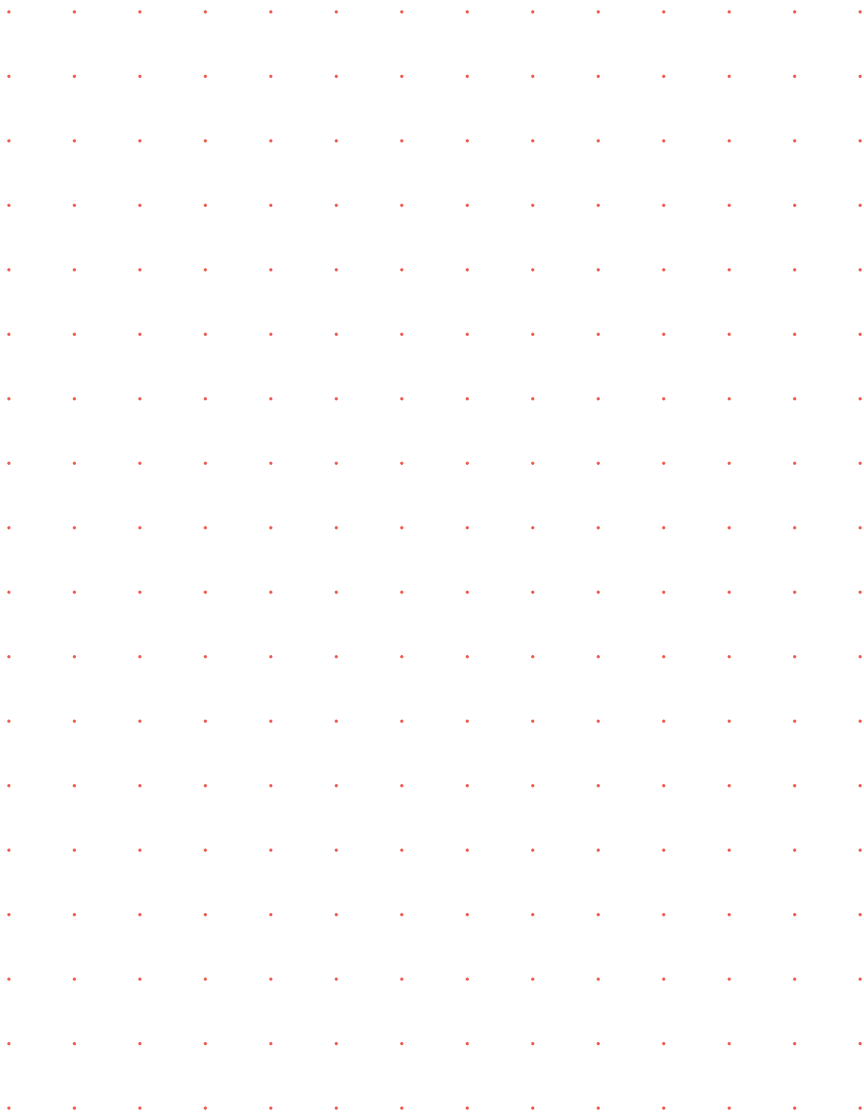
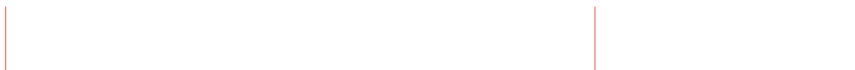
N a každém člověku
záleží. Na tobě
záleží. Na mně záleží.
Uvěřit této teologii je
nejtěžší věc na světě.

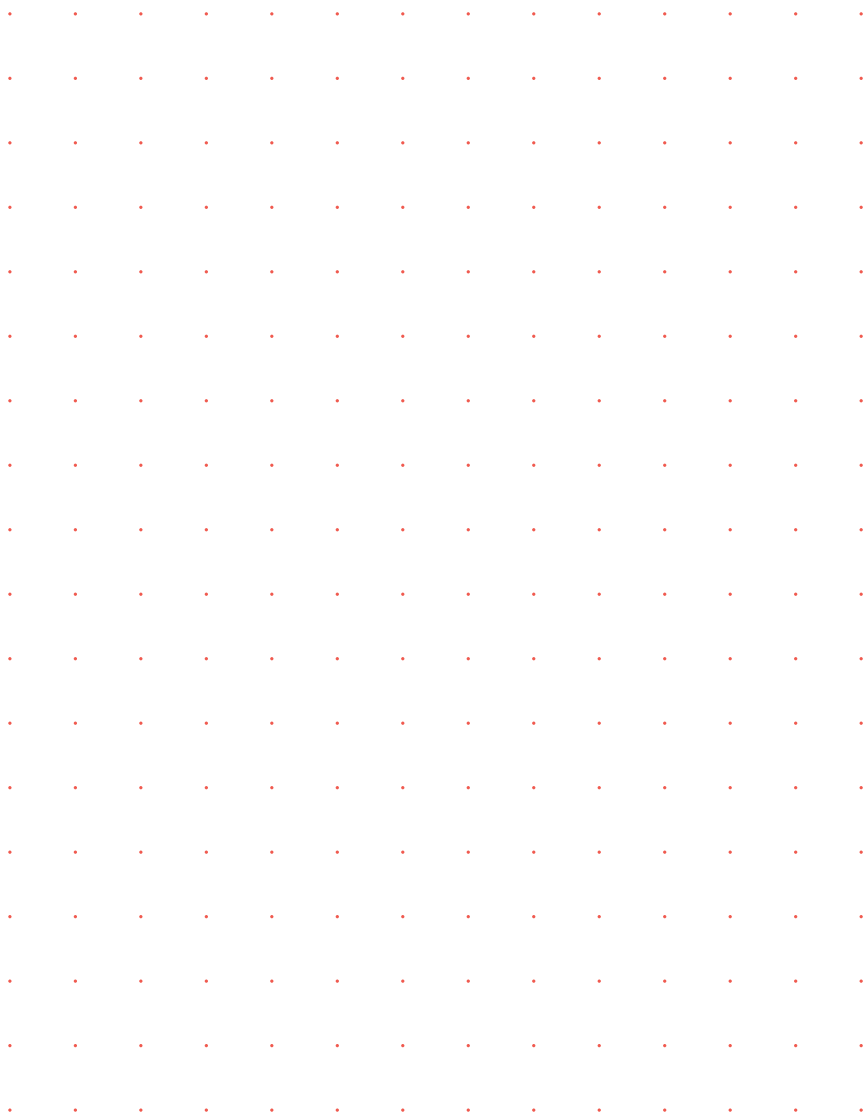
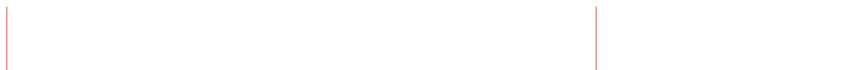
G. K. Chesterton

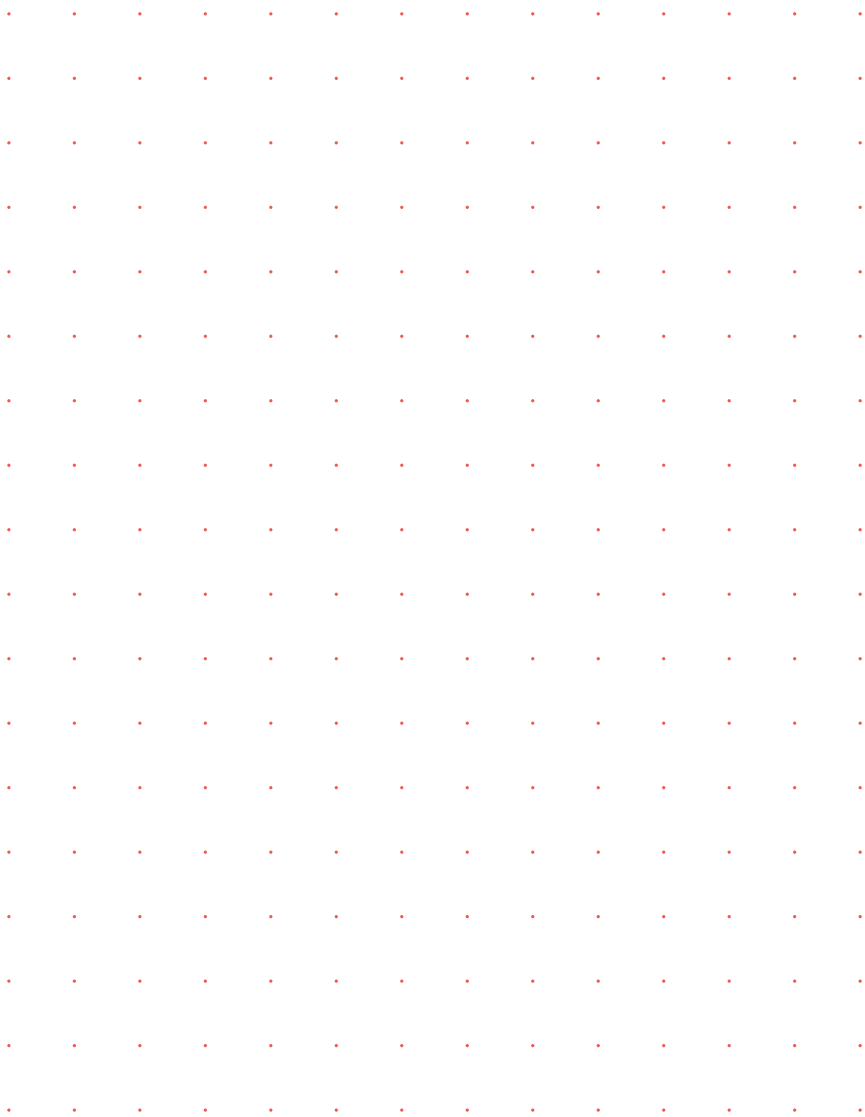

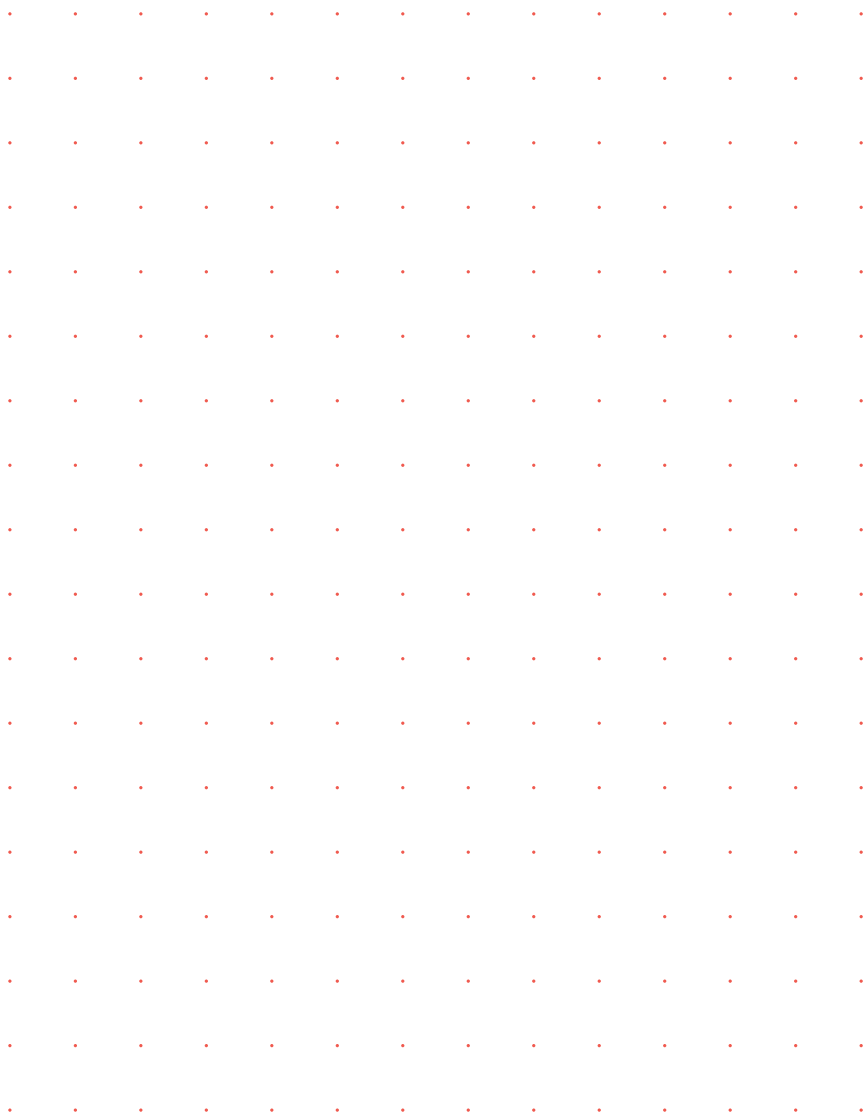

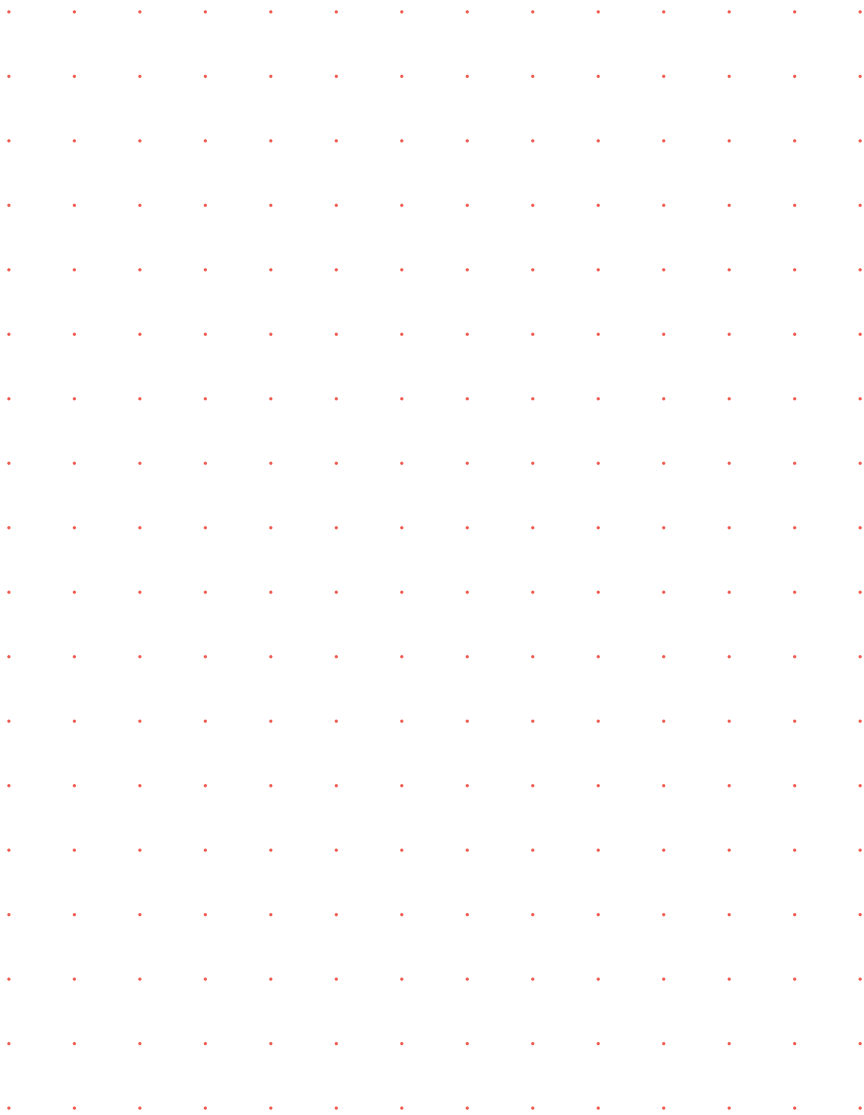

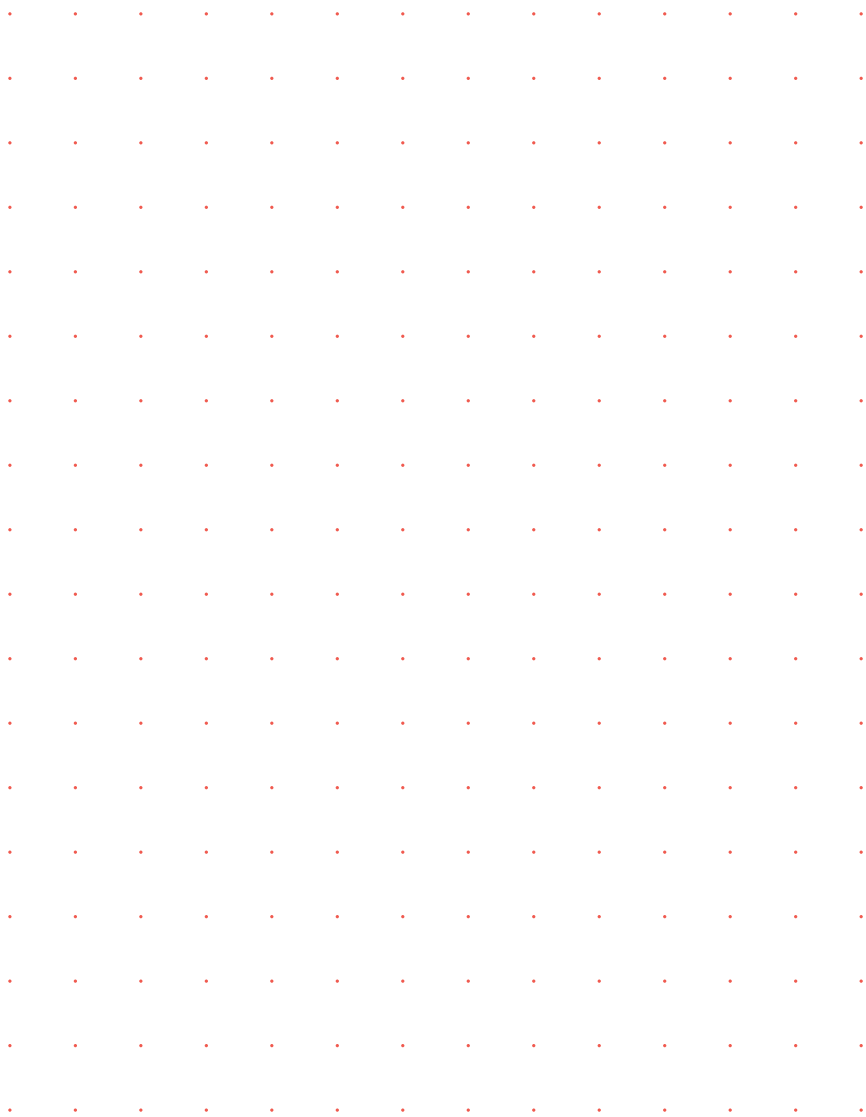

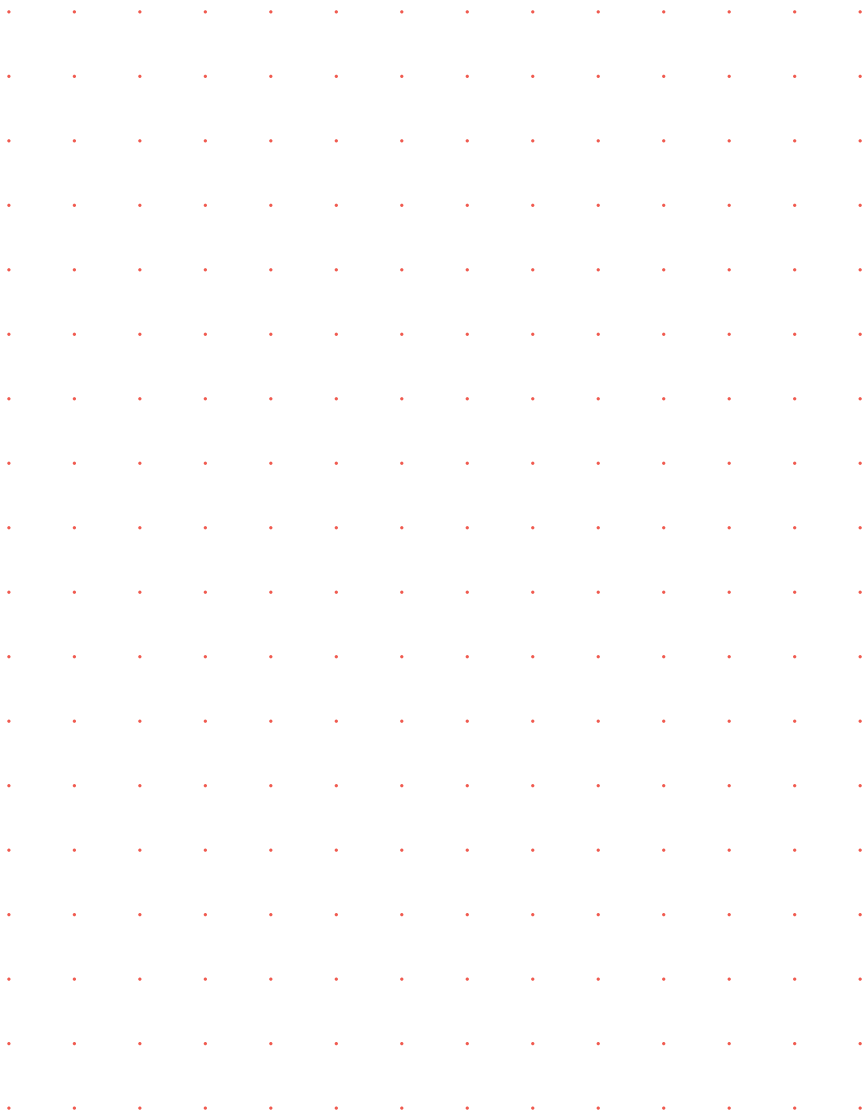

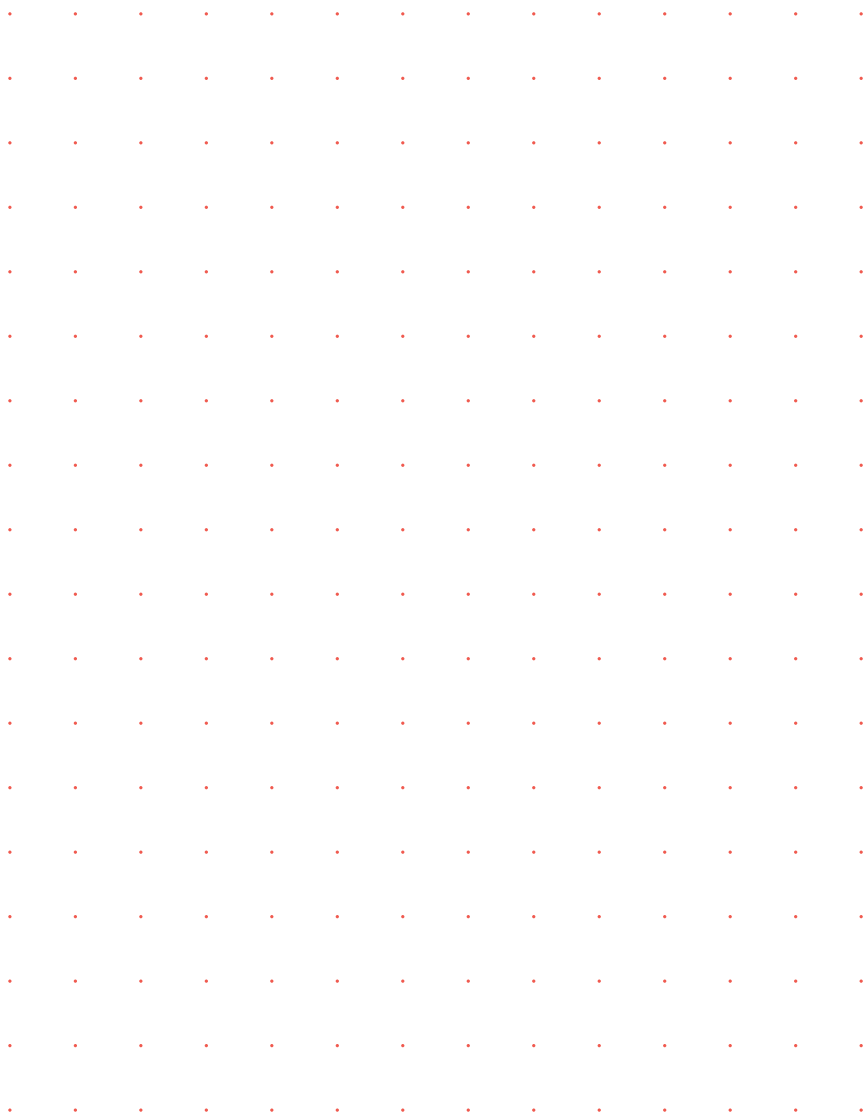

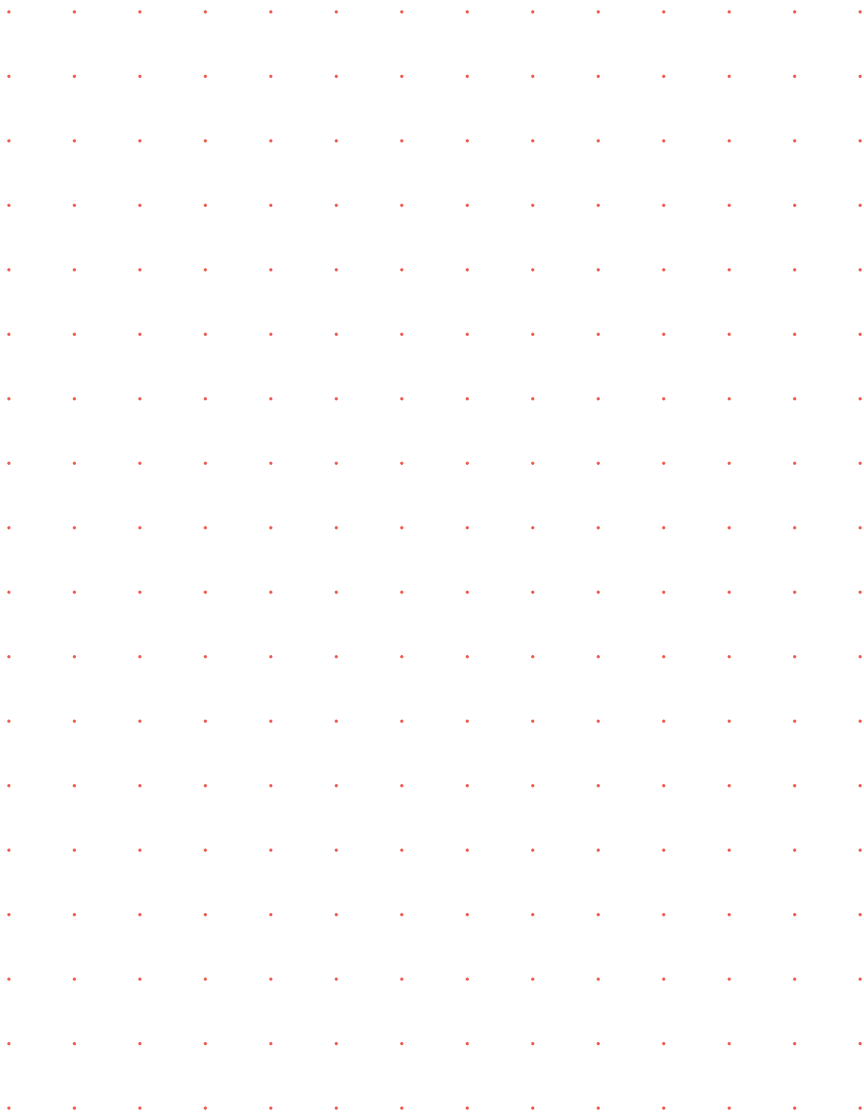
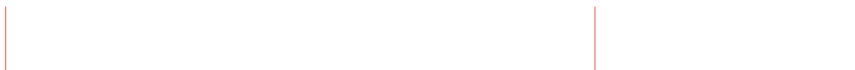

Já, ..., беру si tebe, ..., za partnerku pro společné bydlení, lože a snad i společné účty. Mé rozhodnutí je založeno na hormonech, ekonomických úvahách a vhodné příležitosti. Vyhrazuji si právo tě opustit a nebýt za to nikomu odpovědný. Zůstanu s tebou, dokud budeš uspokojovat mé potřeby. Jestliže onemocníš nebo se zmrzačíš nebo by tvé hlubší potřeby příliš vysávaly mou citovou energii, pravděpodobně tě opustím. Selže-li nám antikoncepce, pak se možná vezmeme, nebo dáme své dítě zabít, abychom neporušili posvátnost své osobní svobody. Ostatně výchova dětí si žádá oddanost a odpovědnost, tedy to, proč spolu nechceme žít oddáni. Doufám, že se cítíš lépe, když víš, že nejsem pokrytec, a neděláš si iluze. [Samuel Pascoe]

Může žít někdo bez lásky? Určitě ano. Nechybí ale bez lásky, bez vztahu k druhým životu smysl? Není pak člověk sám sobě nepochopitelnou bytostí?

Pomáhá při hledání celoživotního partnera soužití na zkoušku, nebo spíše škodí? Každý pohlavní styk vytváří hlubokou jednotu a pevné vazby. Ukončit soužití na zkoušku pak už není možné bez hlubokých ran na duši. Nebo snad lze sexem vyzkoušet to zásadní – celoživotní věrnost, úctu a lásku? Podstatou lásky je pevné rozhodnutí vůle přinášet druhému dobro. Úkol rozumu je těžký – rozlišit, co je tím skutečným dobrem a co naopak druhému ubližuje.

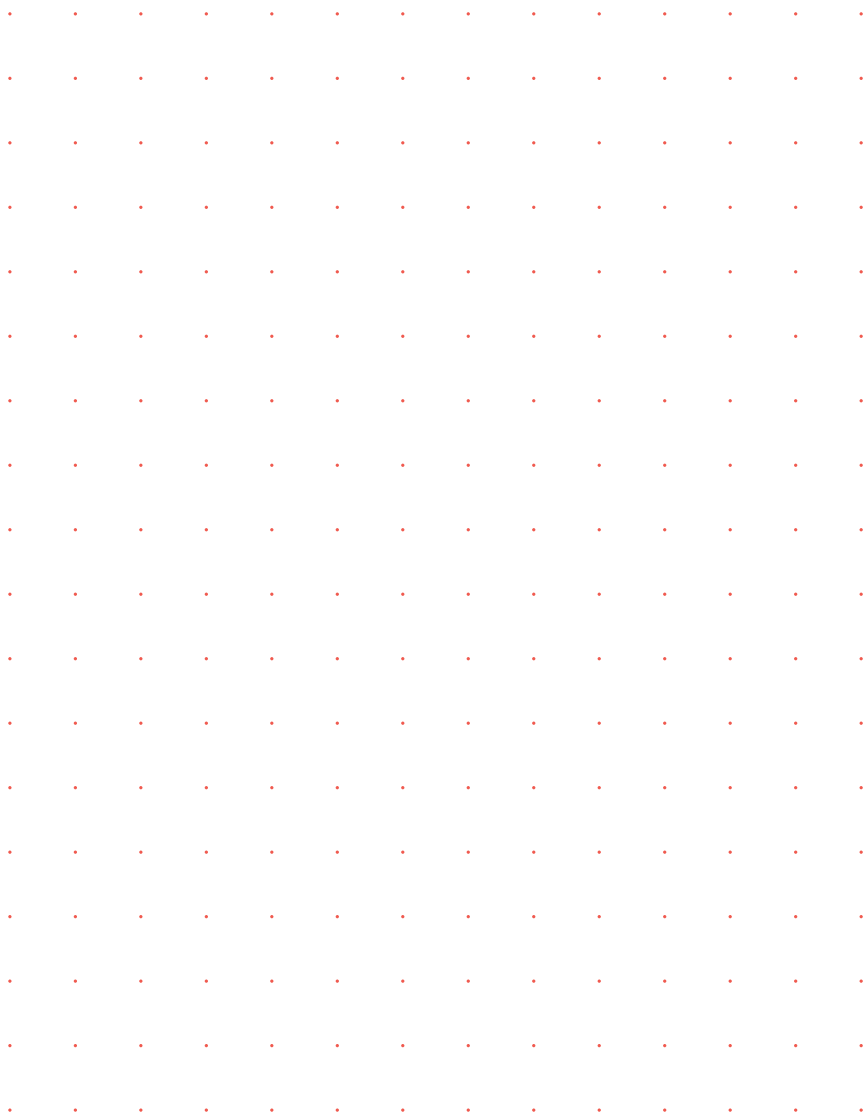
Když muž a žena vstupují do manželství, darují si navzájem to nejlepší – sami sebe, a zřikají se tím nezávislosti. Právě celoživotní slib dává odvalu k velkorysému vnímání rodiny.

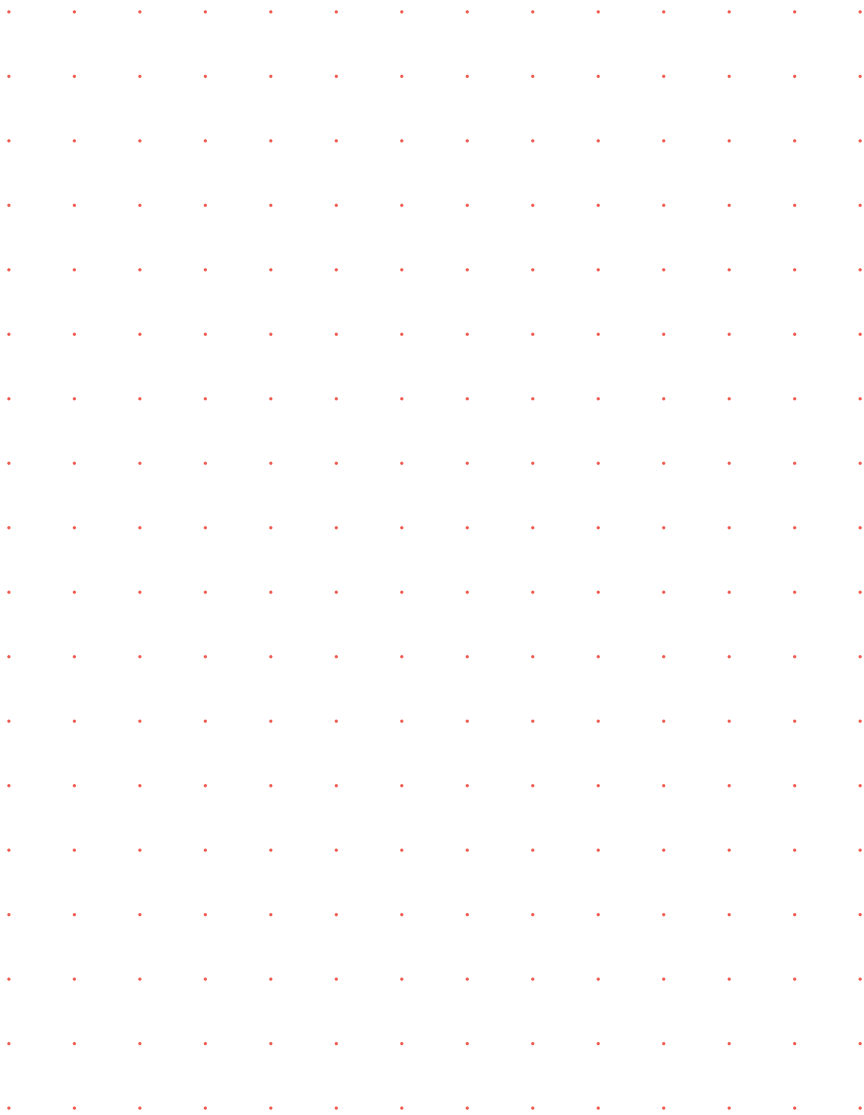
Početí nové lidské bytosti je vloženo do okamžiku láskyplného spojení muže a ženy. Dítě přijímá lásku rodičů, a jak roste, učí se ji opětovat – úsměvem, objetím, drobnou pomocí. Objevuje, co znamená být bratrem nebo sestrou, synem nebo dcerou, otcem nebo matkou.

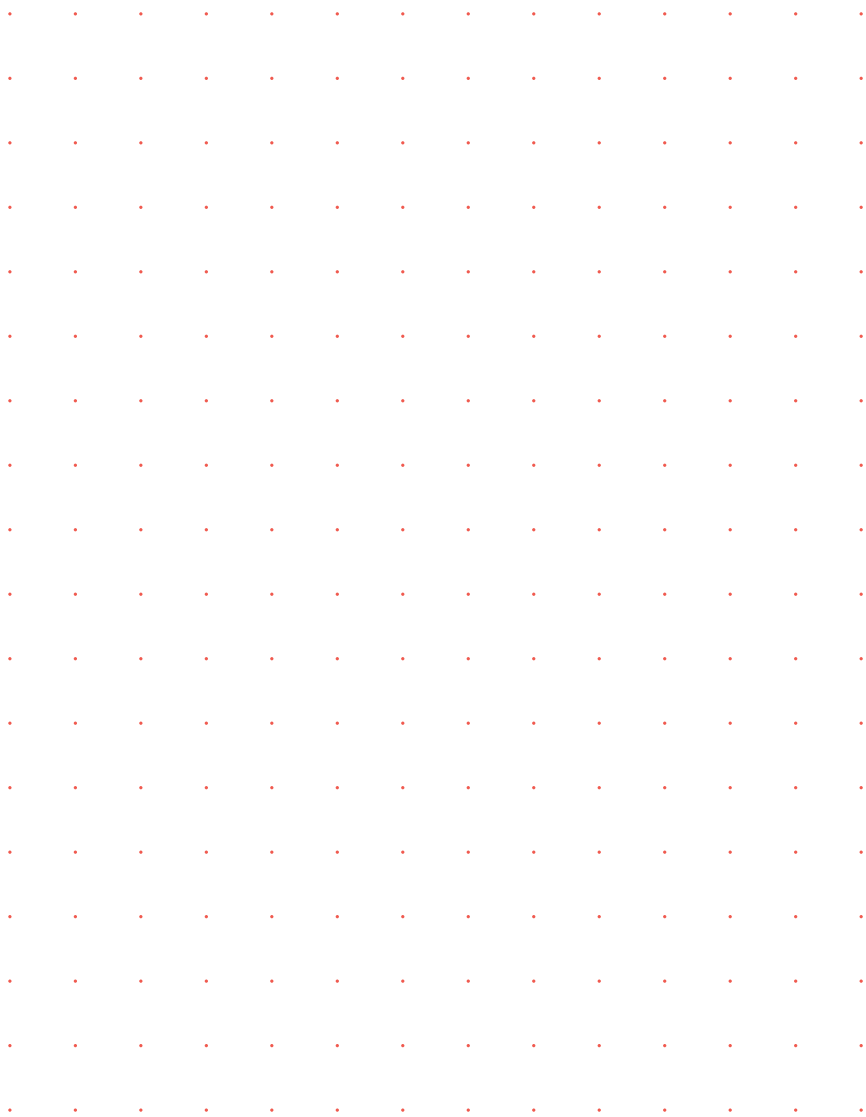
Rodina založená na manželství vytváří zcela jedinečnou biologickou, psychologickou i sociální jednotu. Vytváří síť vztahů, která podepře toho, kdo potřebuje pomoc. Je přirozeným místem, kde je život chráněn od počátku až do přirozené smrti. Rodina je jedinečnou školou vztahů a nenahraditelnou základní buňkou společnosti.

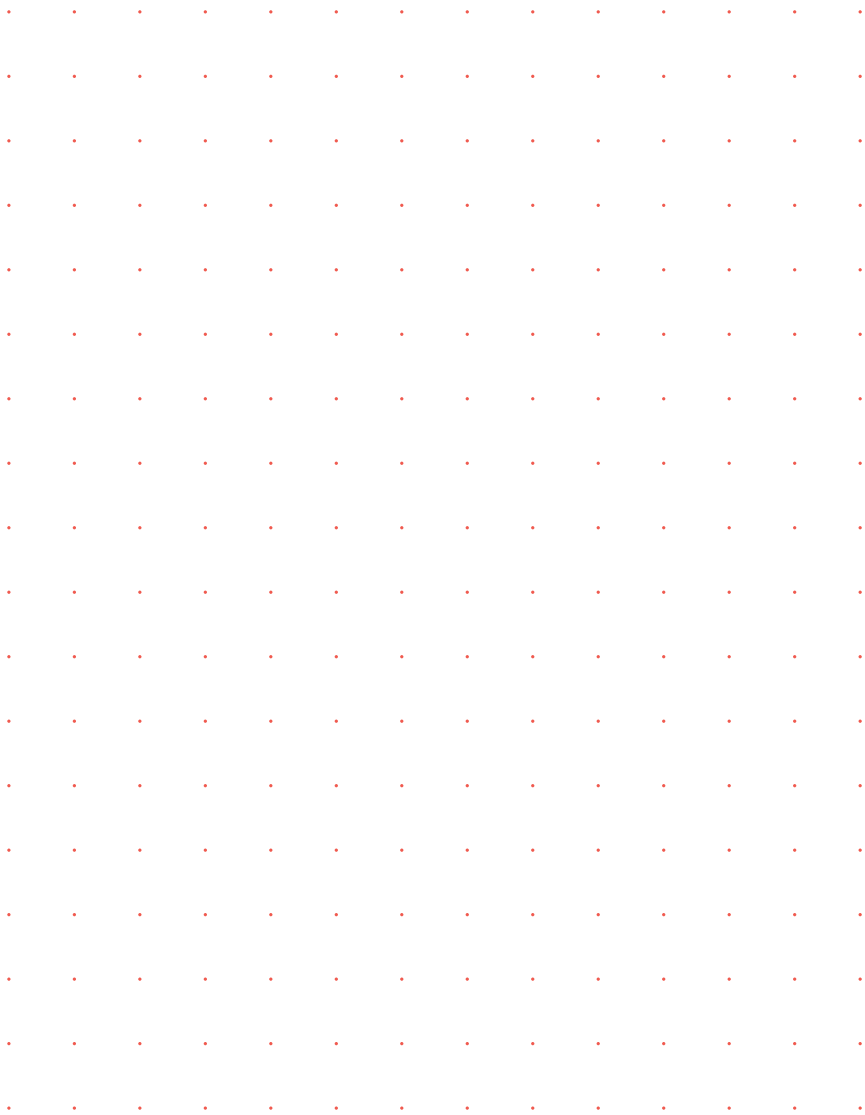
Šťastný je muž,
jenž se ožení se
svou milovanou,
ale ještě šťastnější je
ten, jenž miluje ženu,
kterou si vzal.

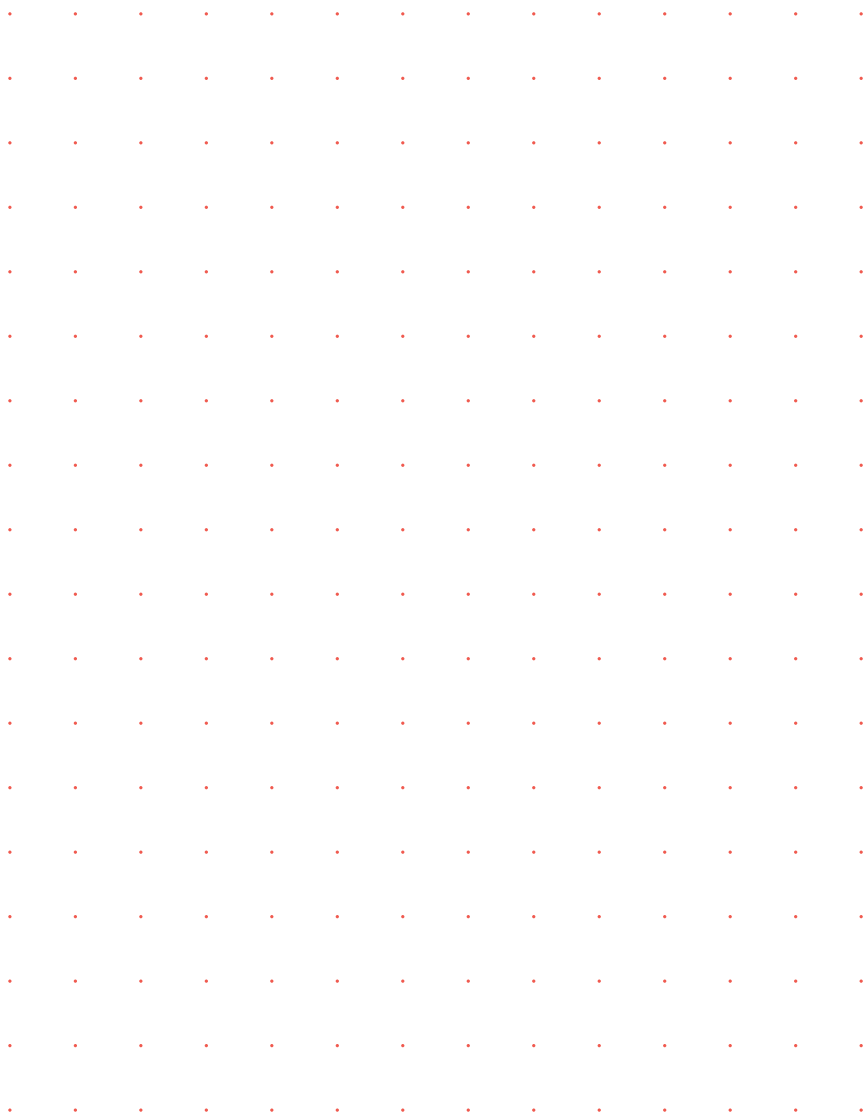
G. K. Chesterton

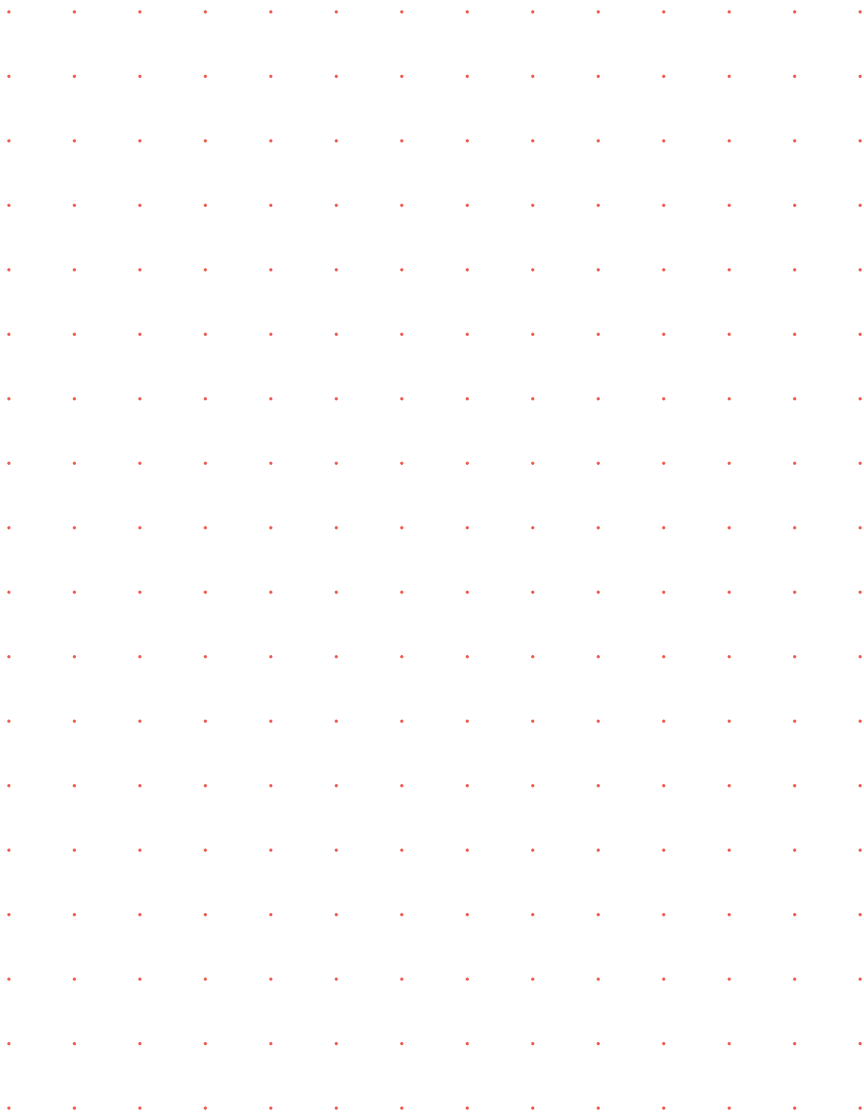
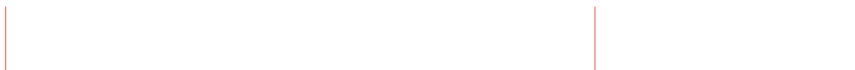

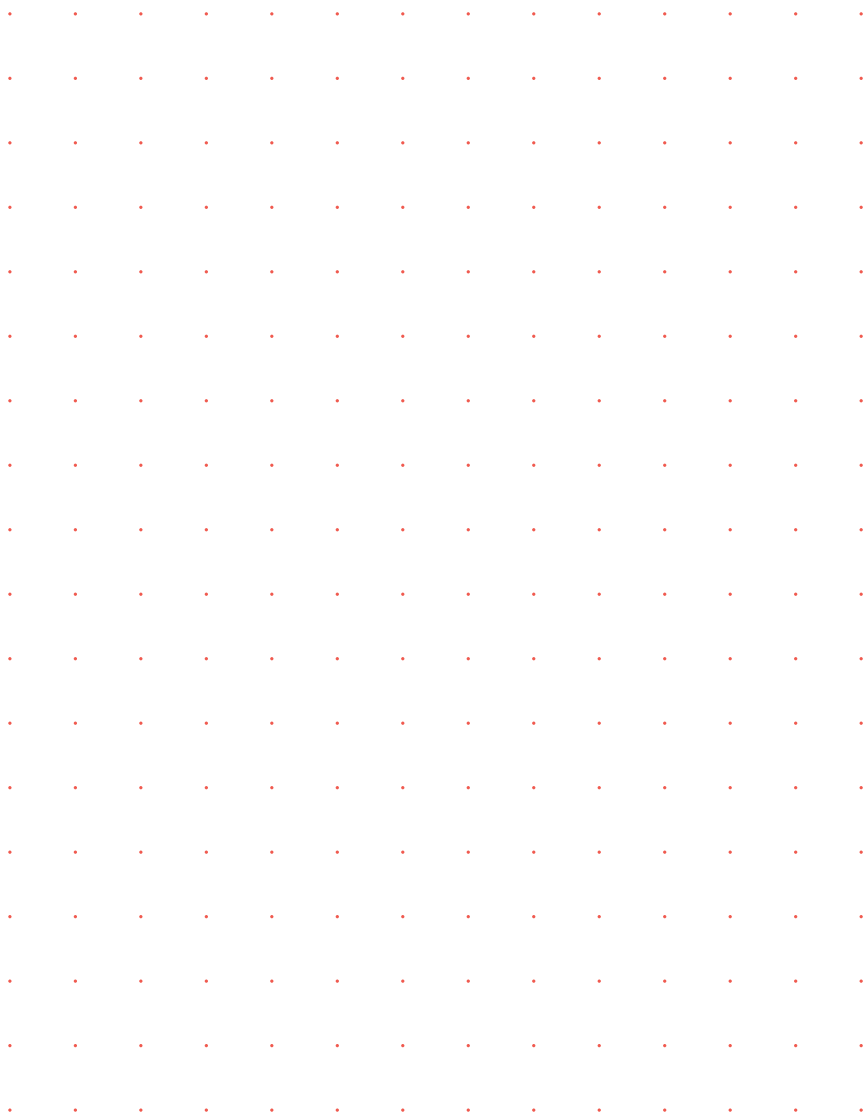
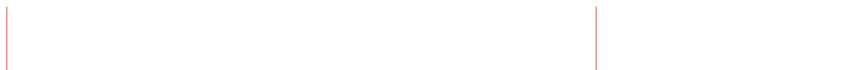

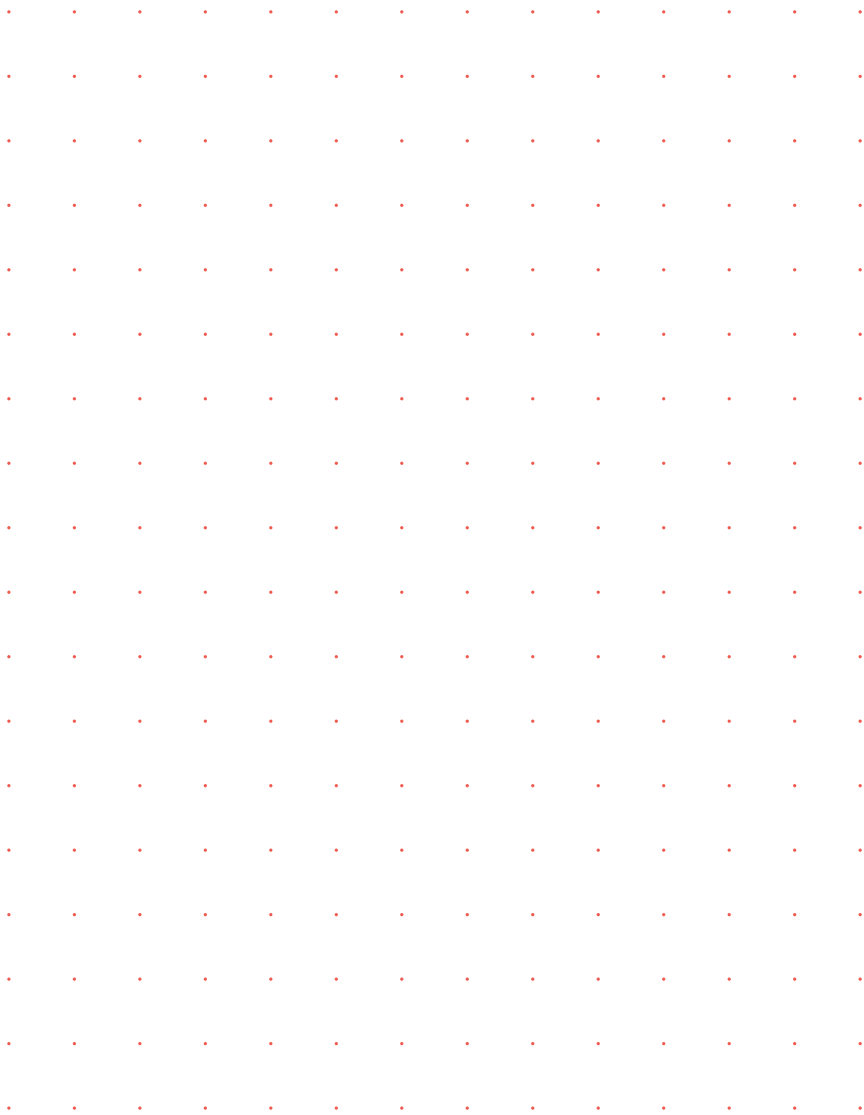

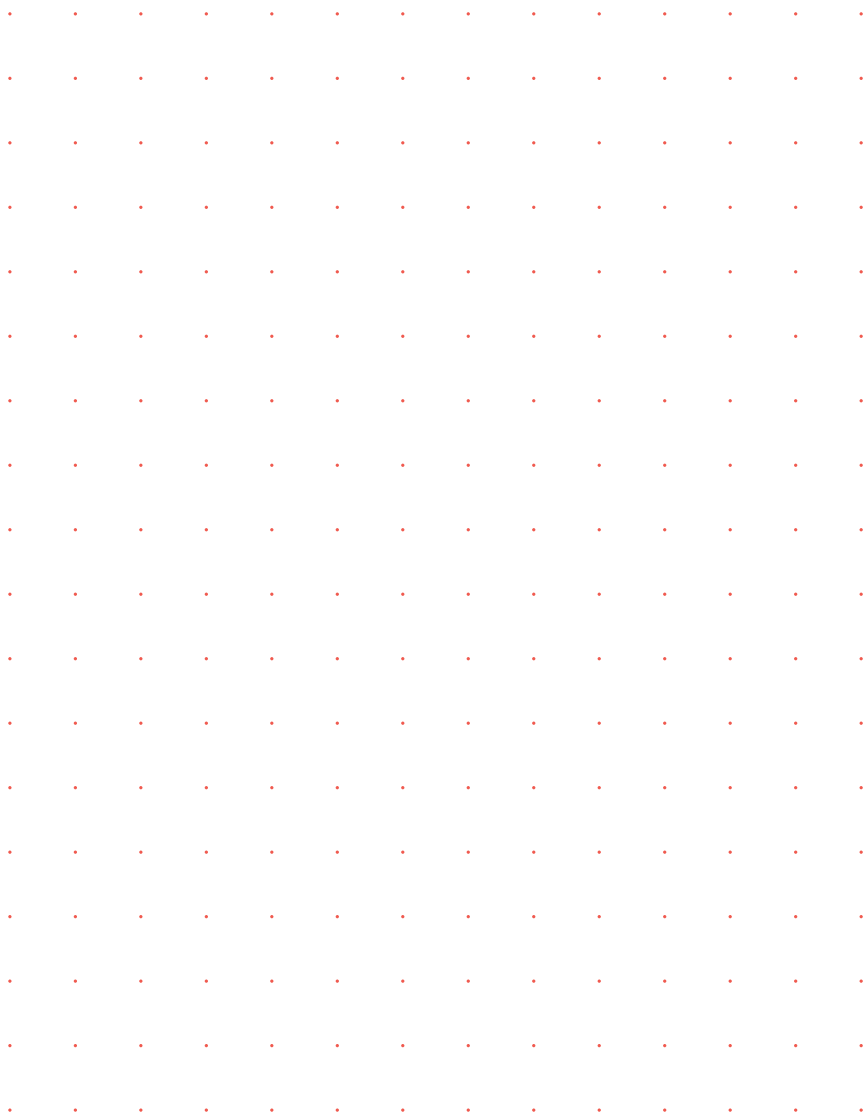

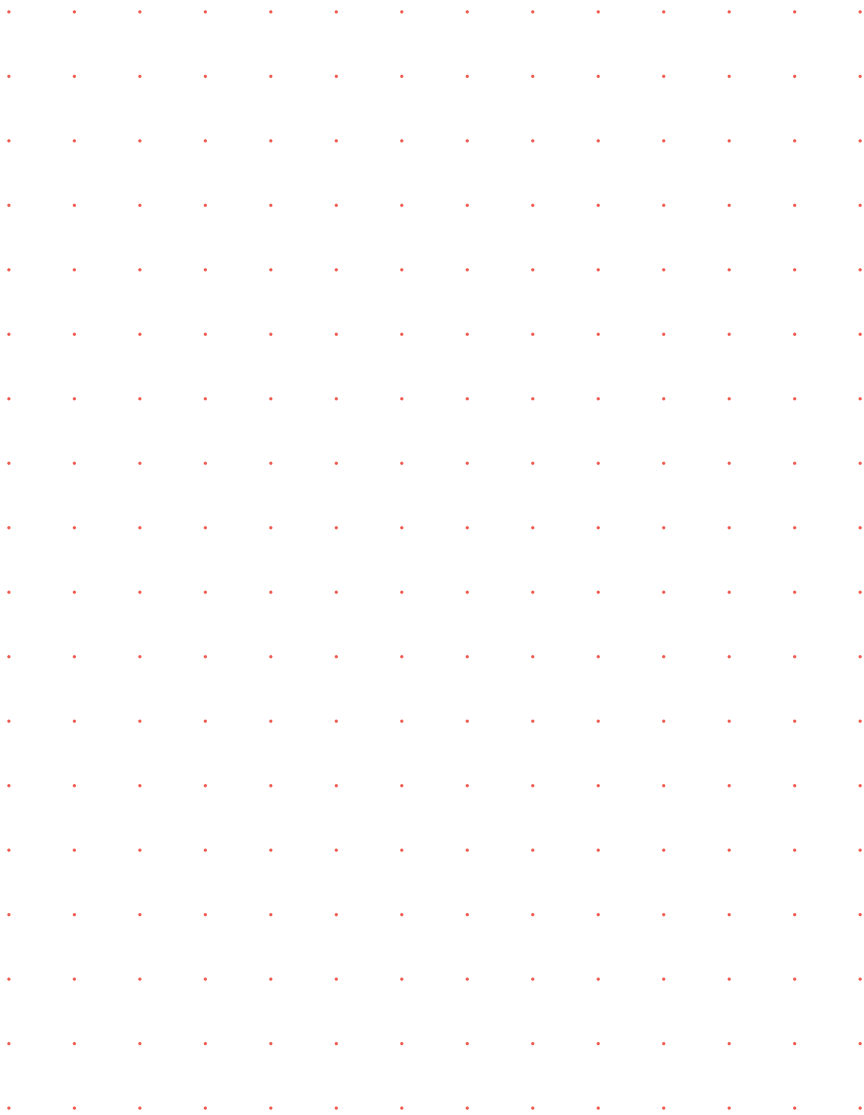

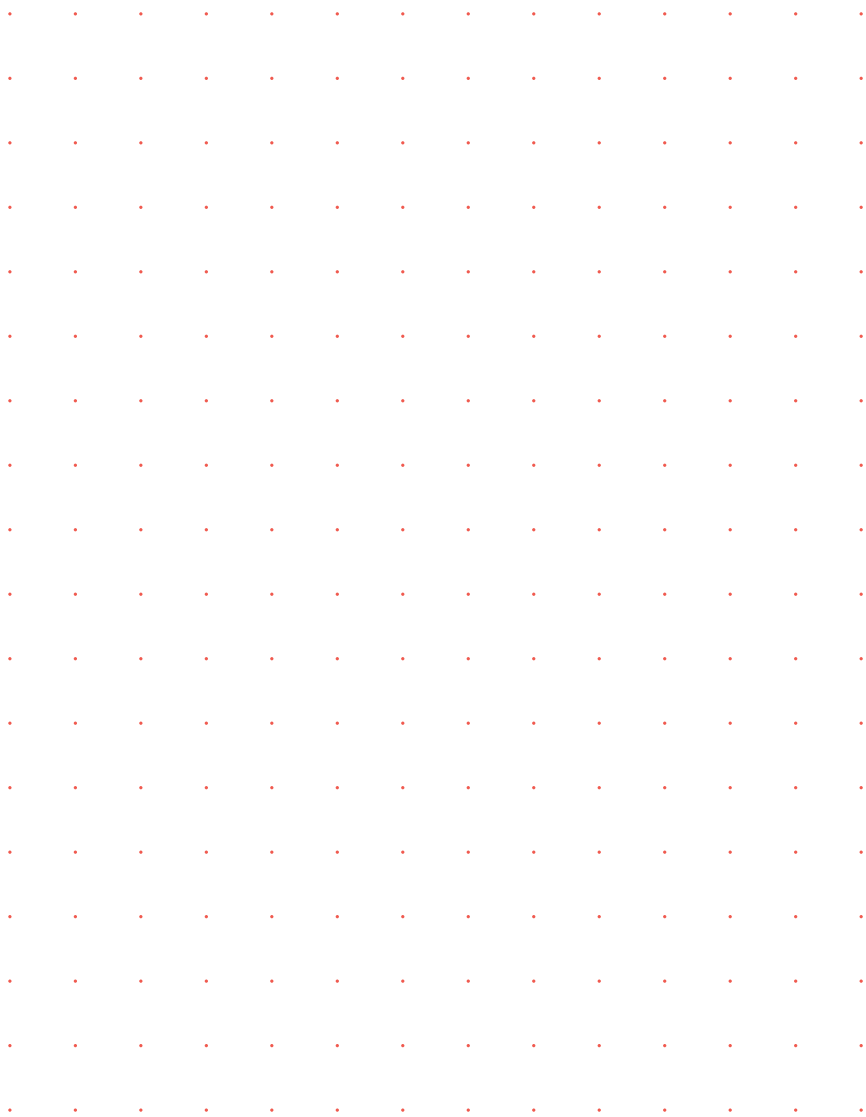

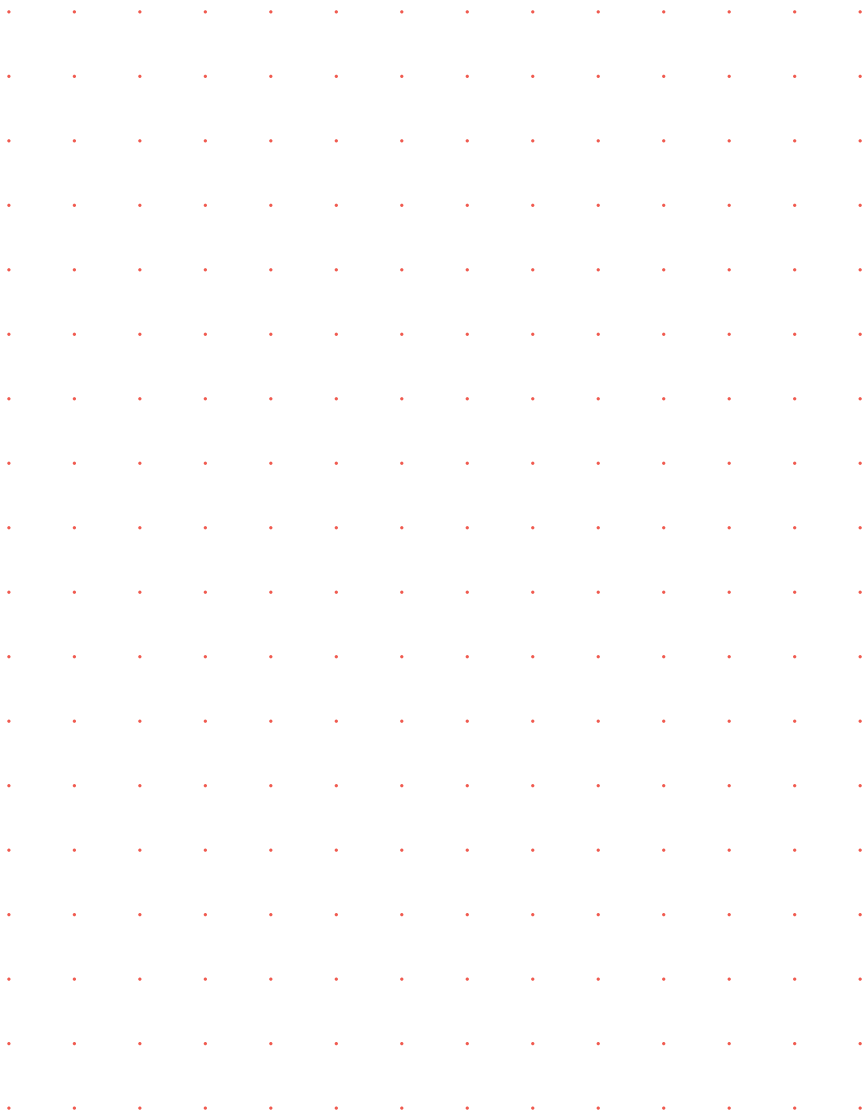

Psal se rok 1984. Byli jsme tři třídy sedmáků. Posadili nás na lavičky v tělocvičně. Soudružky učitelky odešly a nějací odborníci nám hodinu vykládali o sexu – tedy přesněji řečeno o nemocích, deviacích a prezervativech. Byl jsem rád, protože nám odpadl test z matematiky. [Anonym]

Je možný i radostnější pohled. Ačkoli je láska svou povahou duchovní, vyjadřuje ji také mužské a ženské tělo. Sexualita prožívaná v pravdě obnovuje manželské pouto řečí těla: „Já, ..., odevzdávám se tobě, ..., a přijímám tě...“ Sexualita je tak velkým vyjádřením lásky, že se otevírá daru nového života. Jak velkým darem je plodnost, si mnohé páry uvědomí teprve ve chvíli, kdy se jim počít dítě nedaří.

Podstatnou součástí sexuality je nejen sjednocení manželů v lásce, ale také možnost početí nového života. Tyto dva aspekty nelze od sebe oddělit, aniž bychom tento dar, který je vtíštěný do lidské přirozenosti, znetvořili. Intimní styk bez lásky, mimo manželství nebo s antikoncepcí nevyjadřuje naprosté darování se a má na celkový vztah negativní dopad.

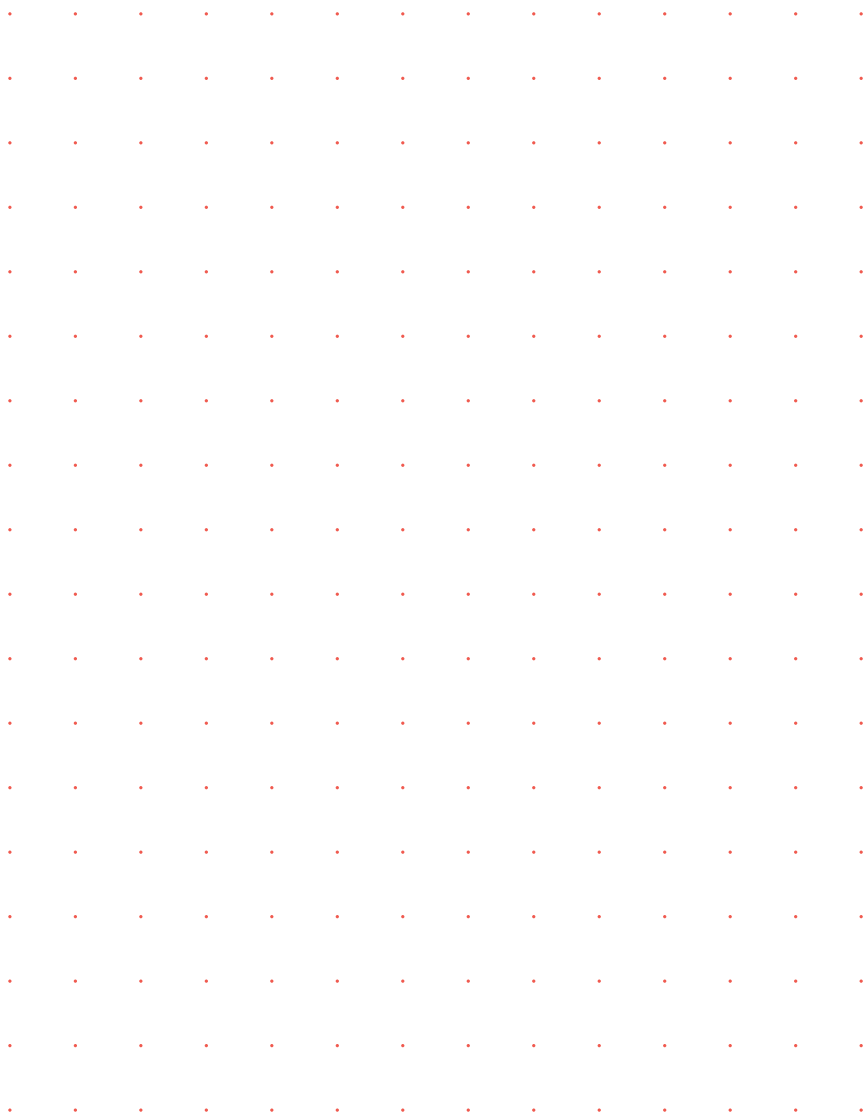
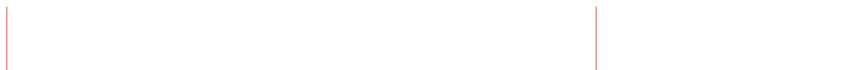
Zatímco plodnost muže se významně nemění, cyklus ženské plodnosti lze ve zkratce vyjádřit asi takto: Hypofýza dá podnět vaječnicům a narůstá děložní sliznice nutná pro přijetí počatého dítěte. Dozrání a uvolnění vajíčka z vaječniku se nazývá ovulace. Setká-li se vajíčko ve vejcovodu se spermii, dojde k početí dítěte, jinak se děložní sliznice odloučí a nastává menstruační krvácení. Životnost vajíčka je pouze 12–16 hodin. Plodné období páru je však delší, protože spermie jsou schopny přežít v těle ženy až 5 dnů. Cyklická plodnost vepsaná do přirozenosti lidského páru tak umožňuje pohlavní styk zaměřit buď k prohloubení vztahu nebo i k početí dítěte.

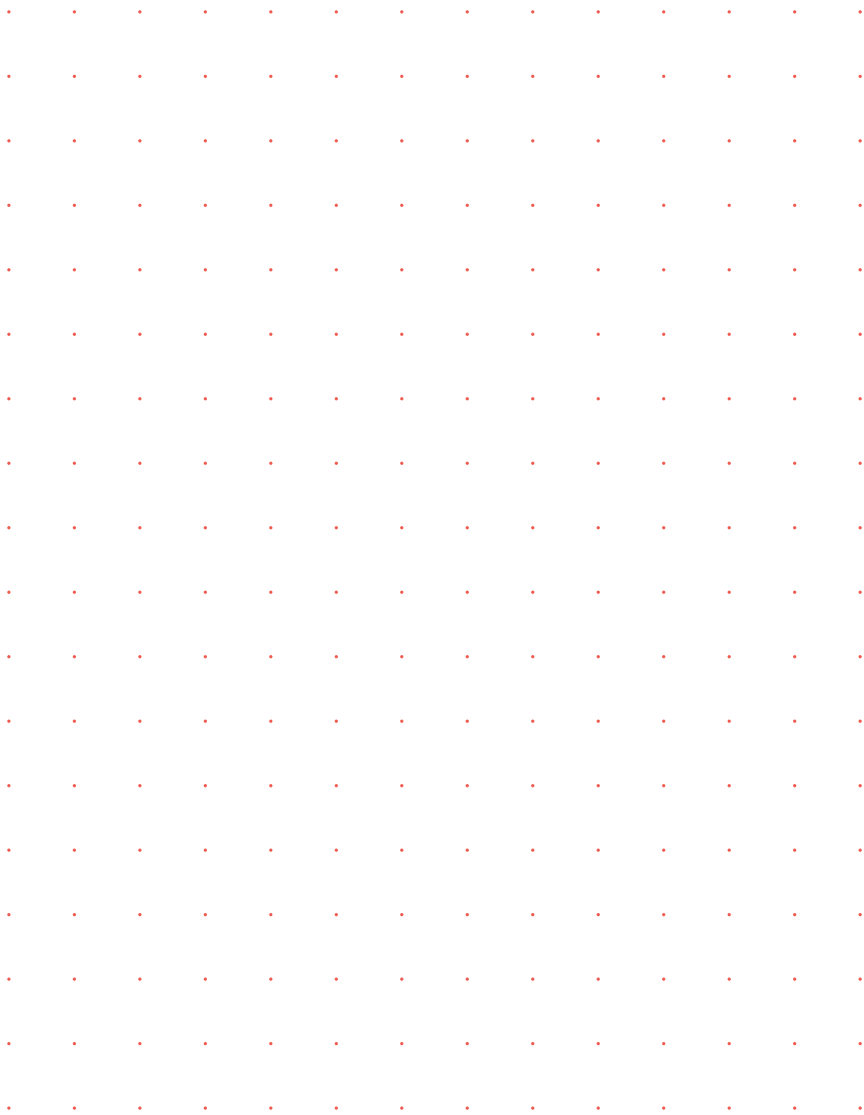
Moderní metody rozpoznávání plodnosti (PPR), např. symptotermální metoda, jsou založeny na rozpoznávání tělesných příznaků, které cyklus ženy doprovázejí. Spolehlivost těchto metod oficiálně udávaná *Pearl indexem* je plně srovnatelná s hormonální antikoncepcí. Tento životní styl vyžaduje stejné zapojení muže i ženy, učí muže ohleduplnosti k ženskému tělu a skrze zdravé sebeovládání napomáhá oběma dozrávat ve skutečné osobnosti.

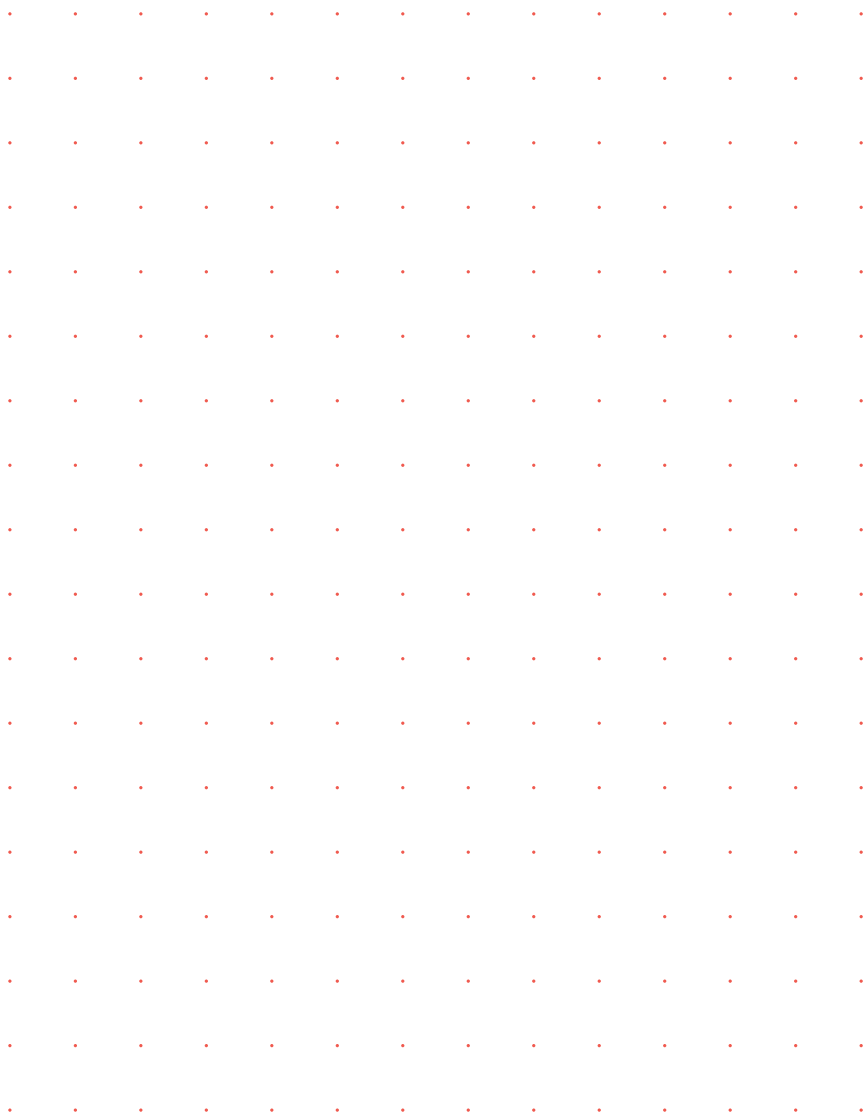
Ti, kteří mají závažný důvod se početí dítěte vyhnout a chtějí respektovat své zdraví, přirozenost a záměr Stvořitele, tak mají k dispozici účinný prostředek.

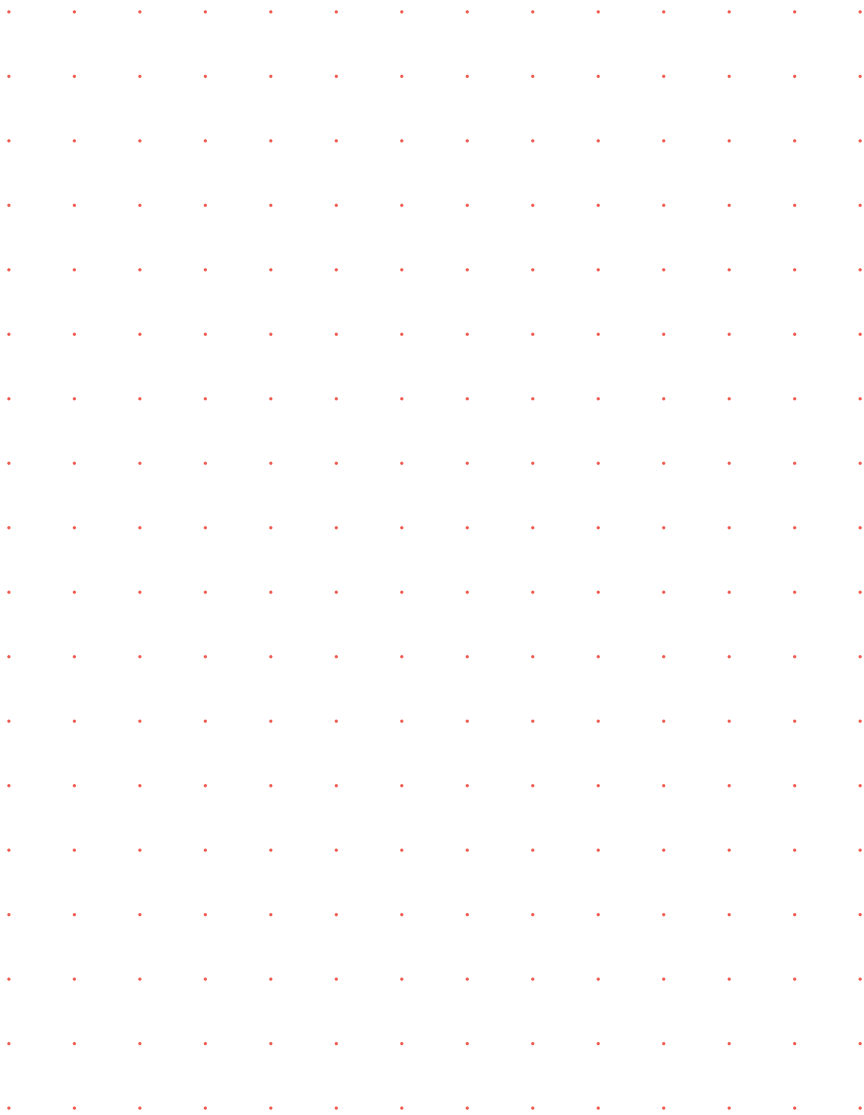
Pravé jméno
normální kontroly
početí je sebekontrola.

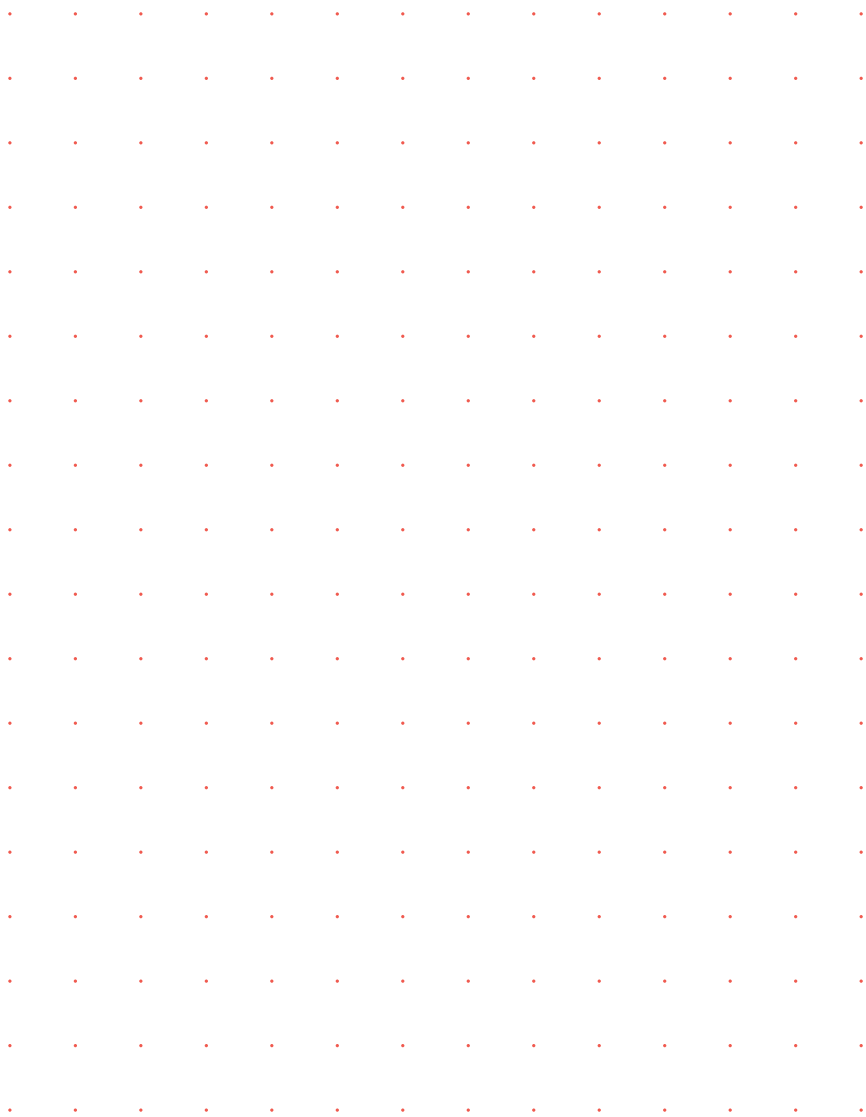
G. K. Chesterton

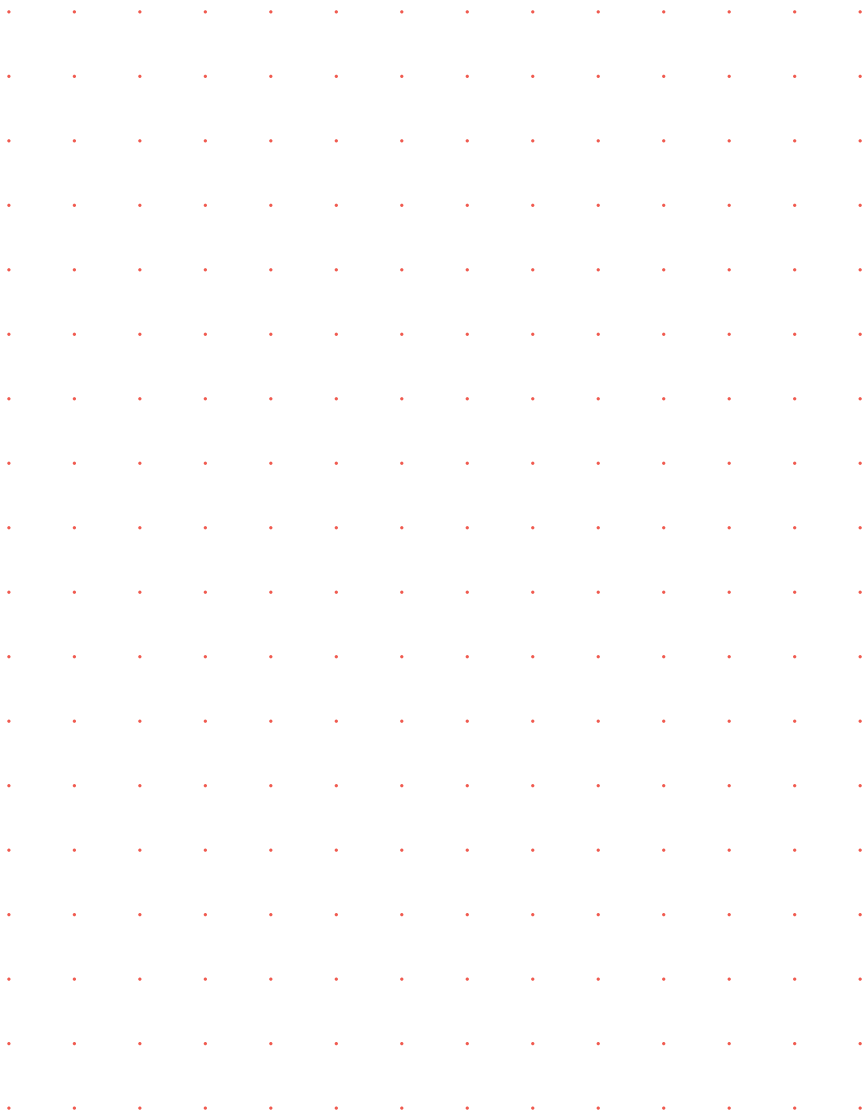

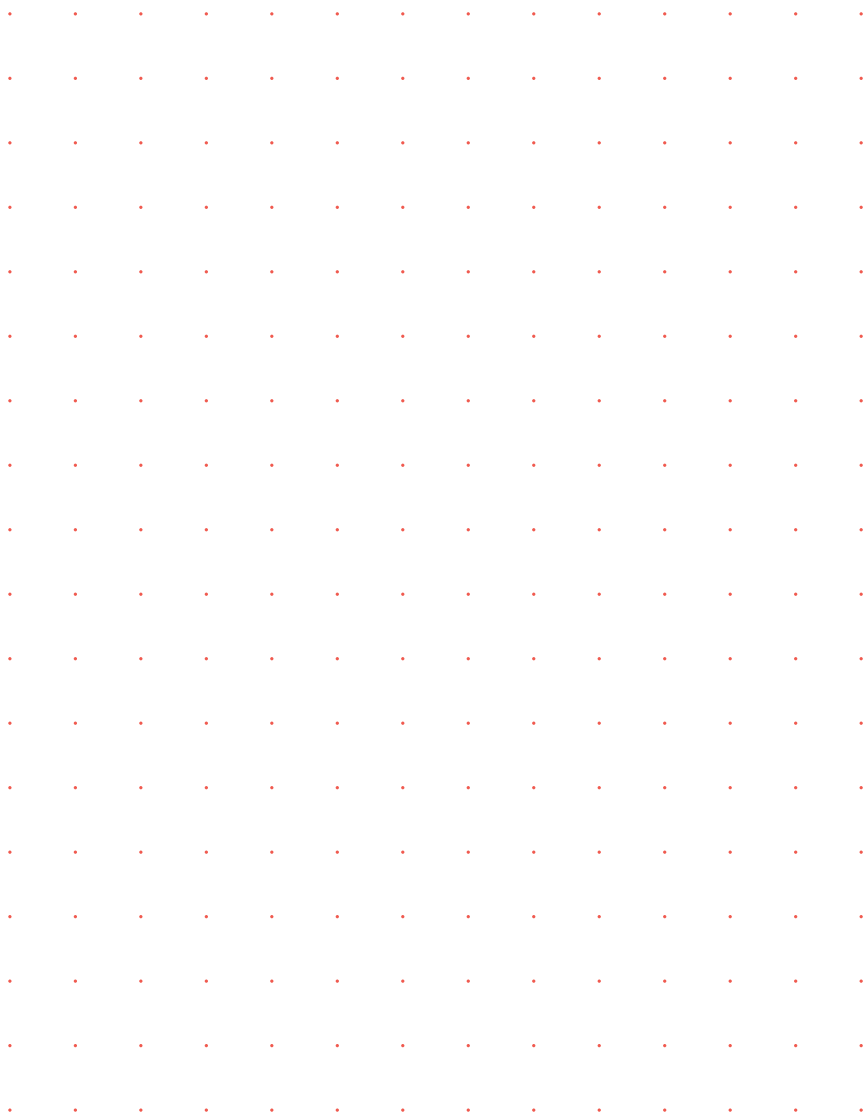

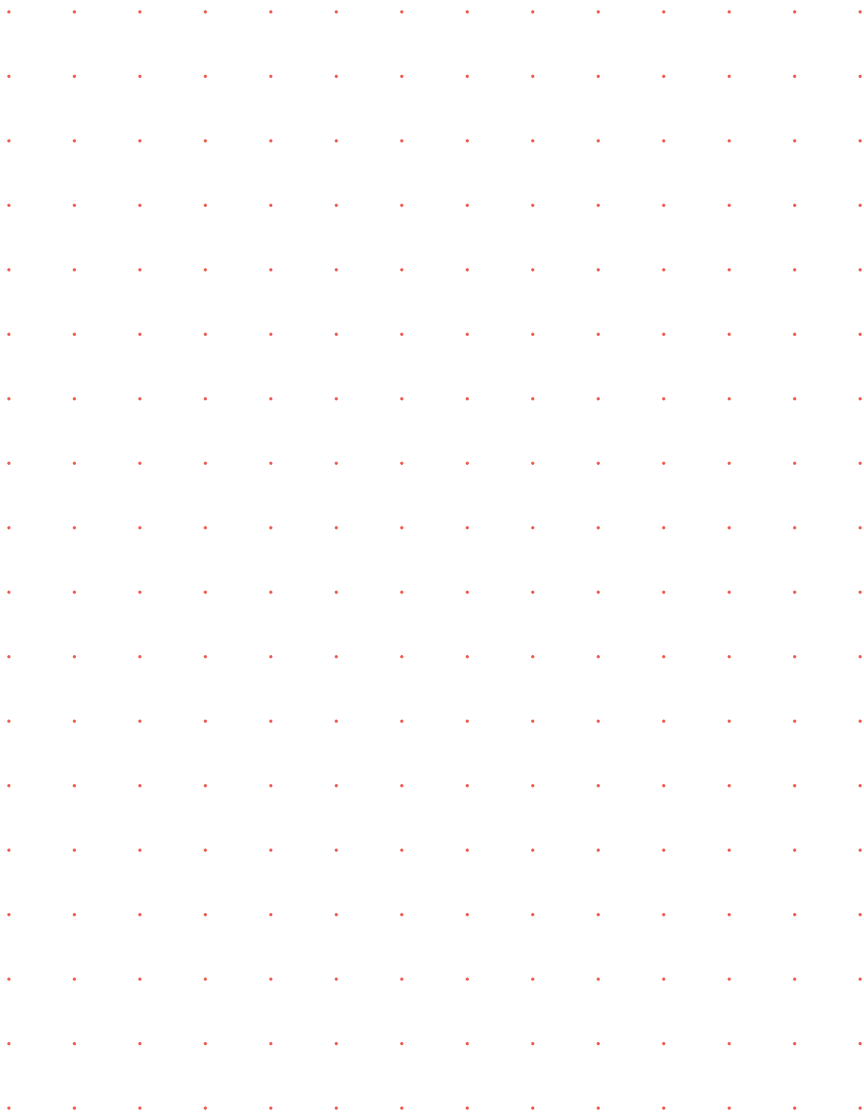
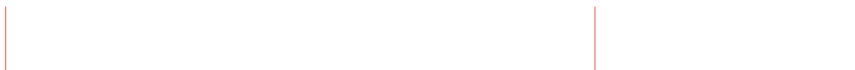

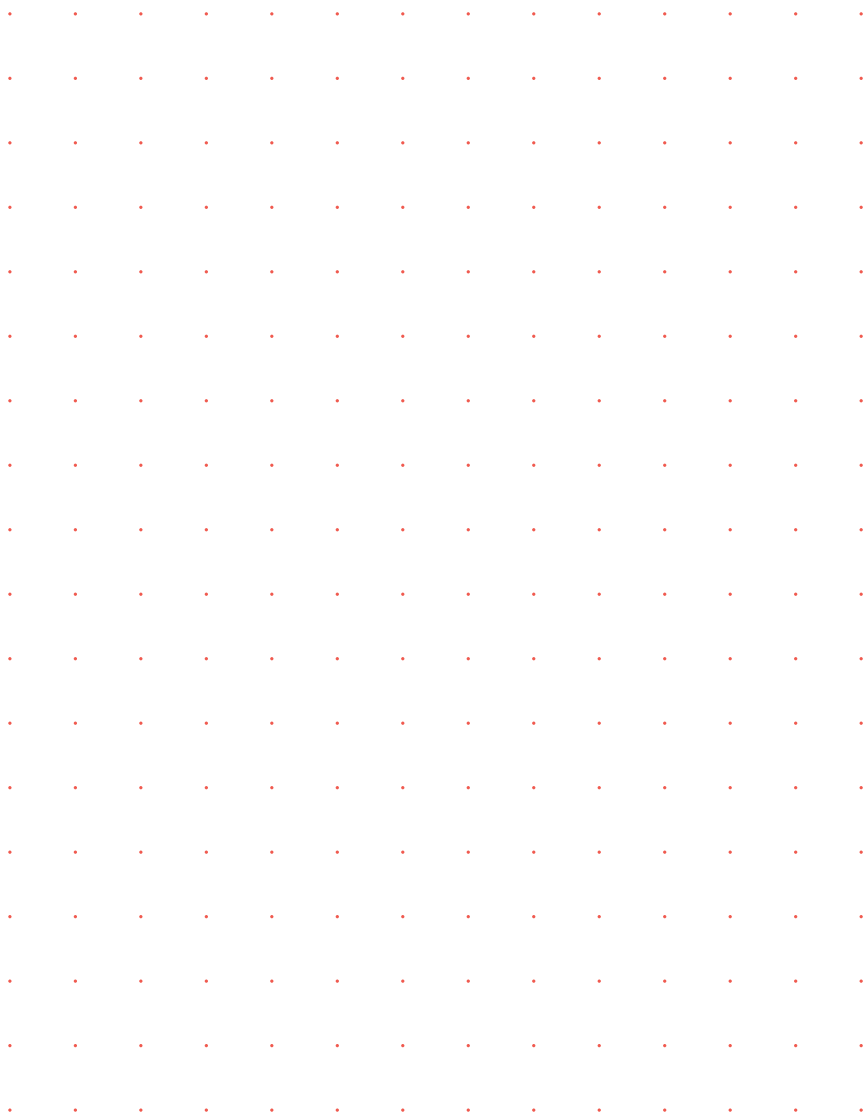
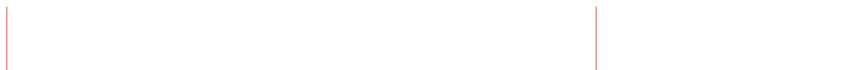

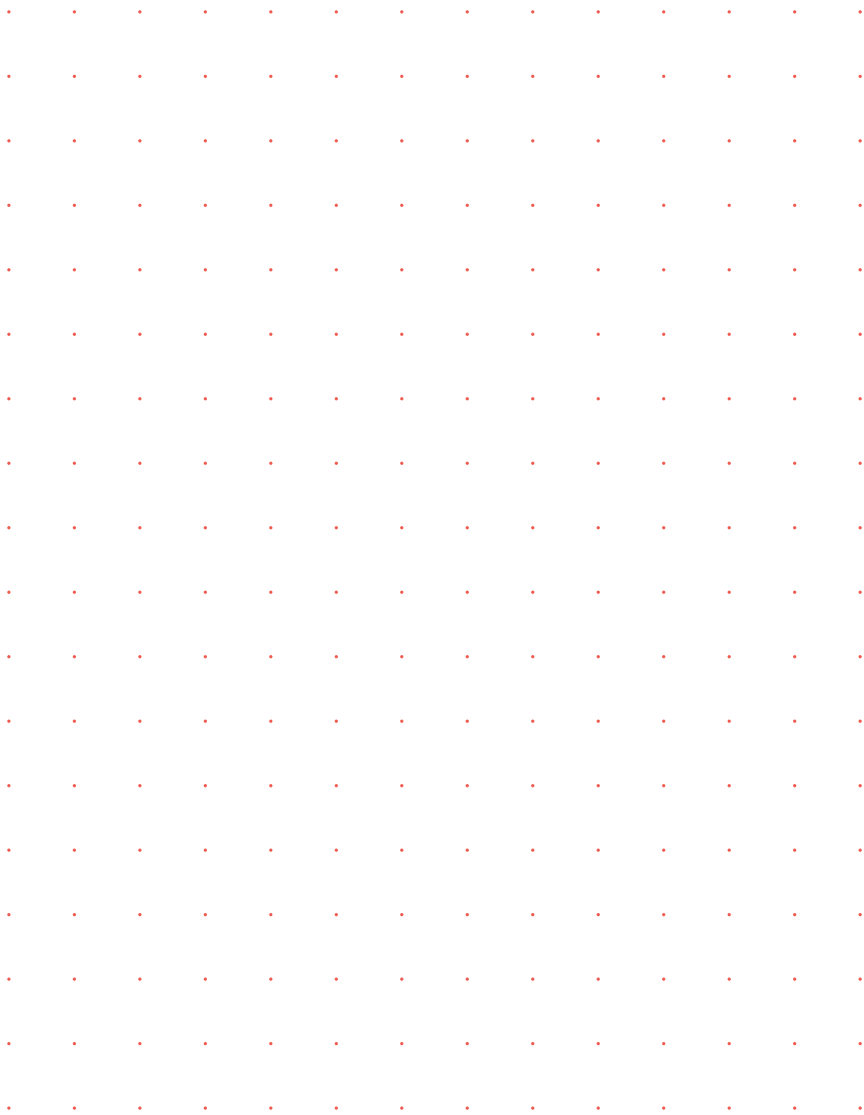

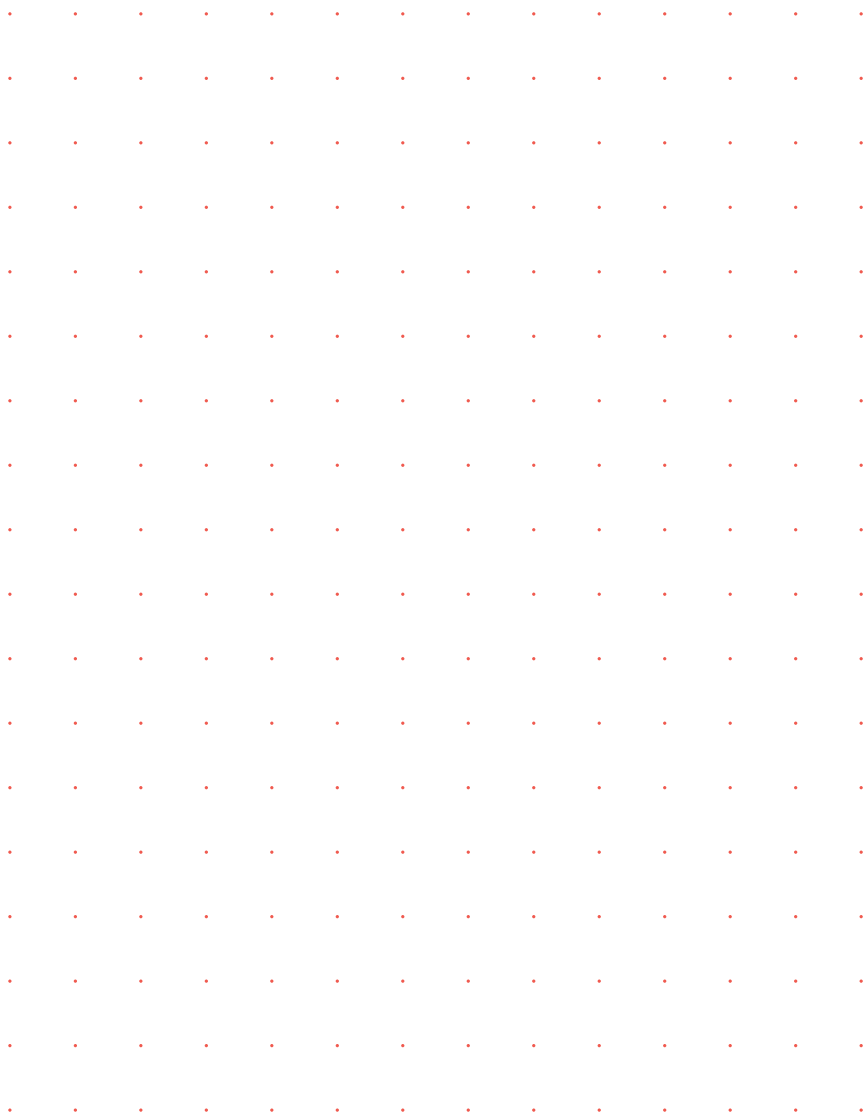

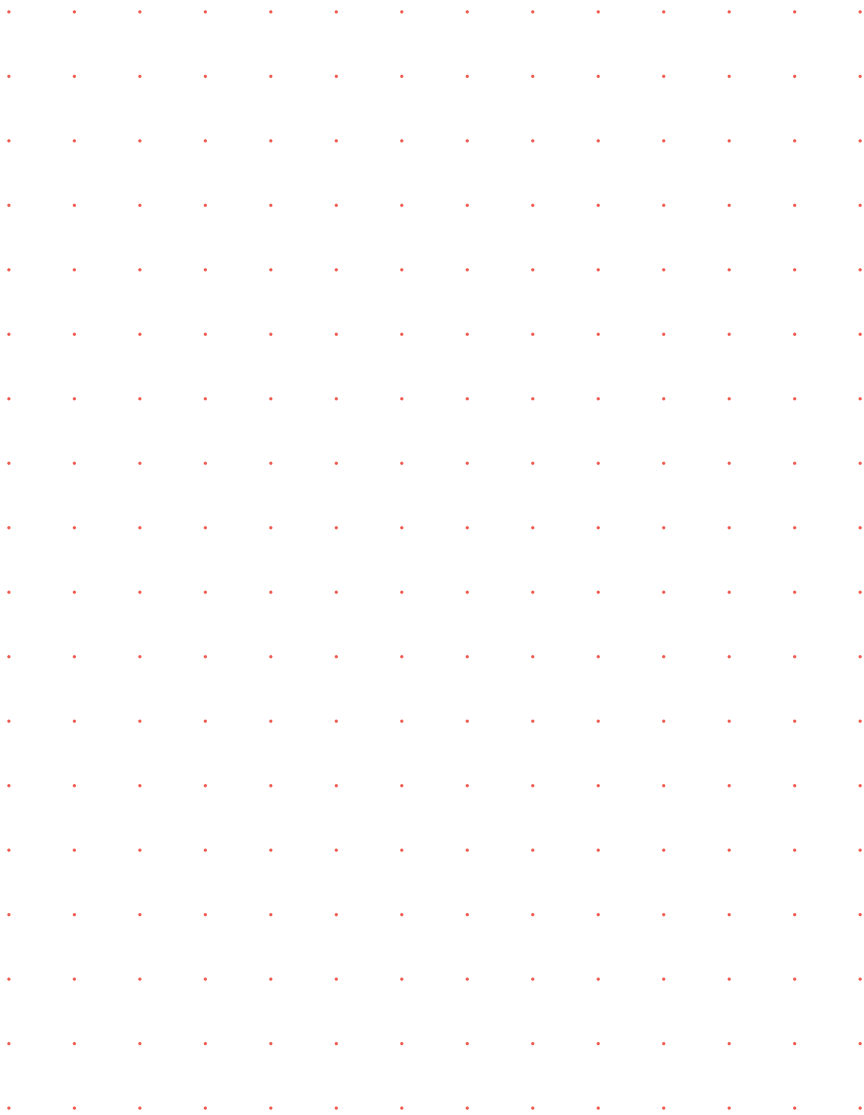

*Do čtvrtého měsíce jsem si spokojeně hověla v bříšku. Potom najednou mamka povídala, že jí vyšel pozitivní nějaký tripltest. Nebo říkala krypltest? Doktor, co mi jehlou odpouštěl bazén, mamce řekl, že si může vybrat nemocnici, kam mě půjdou utratit (nebo potratit?). Trošku jsem se bála, ale naši říkali, že mě budou mít rádi, i když budu nemocná.
[juliankas.blog.cz]*

Ve starověkém Řecku stanovoval Lukurgův zákon, že když se narodí dítě, které je slabé nebo nějak znetvořené, má být svrženo do propasti z hory Taigetu. Neboť ani pro dítě, ani pro stát by nebylo výhodné, kdyby zůstalo na živu (Plútarchos). V antickém Římě pak platilo: „Zabíjíme vzteklé psy a trkavé voly... děti, jež přišly na svět slabé nebo znetvořené, topíme“ (Seneca).

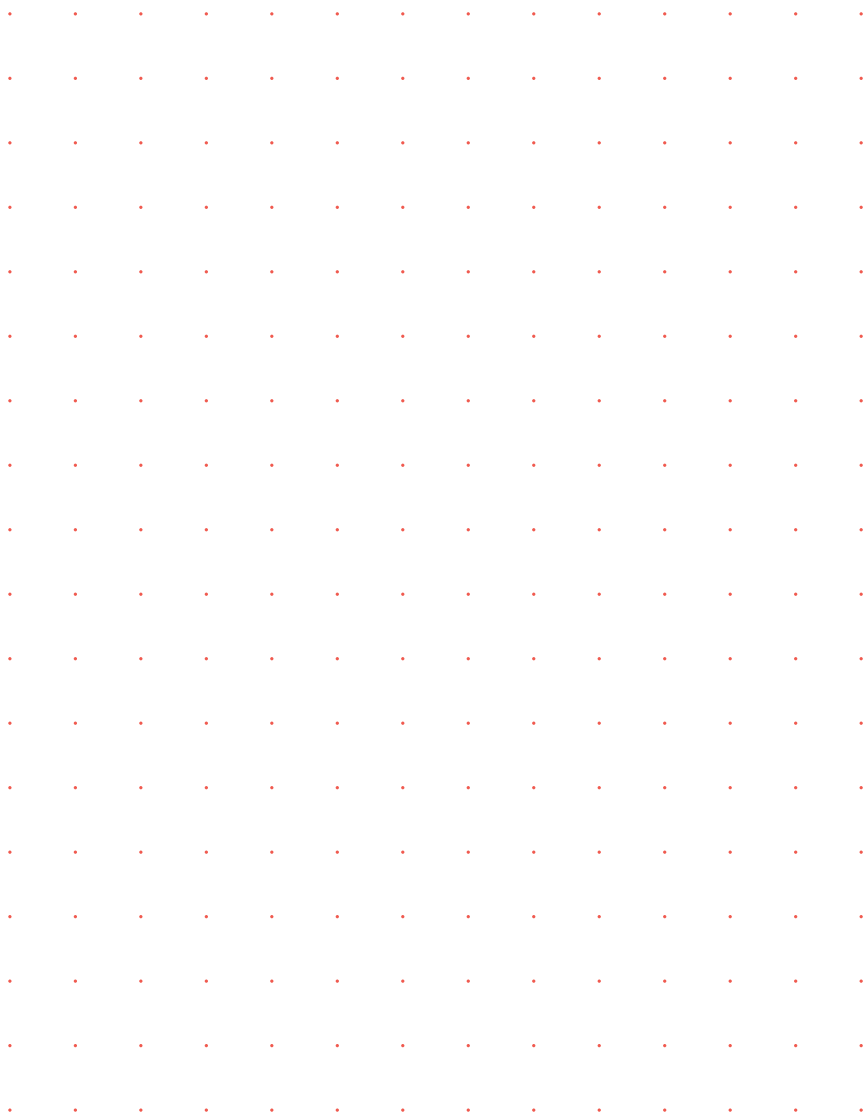
Bezcitnou antickou společností změnila teprve křesťanská péče o nemocné a bezvýhradné respektování příkázání Nezapomeš. Snaha vyhnout se utrpení zabíjením nevinných přináší pravý opak: psychické utrpení a bezcitnou společnost.

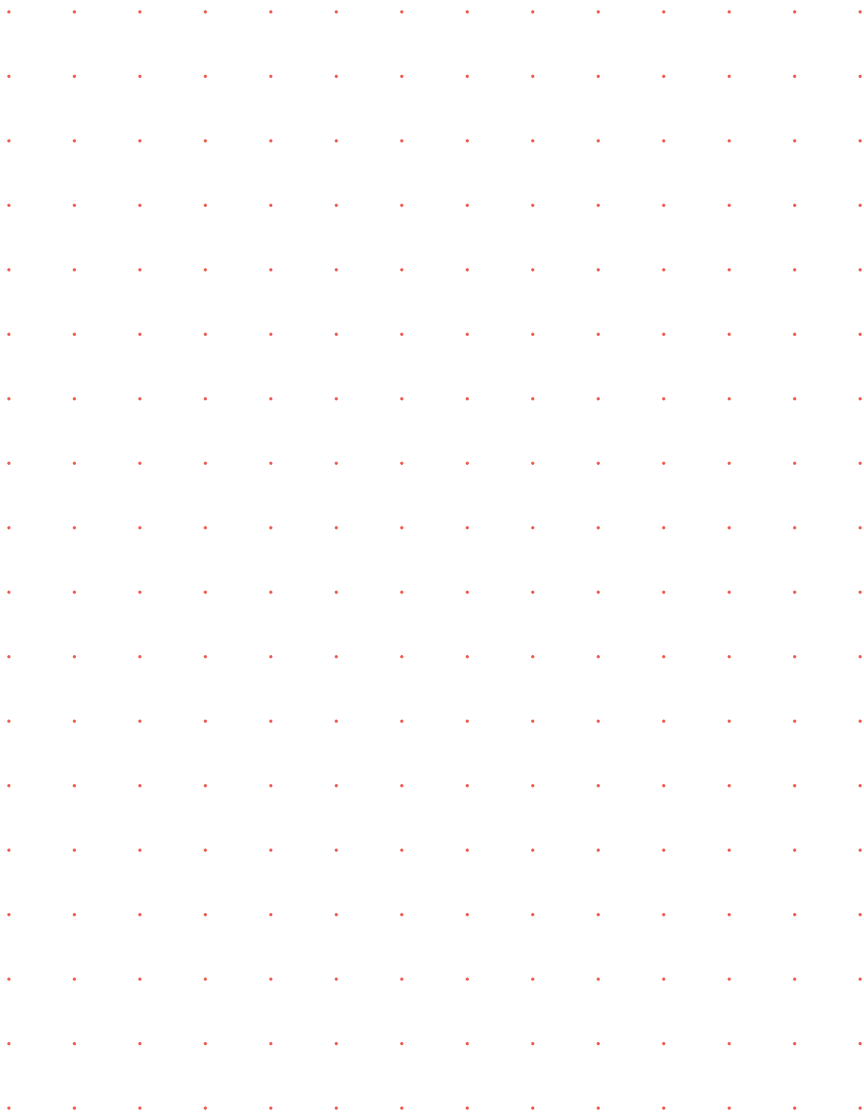
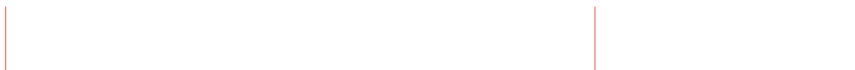
V dnešní době existují prenatalní vyšetření, z nichž některá pomáhají matce i dítěti, a jiná, eugenická, vyhledávají nemocné nenarozené děti. Podstoupení těchto testů může znamenat měsíce nejistot, stresu a nucení k potratu.

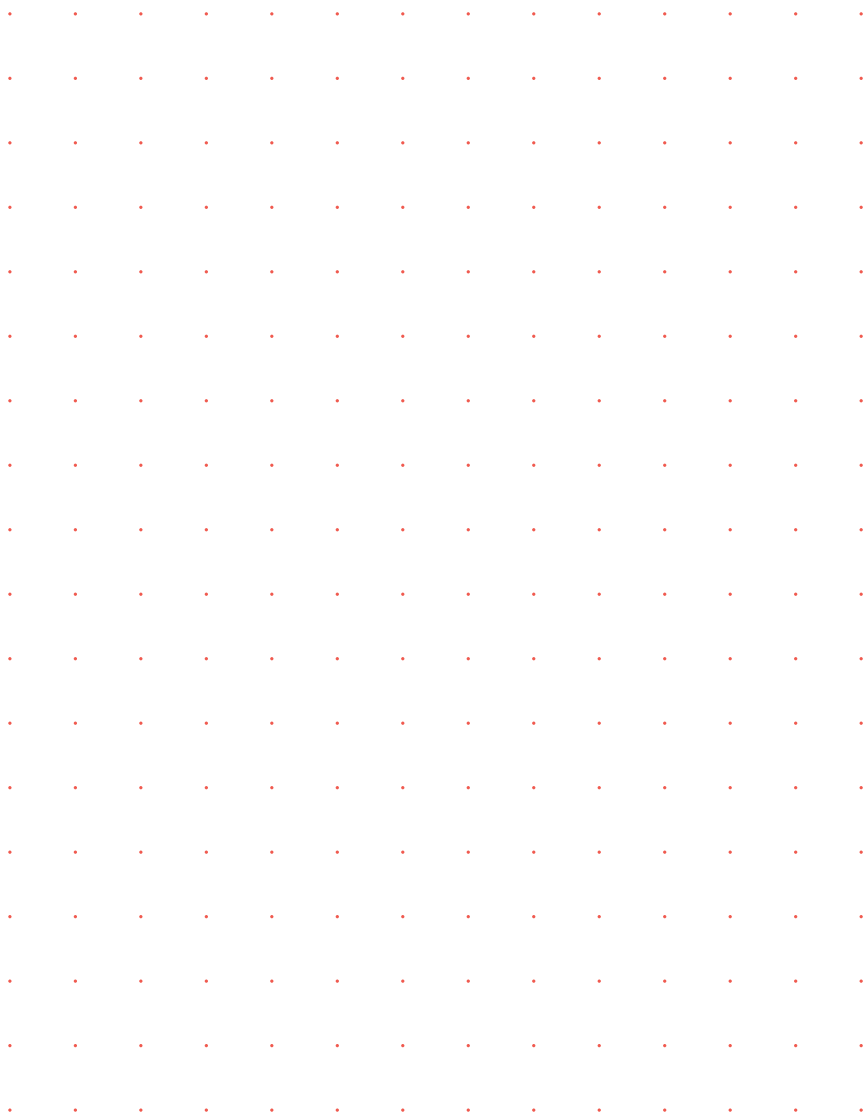
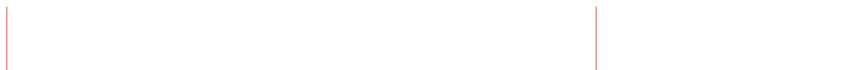
Vyspělost společnosti se ukazuje na míře péče o její nejslabší členy. Neznáme záměr Stvořitele s životem nemocného dítěte. Také jemu při početí stvořil nesmrtelnou duši. Pro rodiče je péče o nemocné dítě mimořádnou školou lásky. Podobně jako bezbranné nemluvně učí své rodiče soucitu a obětování se, učí i postižené dítě celou společnost lidskosti a připomíná, že hlavním cílem lidského života není výkonnost, ale láska.

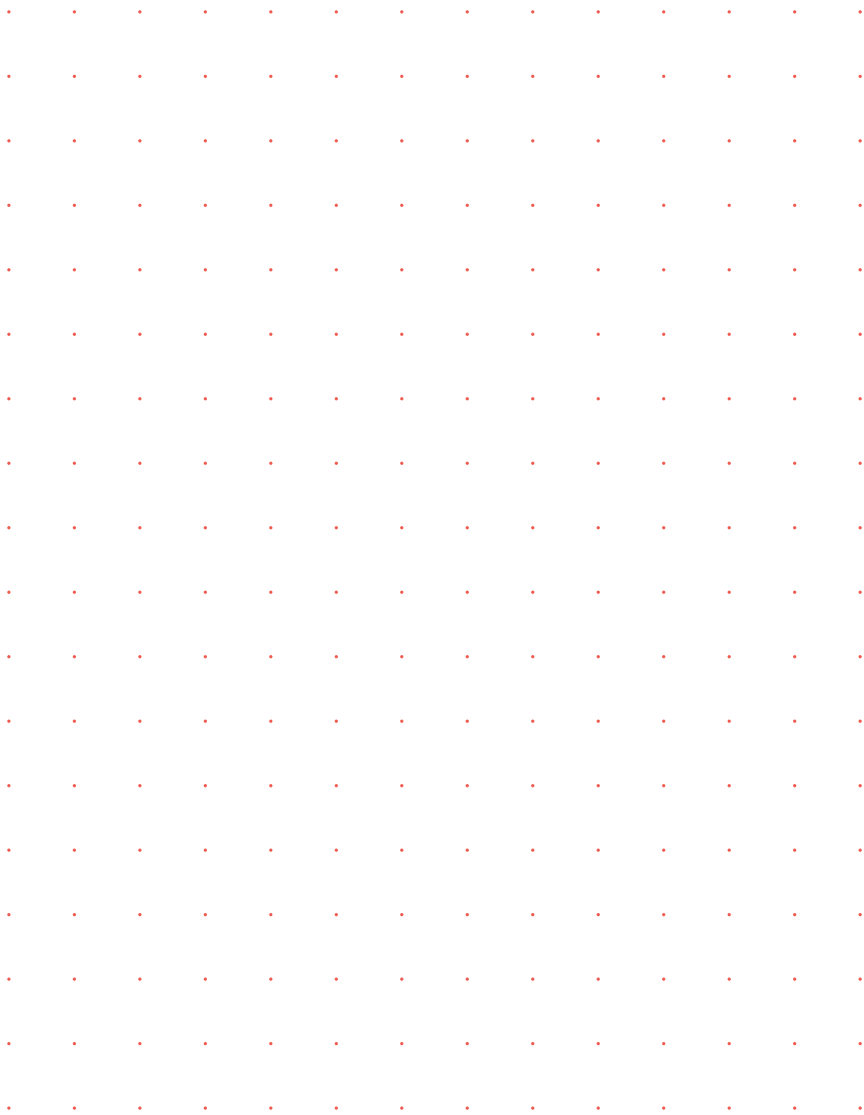
Opravdu
vděčné dokázkou
být jen děti.

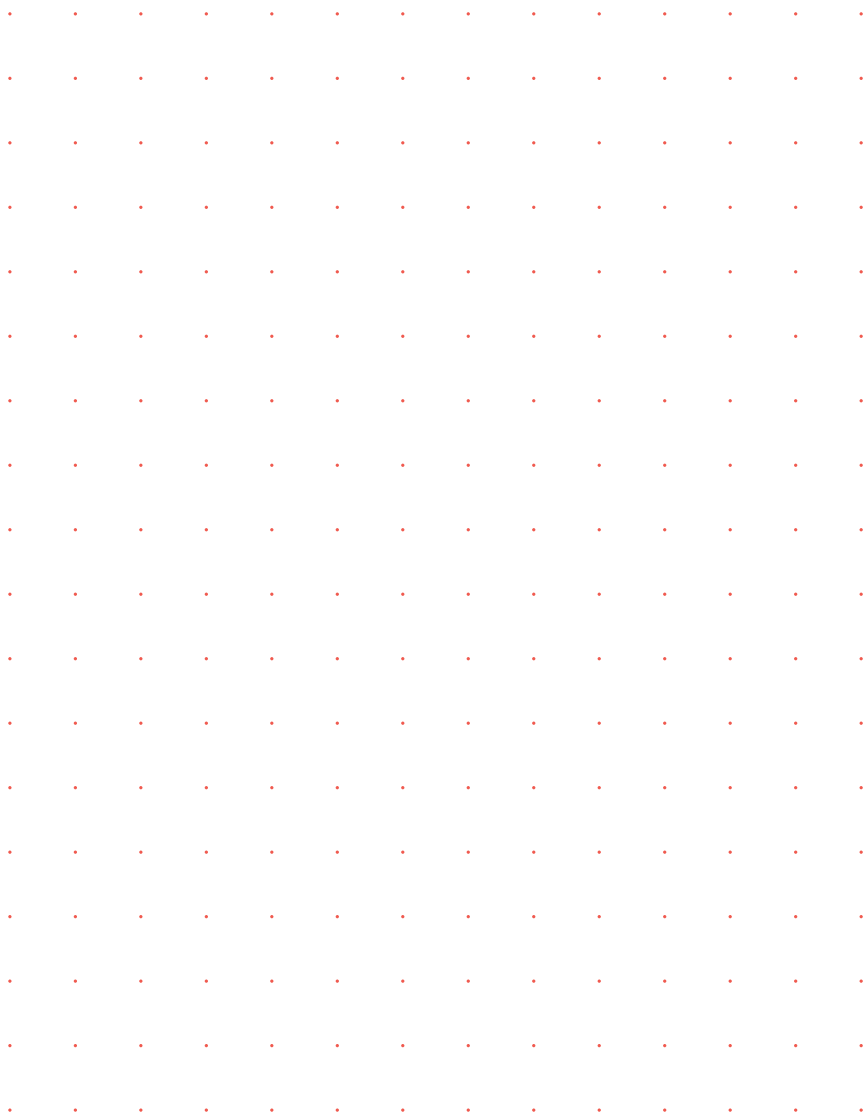
G. K. Chesterton

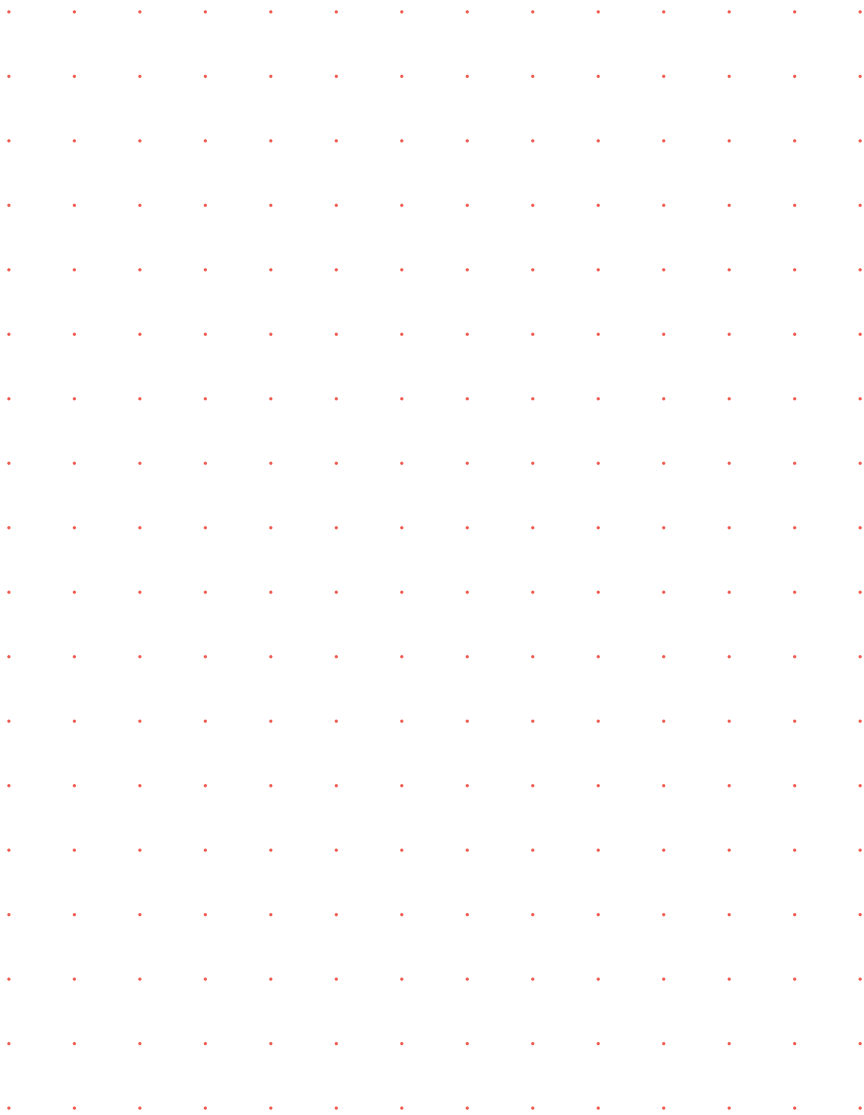

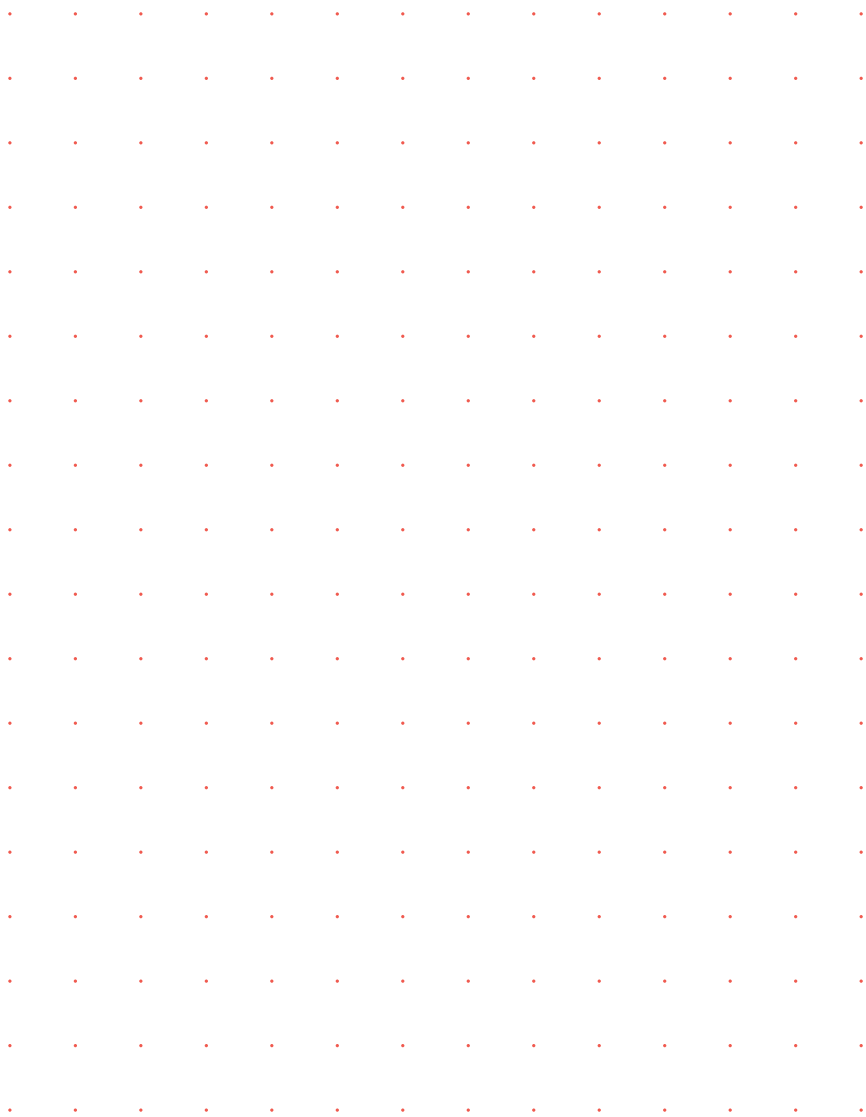

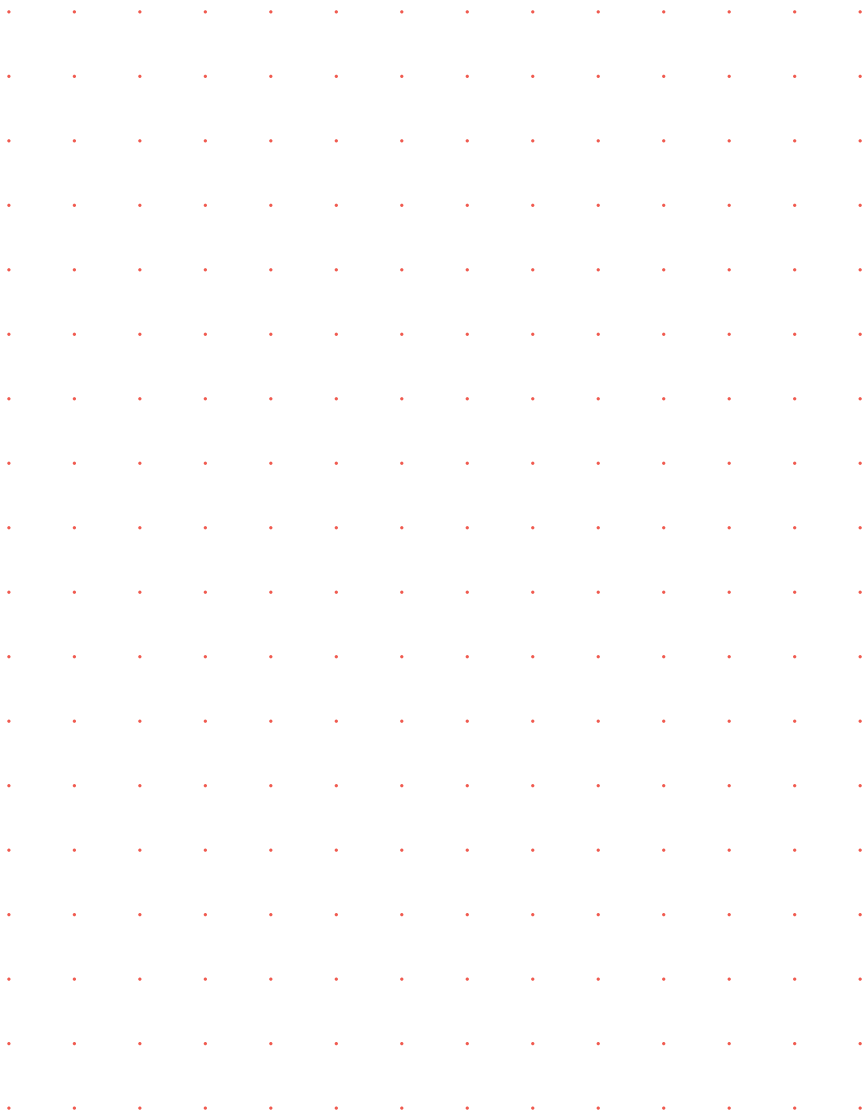

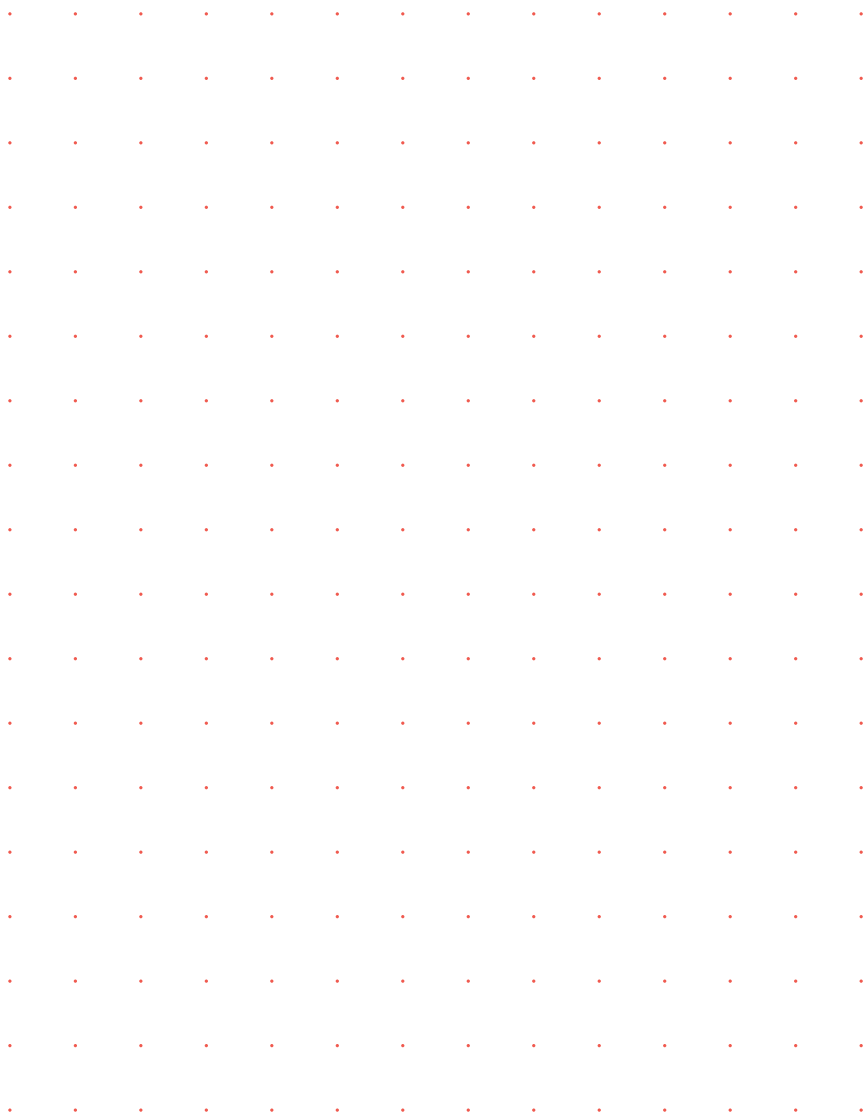

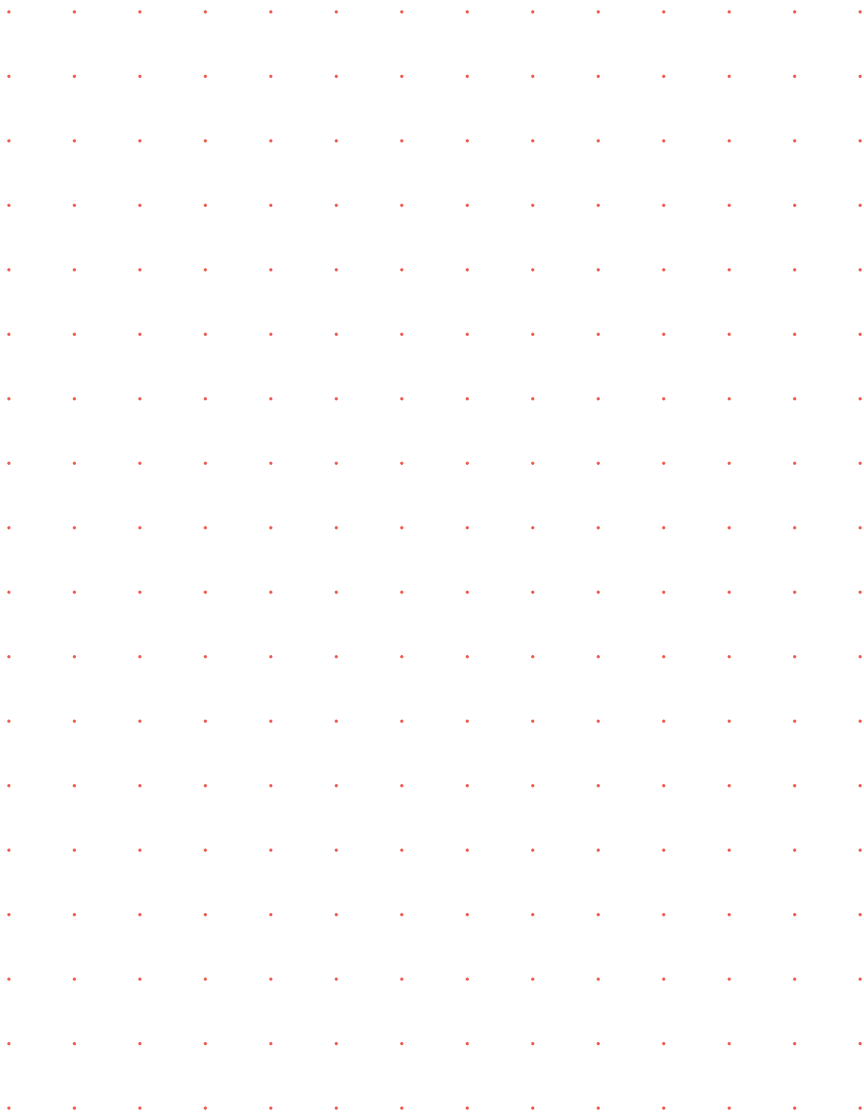
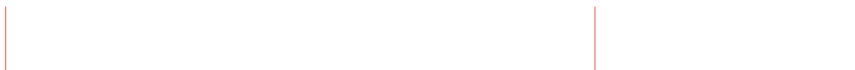

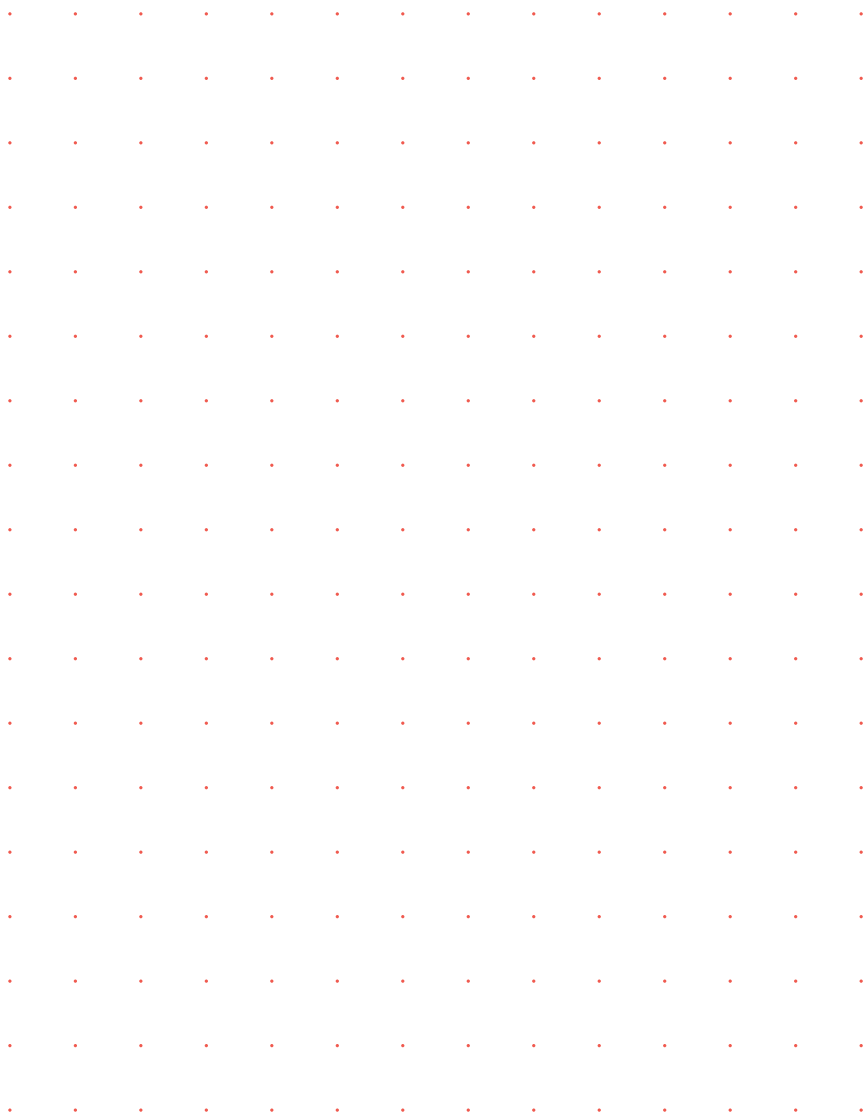
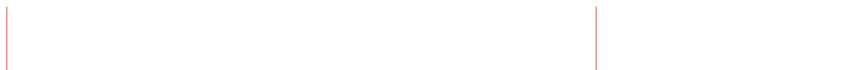

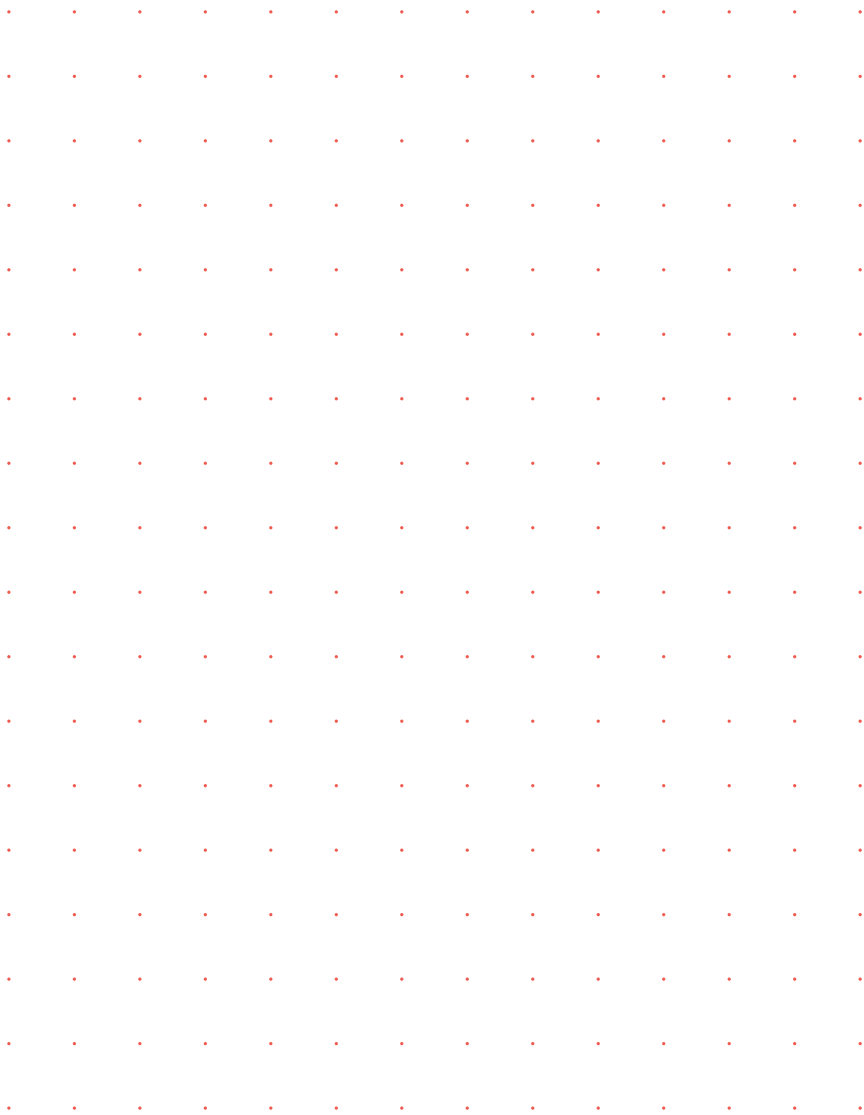

Myslela jsem, že mě má rád, ale dal mi na výběr: buď dítě, nebo on. Nevím, co mám dělat. Byt patří příteli a nevím, kam bych šla...

Je mi třicet dva let, jsem vdaná, mám malého syna a dnes jsem se dozvěděla, že jsem opět těhotná. I když jsem druhé dítě vlastně chtěla, přišlo nečekaně. Největším problémem je ale přístup manžela... [nesoudimepomahame.cz]

Pomoci zachránit život i jednomu jedinému dítěti je neobyčejná věc. Jen v naší zemi přichází ročně vinou umělého potratu o život dvacet tisíc počatých dětí.

Dokáže-li opuštěná žena život svého dítěte uhájit, zaslouží si obdiv. Přirozené však je, aby se o dítě starali oba, matka i otec. **Skutečný klíč k řešení potratů leží především v rukou mužů.** Pokud žena vnímá podporu otce počatého dítěte, o potrat nežádá. Muži se nestávají s početím dítěte zranitelní, nejsou vystaveni hormonální smršti. Mají větší odstup a tedy větší svobodu, ale také zodpovědnost za dítě i ženu. Každá mince má však dvě strany. Příběhy začínají početím a tehdy to bývá naopak: tím, kdo má větší sílu probouzející se vašeň roznítit, nebo odmítnout, bývá žena.

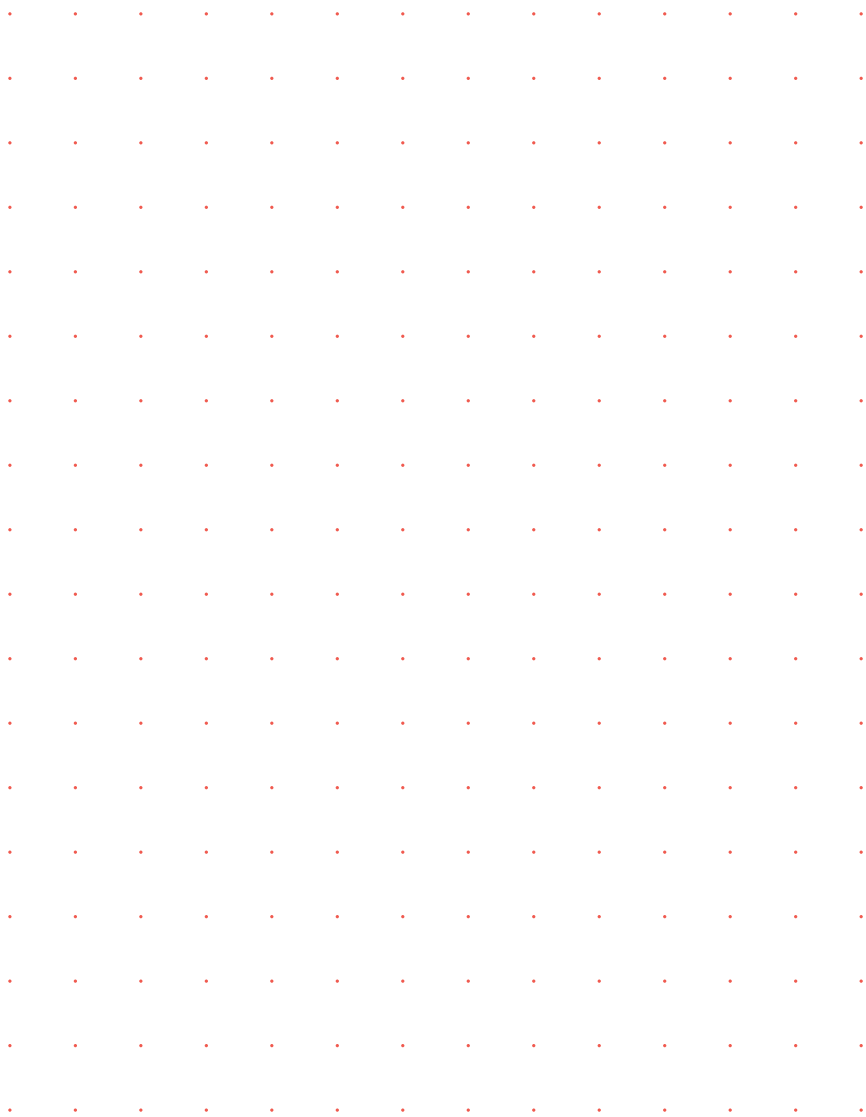
Lidský rozum je stvořen k tomu, aby nacházel pravdu. Často jej ale zneužíváme k sebeobhajobě. A čím je kdo chytřejší, tím mu to jde lépe. Napadlo vás například, že odborné termíny embryo, fetus, plod relativizují lidskost, protože zahrnují jak lidské, tak i zvířecí potomky? Nebo že „dítě“ označuje především rodinný vztah, a ne věk? Těžko proto někomu pomohou nekonečné diskuse o stupni tělesného vývoje dítěte, o vyvažování práv, o reprodukčních právech...

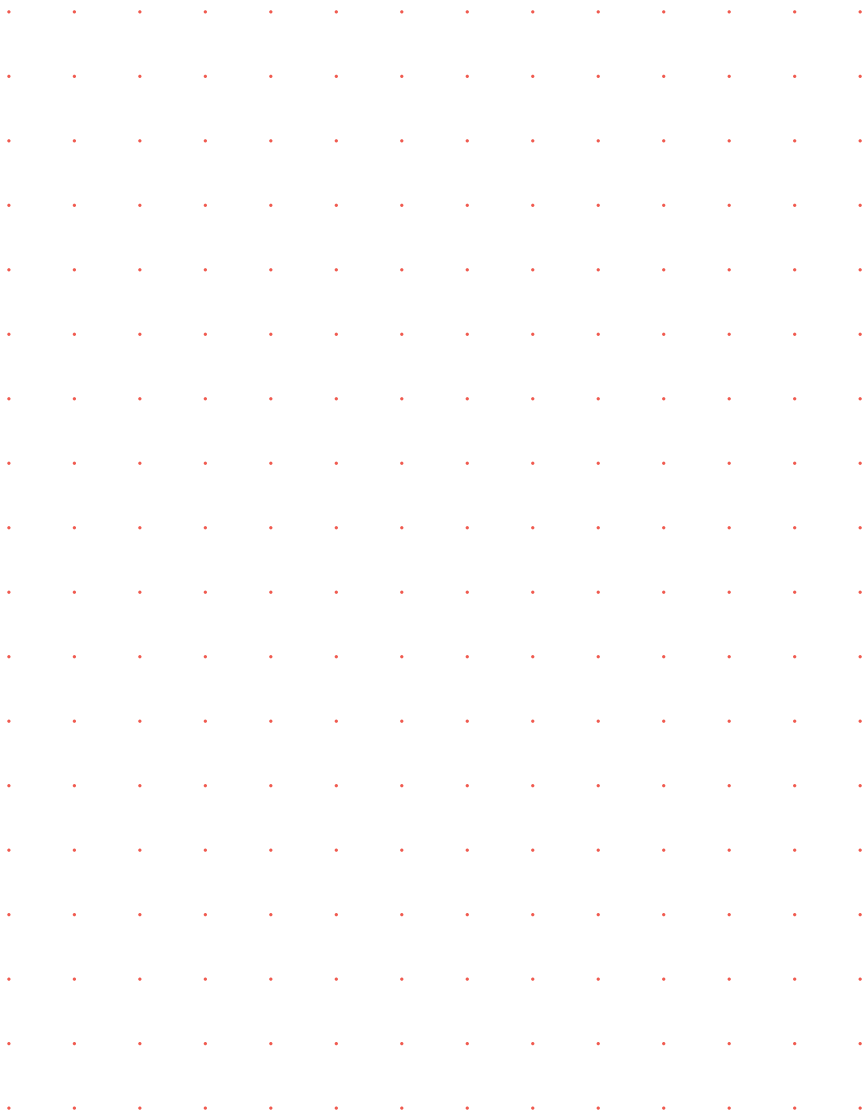
Na vztahy jednotlivců i celou společnost mají významný vliv zákony. A právě potratový zákon v praxi zbavuje ženy ochrany před psychickým nátlakem nejbližších, podněcuje k nezodpovědnosti a dusí hlas svědomí.

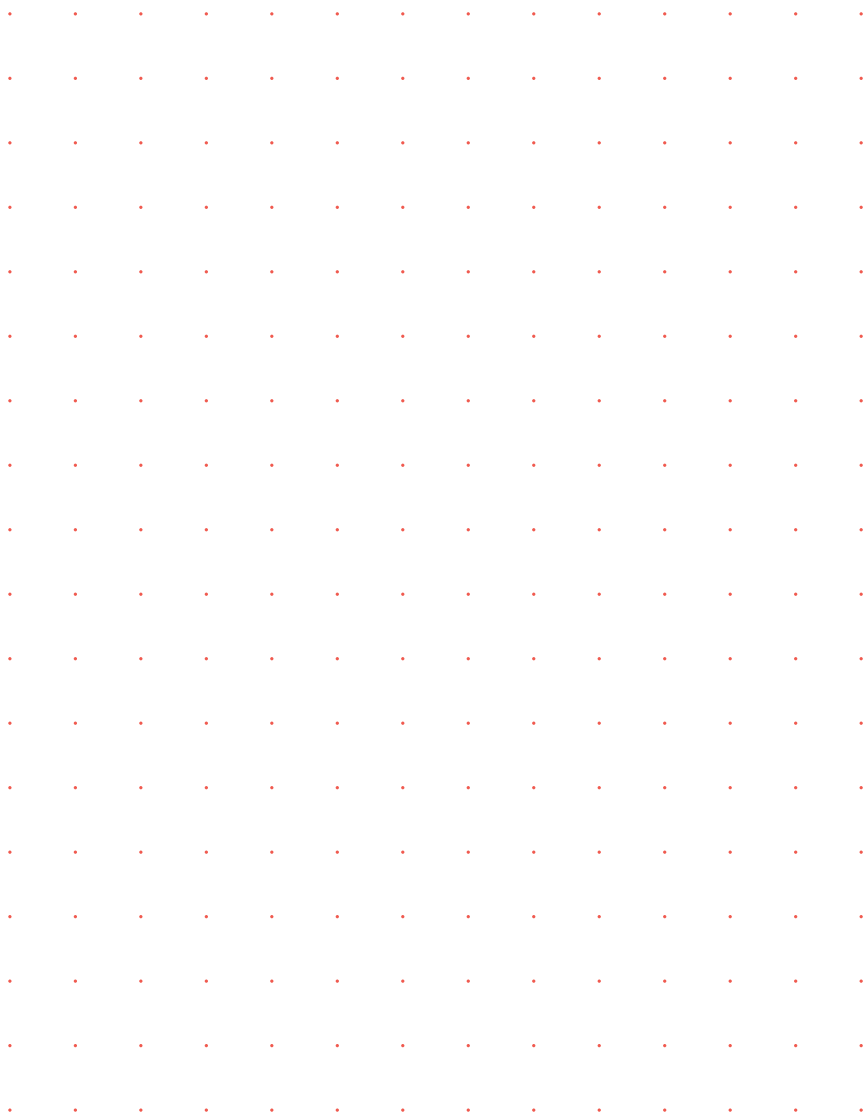
K záchraně dítěte stačí většinou málo – ve správný okamžik se na ženu usmát, povzbudit, případně doporučit odbornou pomoc.

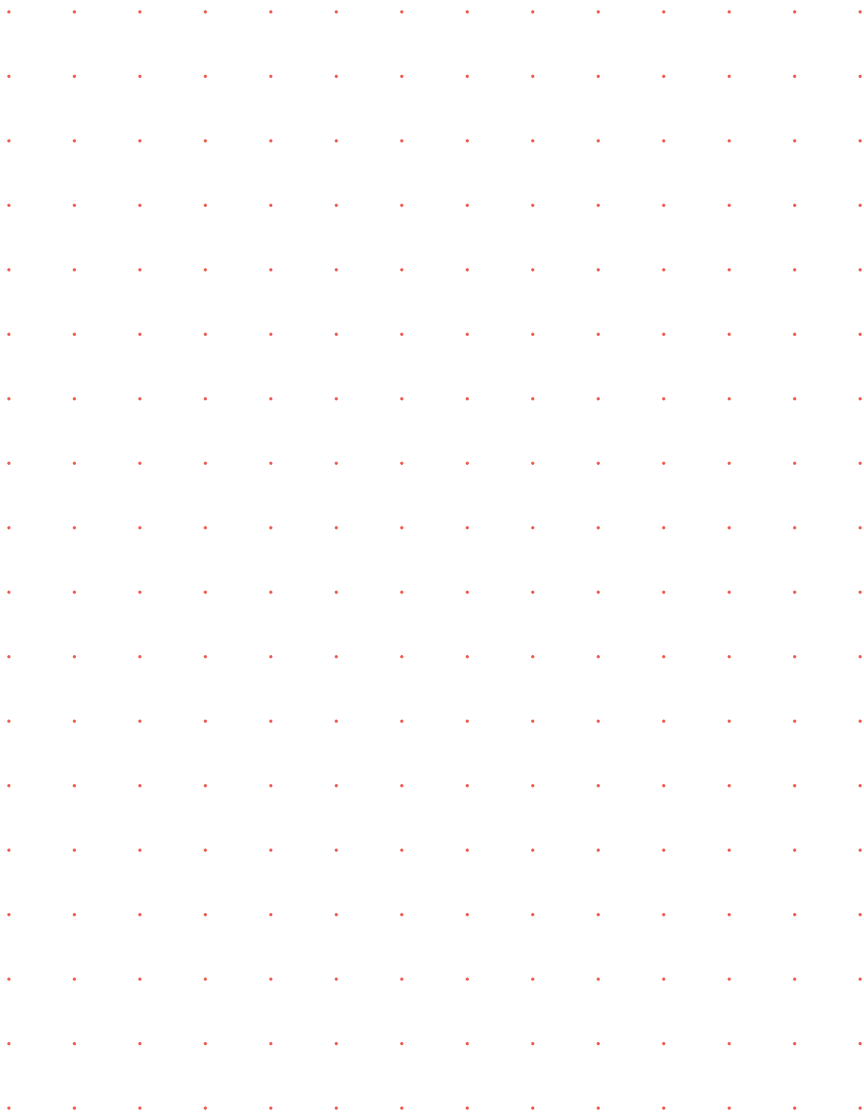
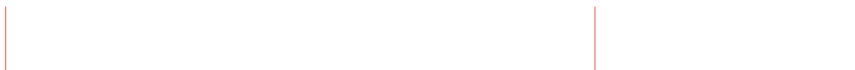
Děti jsou nevinné
a tak milují
spravedlnost, zatímco
většina z nás už svou
nevinnost dávno
ztratila, a tak dáváme
přednost milosti.

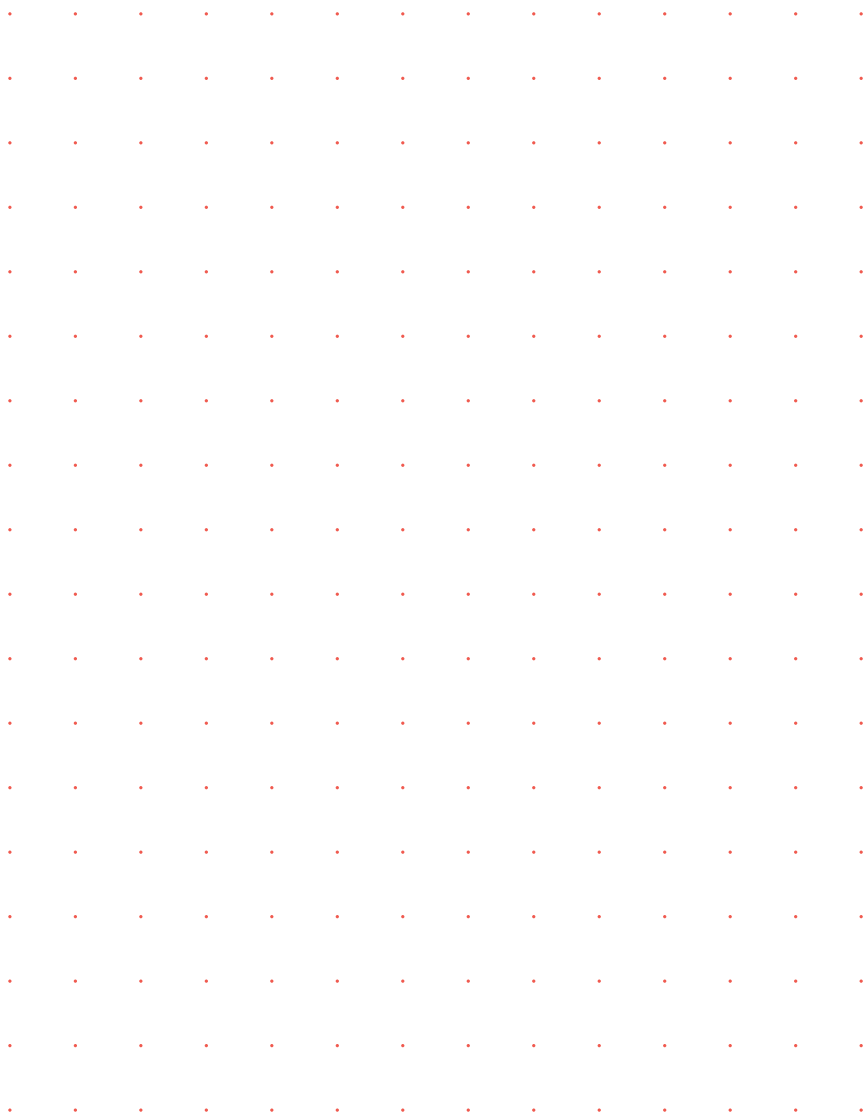
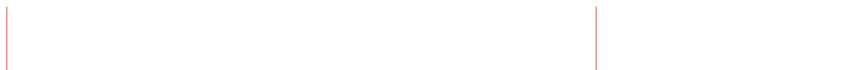
G. K. Chesterton

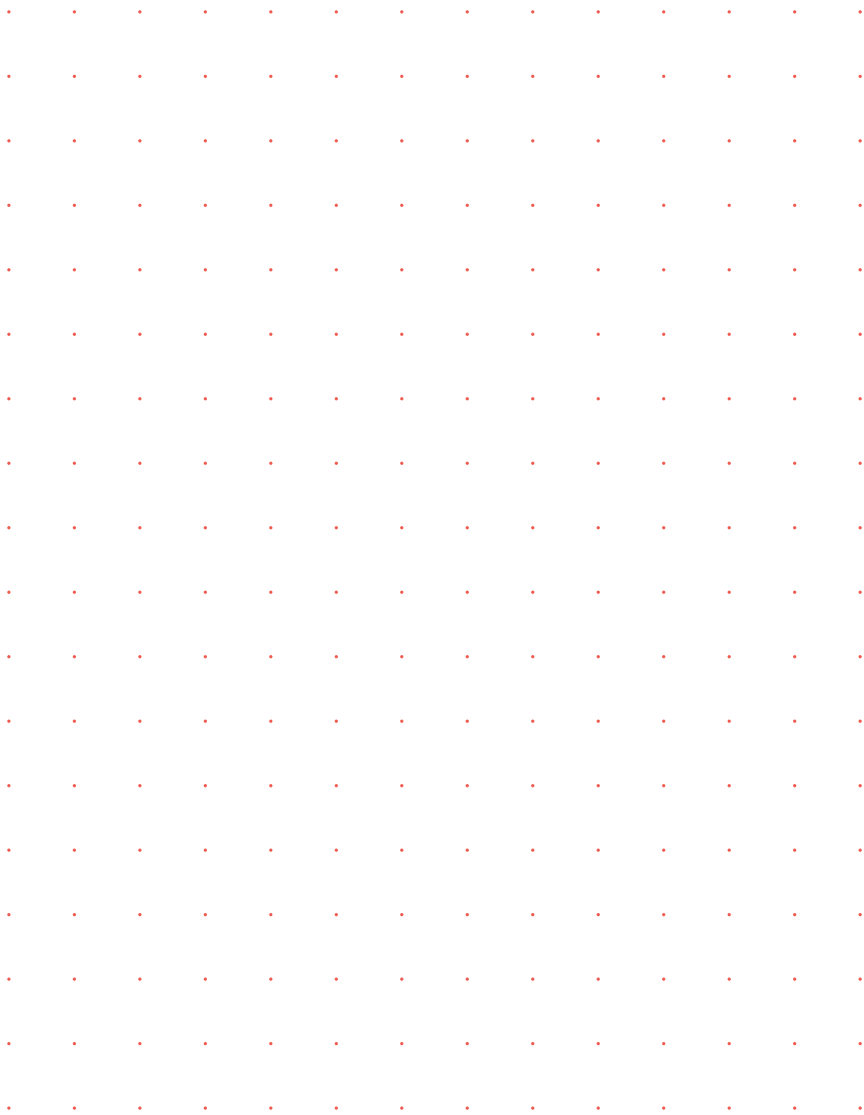

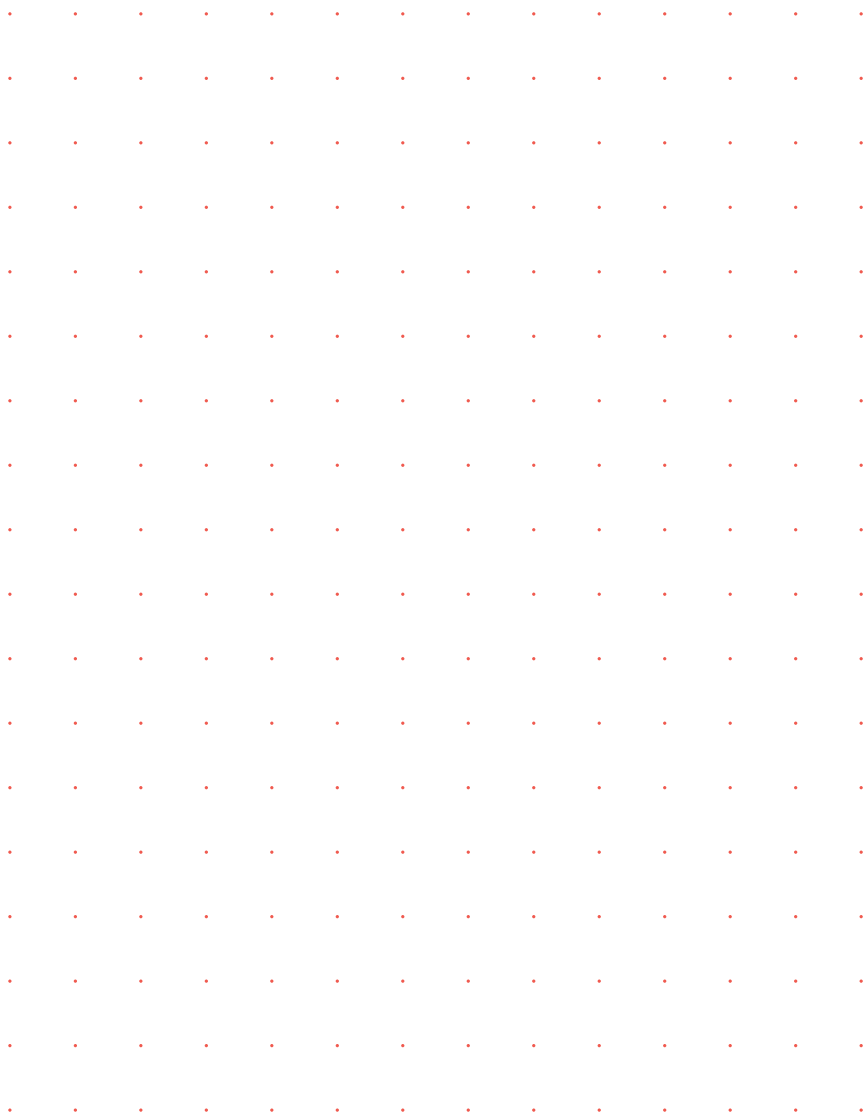

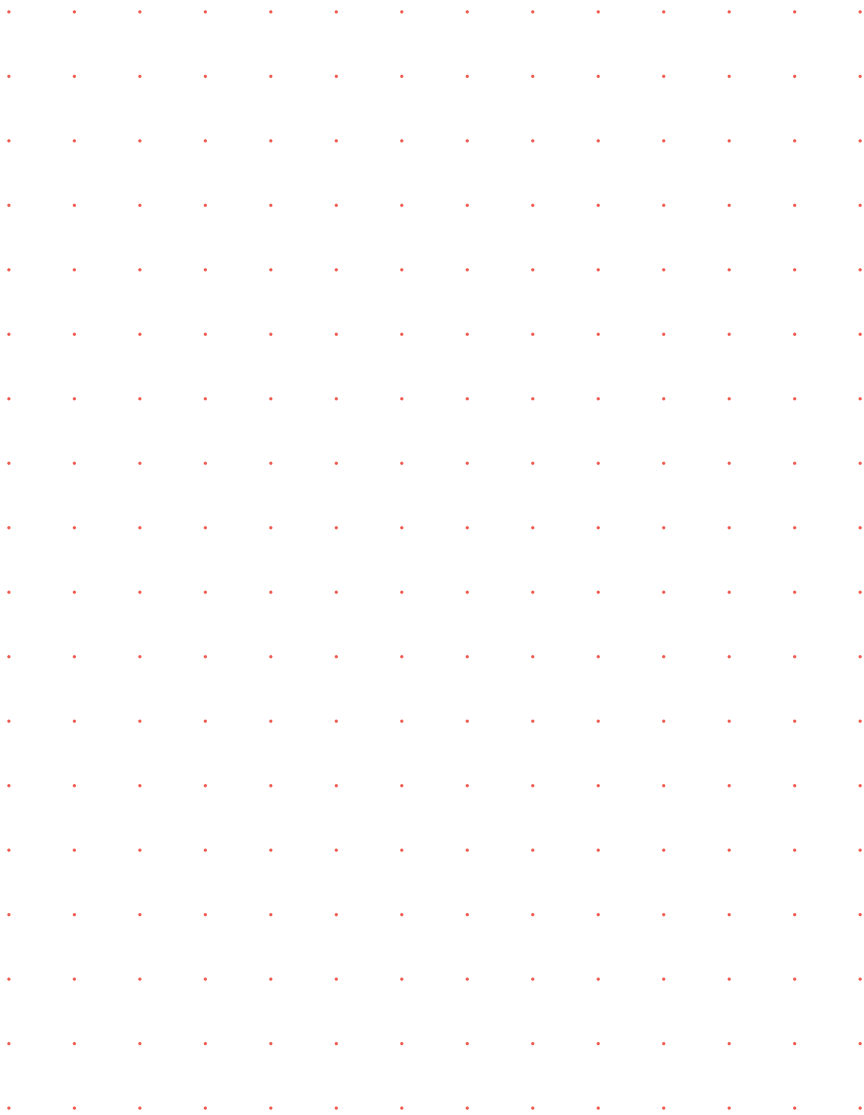

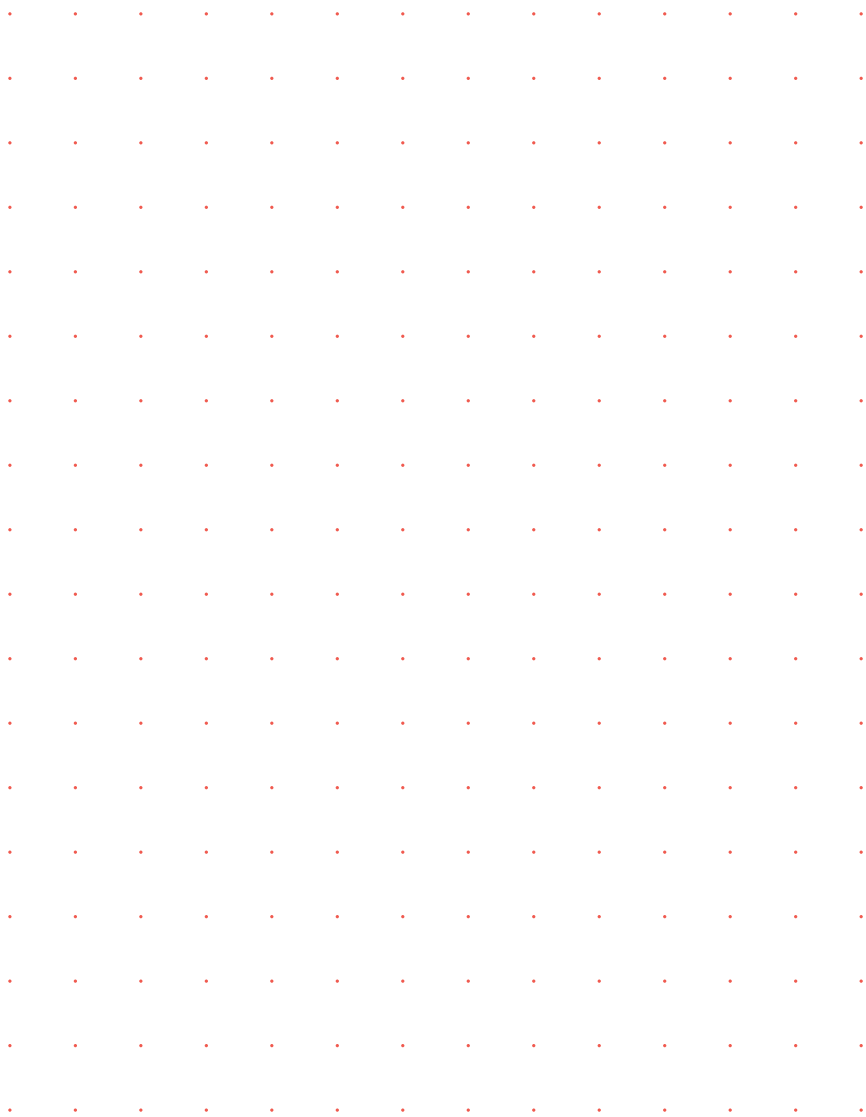

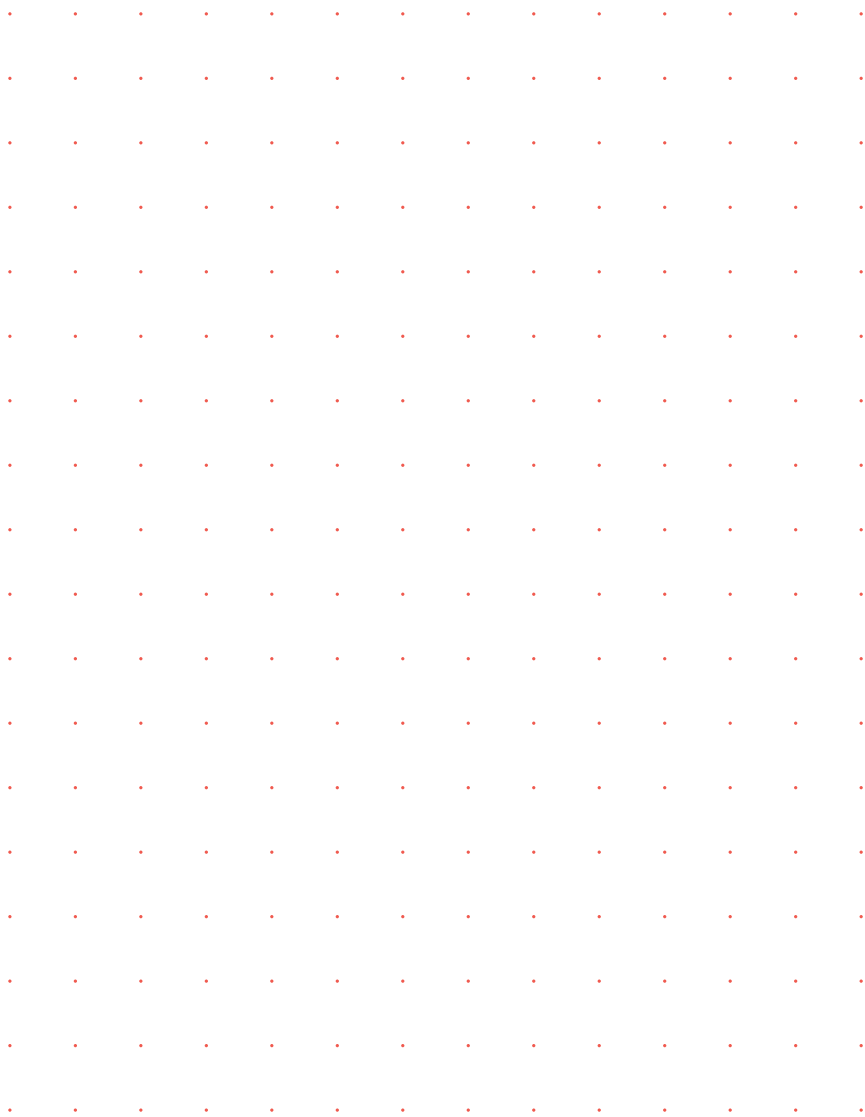

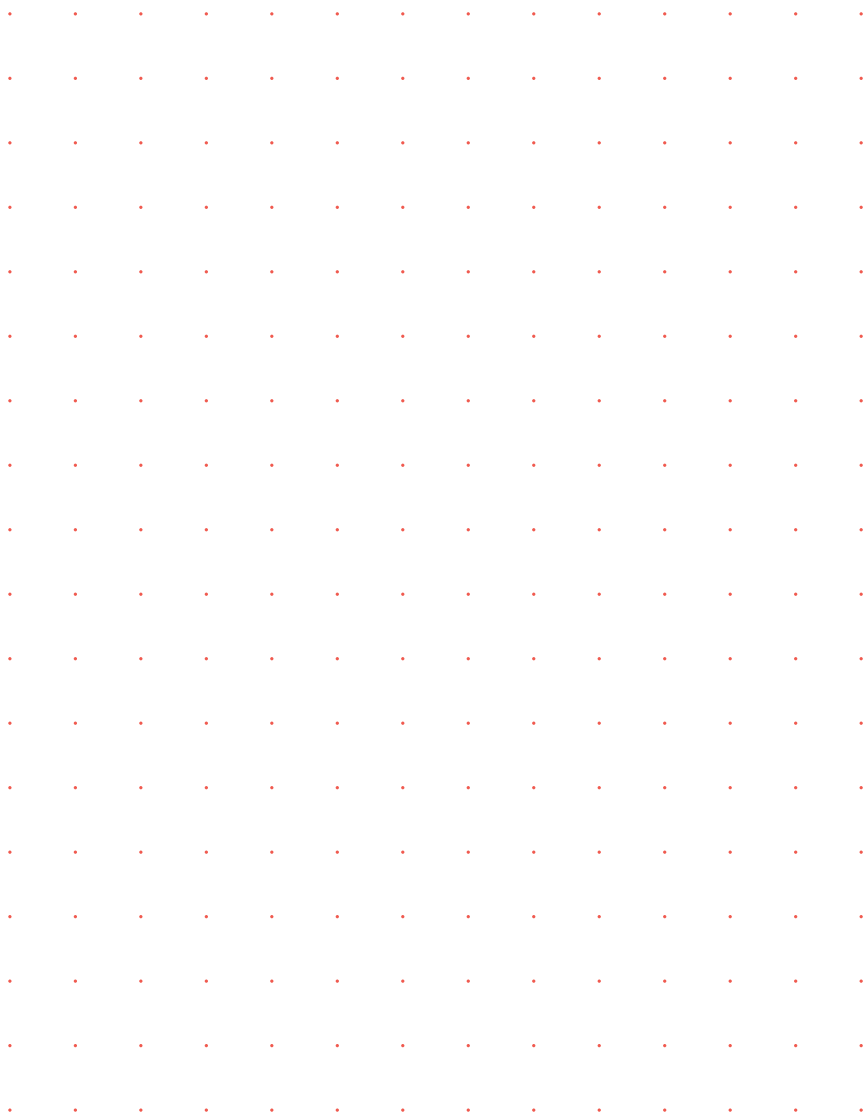

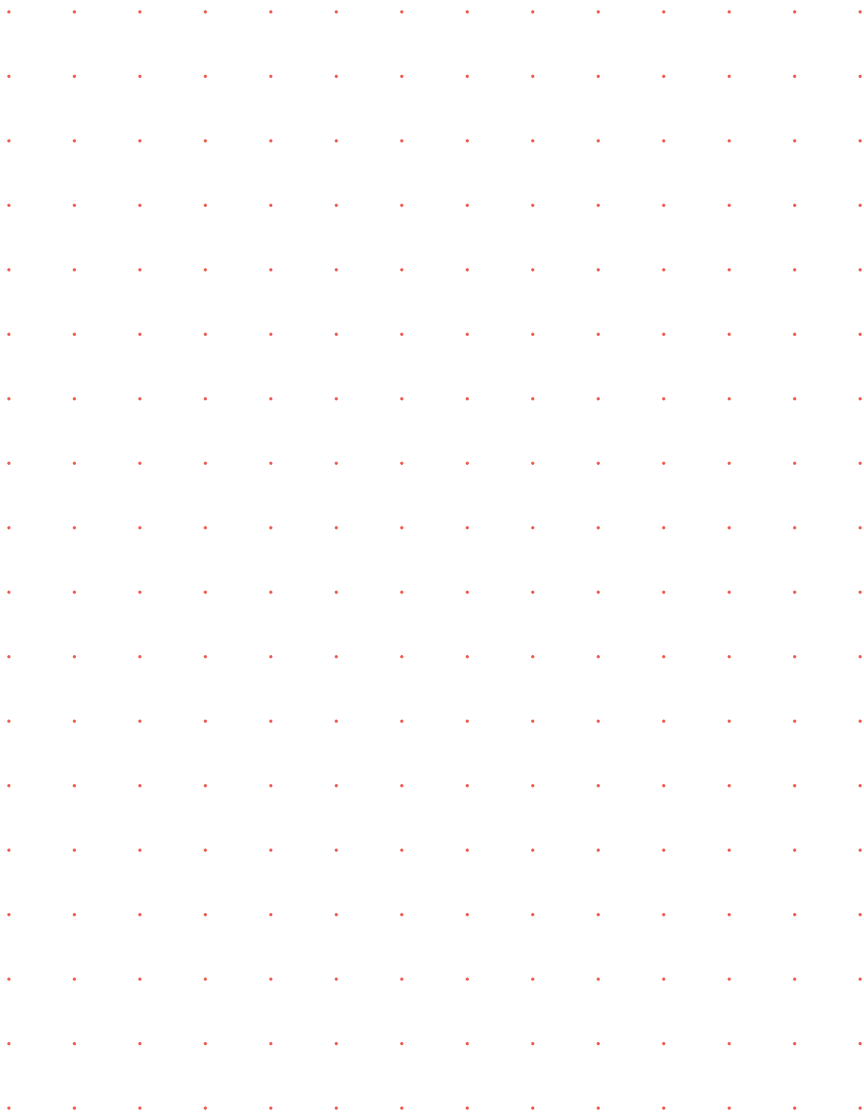
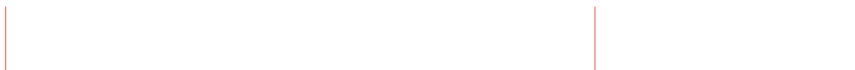

Zmrazená embryjka nám zůstala taky a musím říct, že jsem ráda, že jsem se nemusela rozhodovat, co s nimi dál. Máme čtyři děti a dalších dvanáct zmrzlíků už bohužel nebudeme moci využít, ale v zemi, kde jsme je nechali, eskymáčky darovat nelze, tudíž odpadá i to nesnadné rozhodování, naštěstí...

Já chodím na darovaná embryjka. Čerstvá mi nabízeli za 120 tisíc a za zamrazená platím 6 800. Je to veliký rozdíl. Na čerstvá bych už neměla... [modrykonik.cz]

Smí člověk dělat vše, co mu nabízí pokrok? U medicíny mnozí váhají, protože slibuje zdraví, krásu, štěstí... vytoužené dítě. Existují ale tzv. vnitřně zlé skutky, u nichž žádná okolnost nedokáže nahradit způsobenou ztrátu – například usmrcení nevinného. Mnozí netuší, že na každé dítě narozené v procesu umělého oplození přijde o život průměrně deset jeho sourozenců.

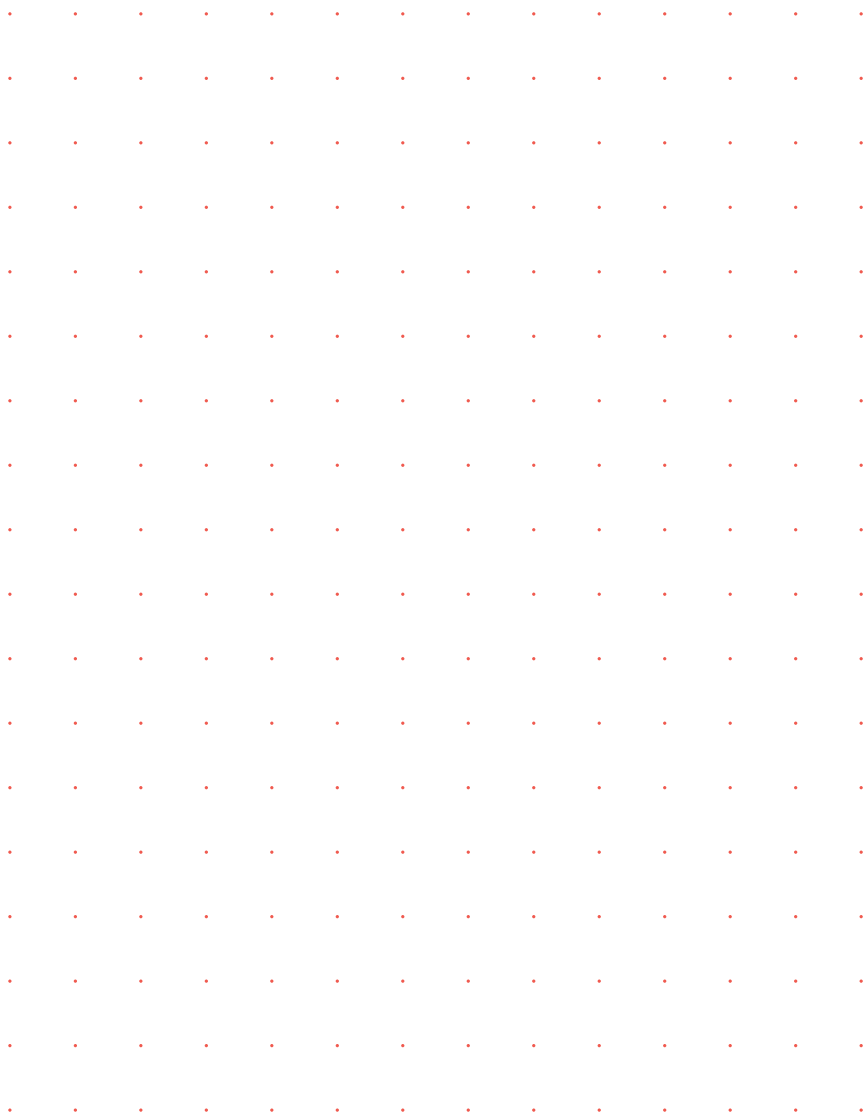
Umělé oplodnění připomíná šikmou plochu gamblingu. Pro příslib „výhry“ udělají páry postupně i to, s čím by normálně nikdy nesouhlasily. Na počátku je nutná masturbace pro odběr spermií, riskantní hormonální stimulace pro odběr vajíček a vytvoření maxima potomků kvůli předpokládaným „ztrátám“. Pokračuje se přenosem embrya či dvou do dělohy a čekáním, zda přežijí... Následuje případná redukce, mražení a rozmrazování, obchod se zbylými lidskými embryi či jejich vylití do odpadu... Mnozí si z toho těžkou hlavu nedělají. Některé páry však psychický tlak nevydrží a rozejdou se, v jiných tiše hlodá svědomí a další s obavami sledují své děti, zda jsou v pořádku.

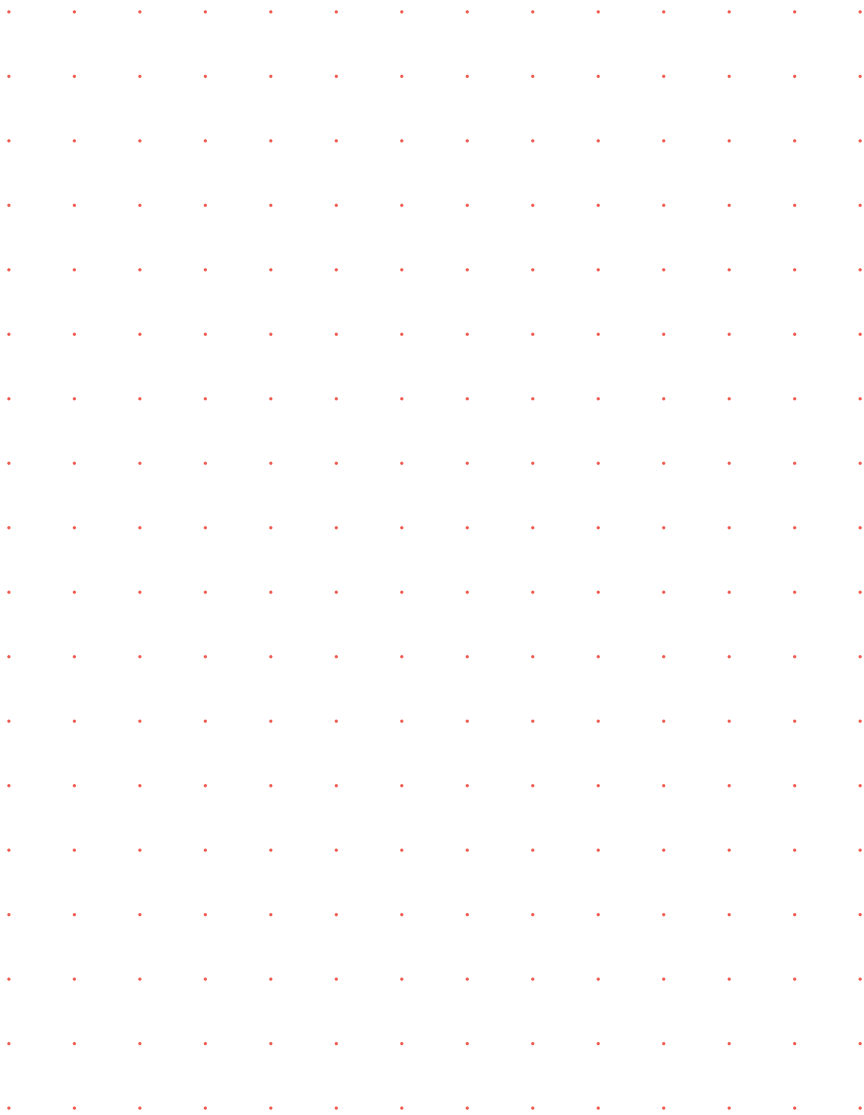
Děti narozené z umělého oplodnění vykazují četnější zdravotní problémy a jsou také častěji v péči pedagogicko-psychologických a psychiatrických poraden. Je fér, že na celé generaci dětí vlastně probíhá neohlášený experiment?

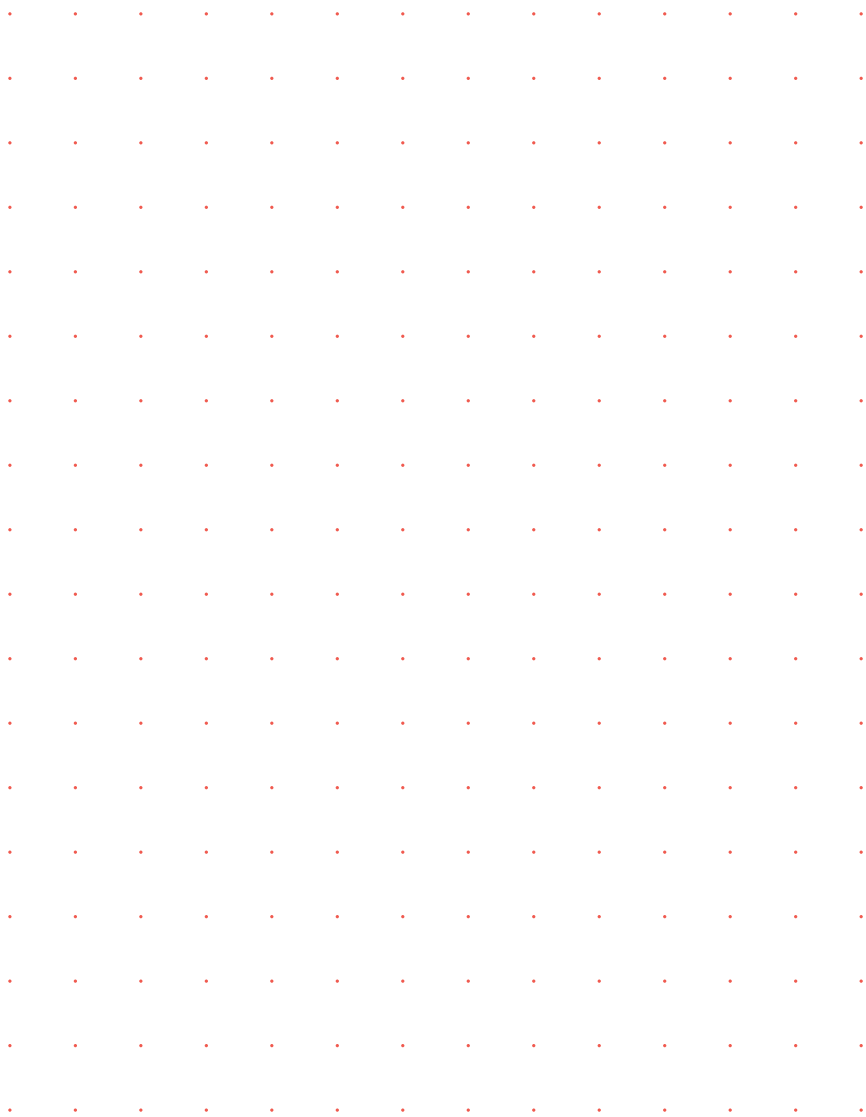
Neploidnost není ve vlastním smyslu diagnóza. Spíše ukazuje na zdravotní komplikace, které mají být odhaleny a léčeny – štítná žláza, hormonální nerovnováha... Pro lékaře je však jednodušší odeslat ženu na umělé oplodnění. **Skutečná léčba příčin neplodnosti (Naprohhelp, Naprotechnologie) přitom vykazuje výrazně větší účinnost než techniky umělého oplození.** Přesto se může stát, že dítě stále nepřichází. Možná je životním posláním těchto manželů nabídnout domov opuštěnému dítěti nebo služba druhým.

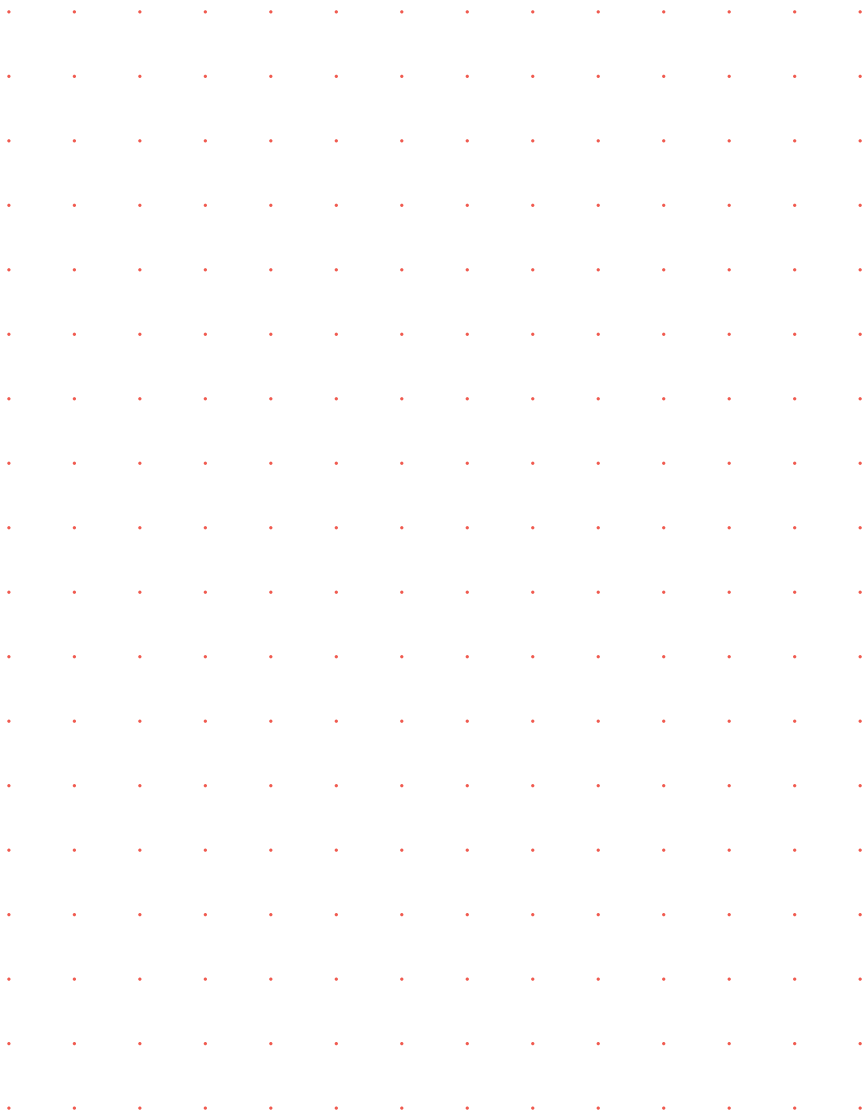
*C*o je dnes na
světě tak špatné?
Špatné je, že se
neptáme, co je dobré.

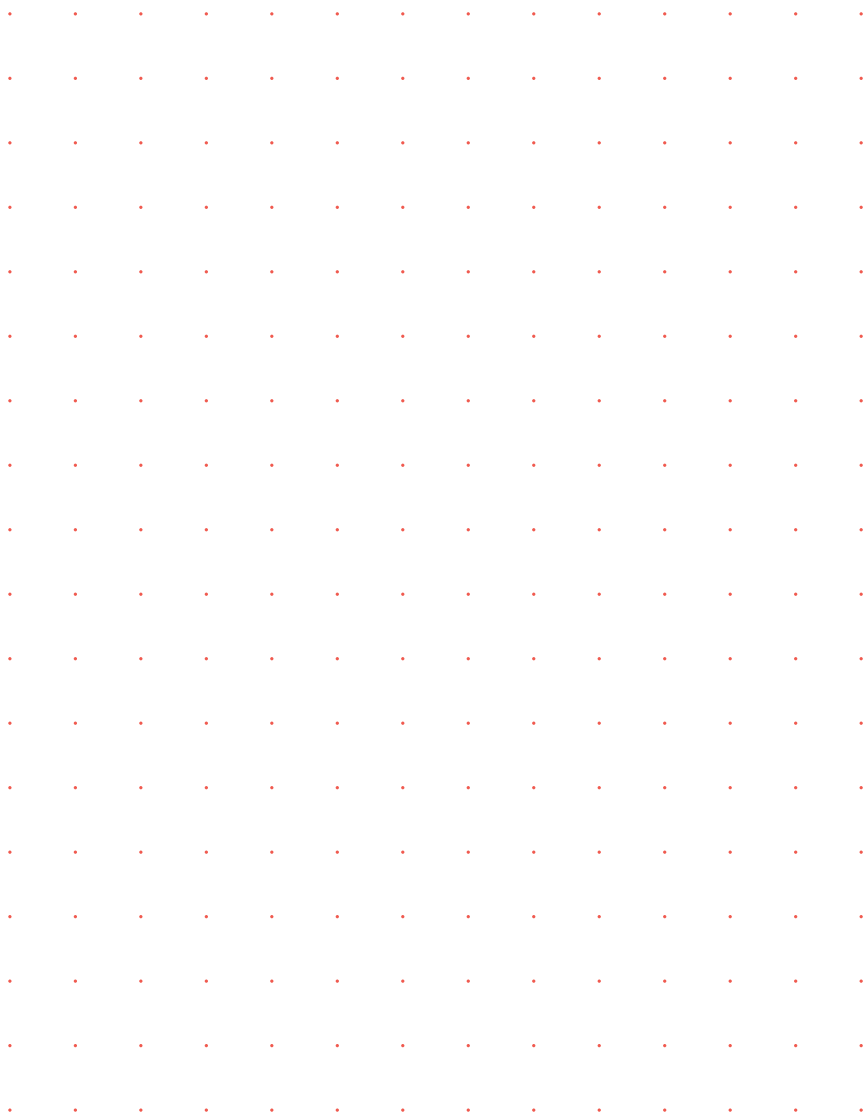
G. K. Chesterton

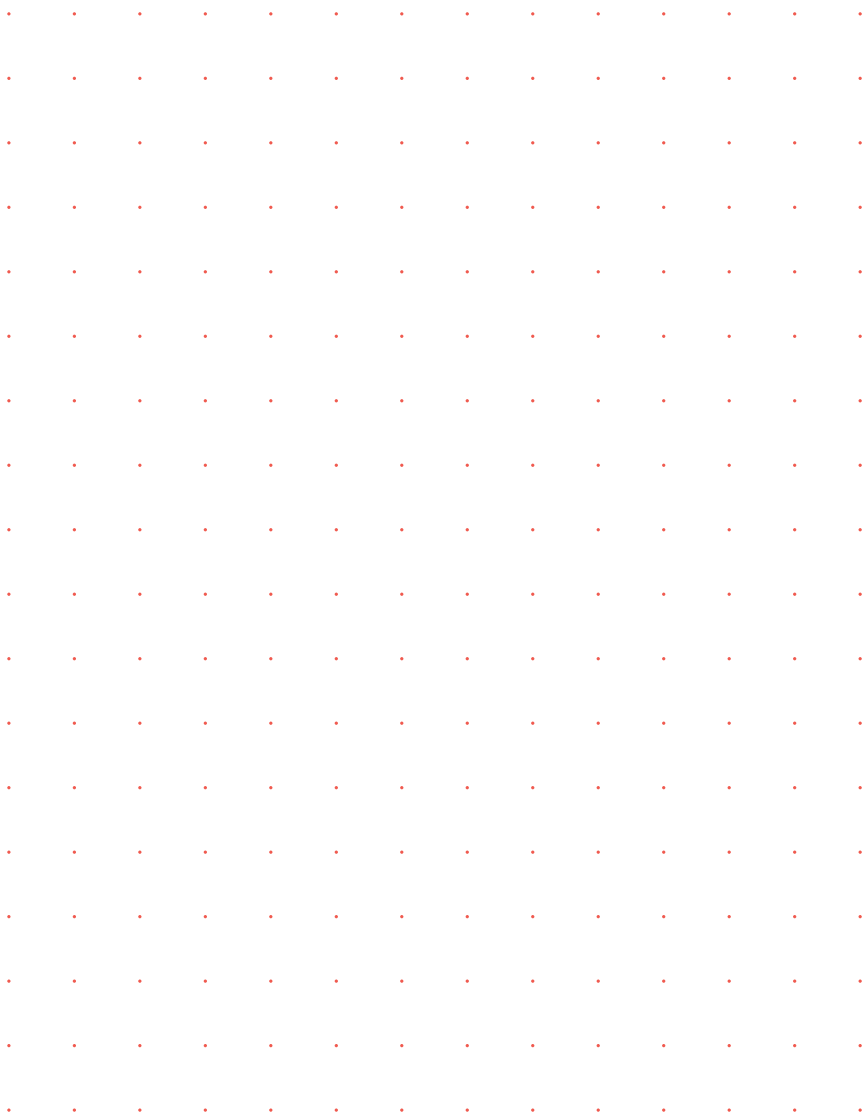
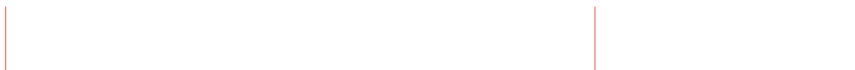

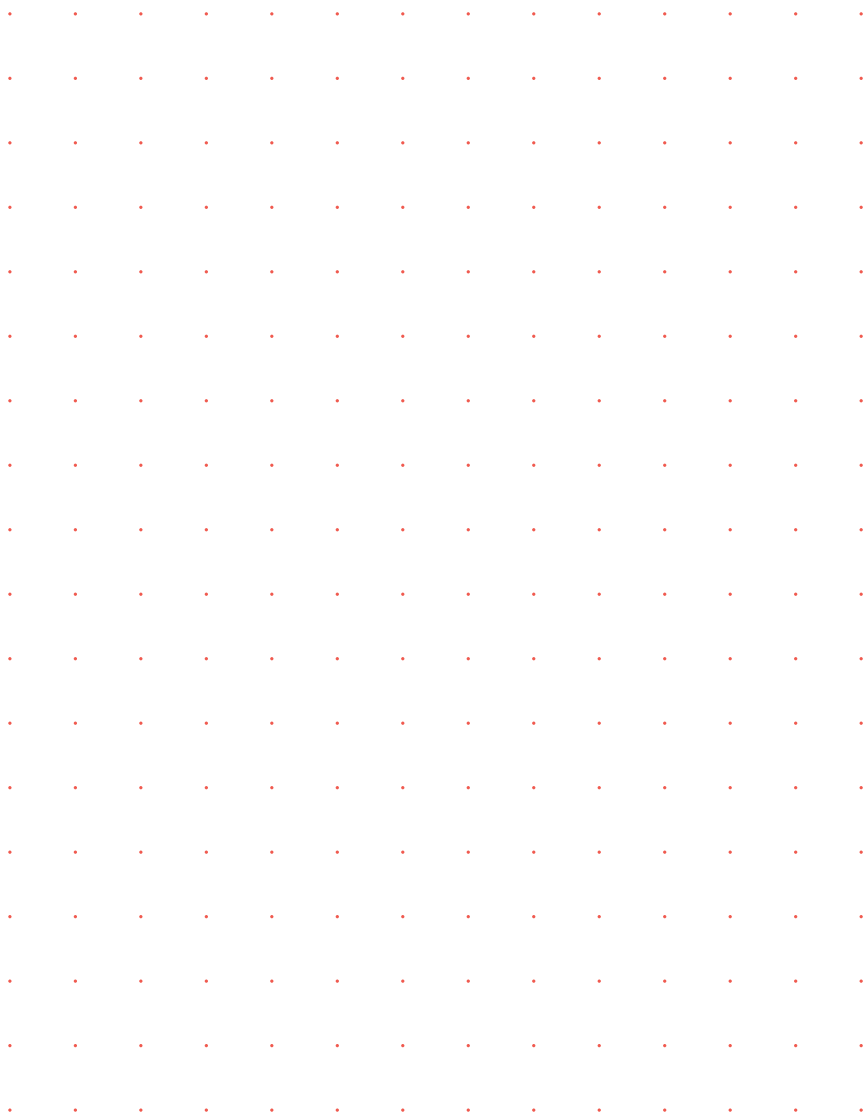
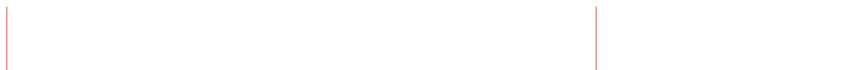

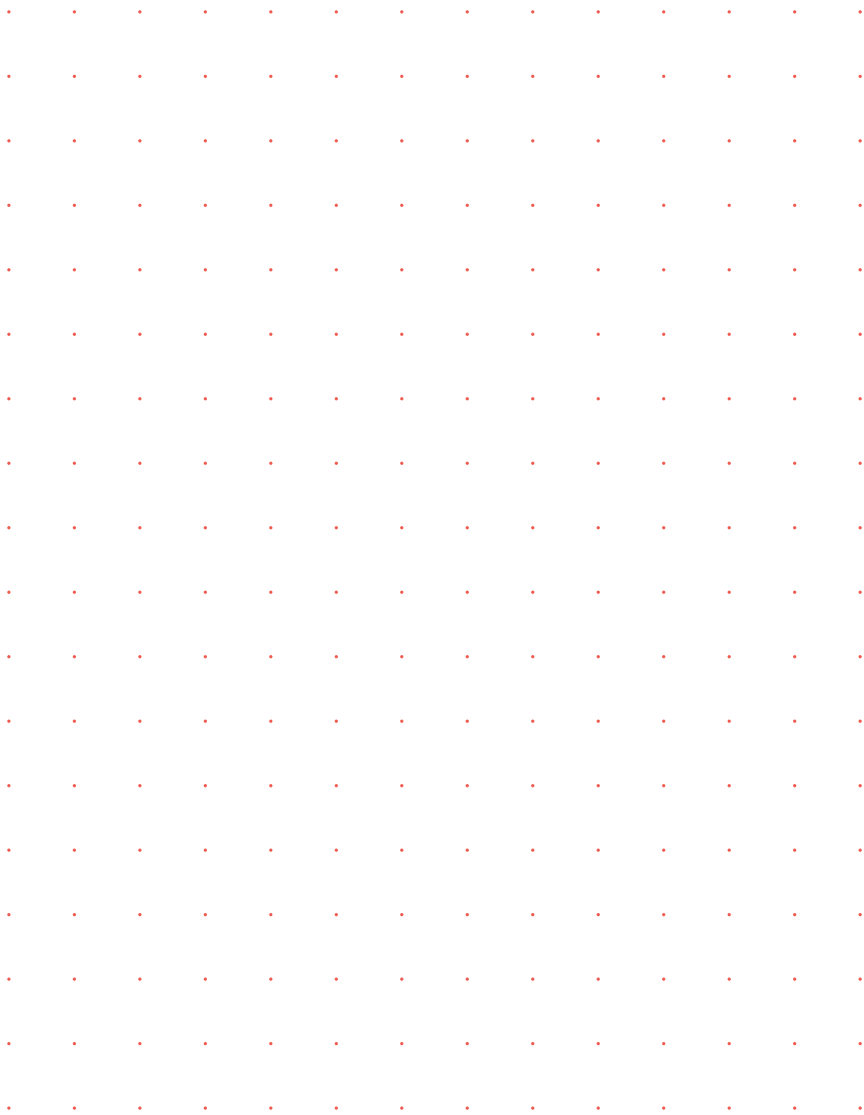

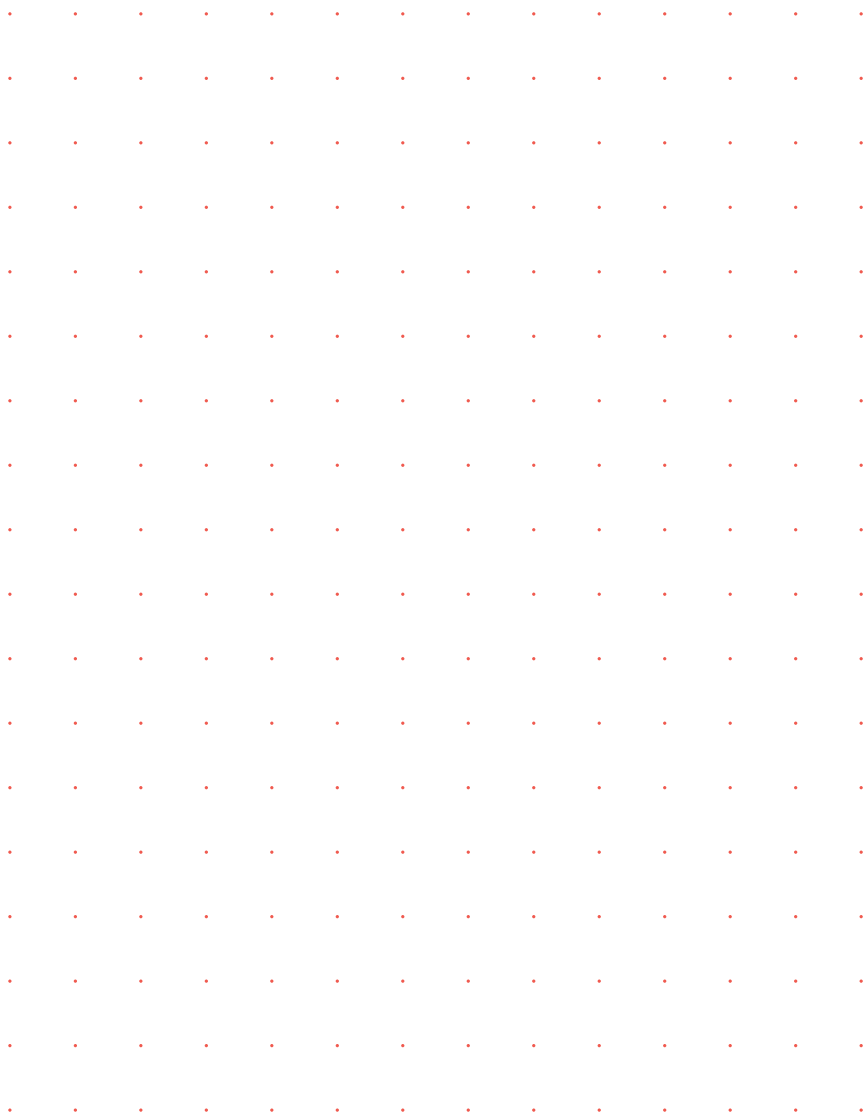

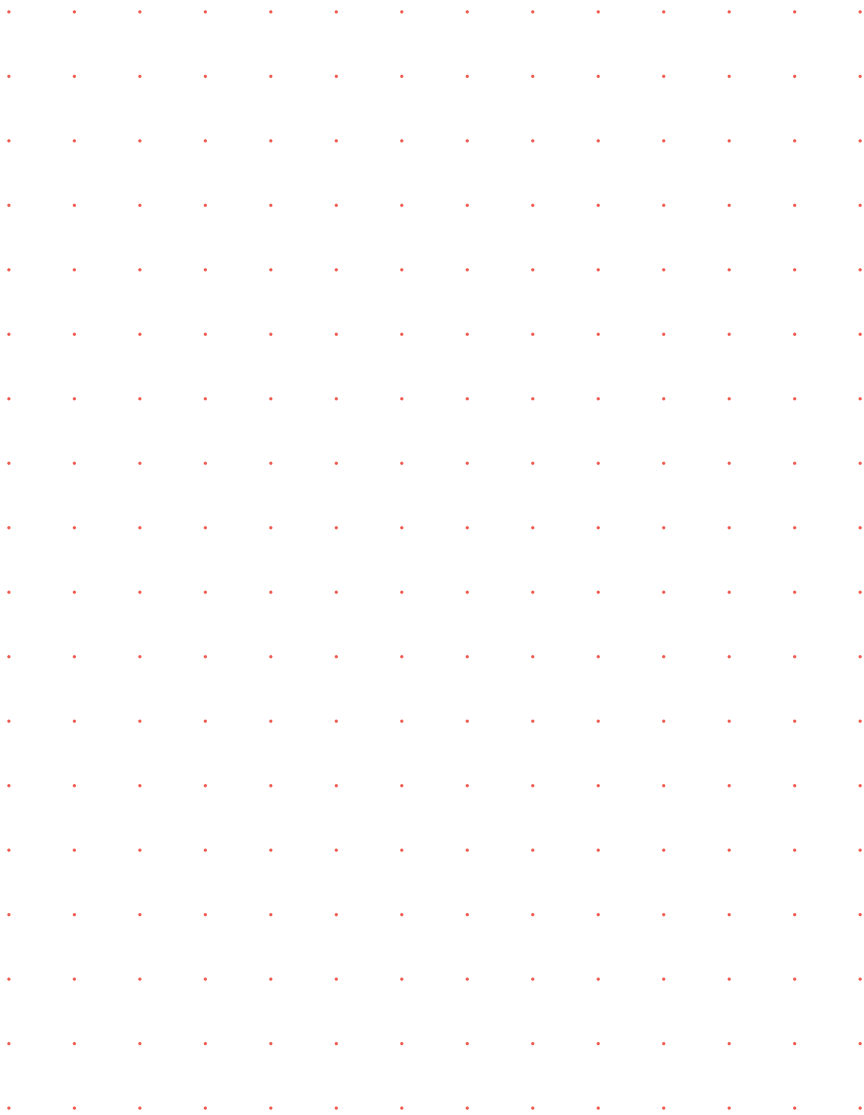

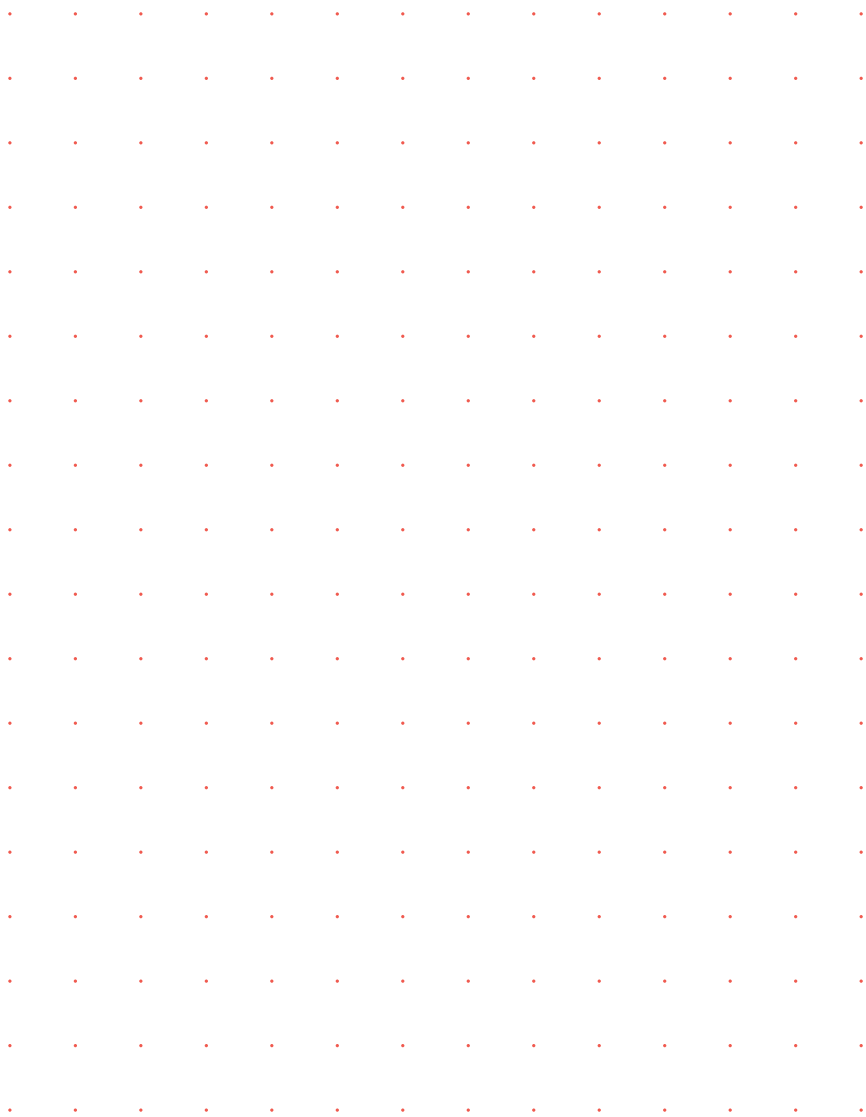

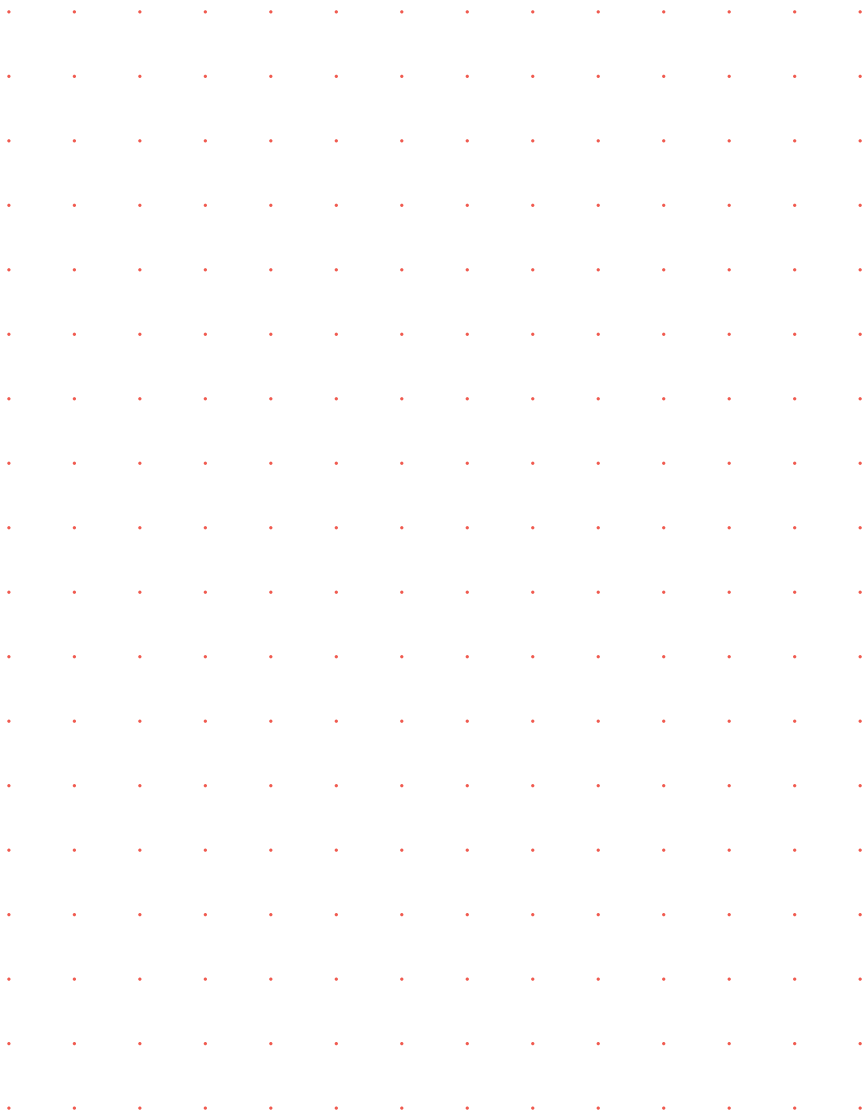

Po dlouhém váhání a velké vnitřní bitvě jsem se odhodlala pro svůj coming out: Jsem heterosexuální, 22 let jsem nevyměnila chlapa, pracuji v soukromém sektoru, nevolím zelené a líbí se mi plodit děti. Vím, že je to těžká úchylka, ale upřímně doufám, že to třeba někteří v dnešní tolerantní společnosti pochopí a přijmou.
[FB ekonomky Markéty Šichtařové]

Gender je moderní termín vnímaný pozitivně jako úsilí o spravedlnost – rovnost mzdy, šancí i úspěchu. Idea rovnosti není nová. Myšlenky francouzské revoluce o rovnosti a volnosti stály u zrodu komunismu, který později rozvrátil společnost. A nešlo jen o majetek. Byly potírány příčiny sociálních rozdílů – inteligence, nadání, vzdělání či rodinné zázemí. Gender jde v rovnosti ještě dál a chce osvobodit lidstvo od přirozených rozdílů mezi muži a ženami a to nejen v zaměstnání, ale i v sexuálních a rodinných vztazích. Pohlaví je údajně sociální konstrukt vytvořený výchovou. Místo mužského a ženského pohlaví má existovat nepřeborné množství různých genderů – homosexualitou a bisexualitou počínaje (tzv. LGBTQ+).

Osvobození od sexuální uniformity překáží především rodina. Děti zde přirozeně vnímají rozdílné role otce a matky – údajnou příčinu všech nerovností. Proto je kulturními a ekonomickými nástroji vliv rodiny eliminován, role matky je redukována na porod, jsou vnučovány jesle, zaváděny povinné školky, z nichž ty pokrokové nabízejí bojující princezny a homosexuální prince.

Dospívající, u nichž došlo k narušení zrání pohlavní sebeidentifikace a hledají pomoc, najdou jen fatalistické ujištění, že rozpor mezi biologickým pohlavím a psychickou sebeidentifikací je normální.

Není důležitější zámek než klíč. Muž a žena jsou stvořeni jako komplementární bytosti. Dary mužů a žen se vzájemně doplňují a jejich schopnosti se tím násobí při řešení úkolů v rodině i v povolání. Mohou existovat jeřábnice či traktoristky, ale dělat z výjimek pravidla vede k nespravedlnostem.

Všichni jsme povoláni k mateřství a otcovství – buď u vlastních dětí, nebo adoptovaných, nebo v povoláních vyžadujících zvláštní nasazení – lékaři, ošetřovatelky, kněží, vojáci, učitelé.

Nesnaž se osvobodit
velblouda od jeho
hrbu, abys pak pozdě
nezjistil, že přestane
být velbloudem.

G. K. Chesterton

